

"Evimizden çıkarsak sokakta kalacağız!"

7 Ekim günü, hemen hemen tüm televizyon kanallarında; Ankara'nın Yenimahalle ilçesine bağlı **Mehmet Akif Ersoy Mahallesi'**nin emekçi kadınlarının, çocuklarının ellerinde taş, sopa vs. ile görüntülerini izledik. Bu emekçi ve öfkeli insanların karşısında yıkım ekipleri ve onların bekçiliğine soyunan kolluk kuvvetleri vardı!

Evdaki işlerini bırakıp sokağa çıkmıştı ev emekçisi kadınlar; çocuklar

okula gitmemiş; gençler işbaşı yapmamıştı! Bu hayat pahalılığında, bir de tam kış başlarken dayanmıştı kapılarına yıkım ekipleri... Nasıl dururlardı, nasıl bırakırlardı hayatı akışına...

Barikatlar kuran mahalle halkı, taş ve sopaları ile kolluk kuvvetleri ve zabitaya çatıştı. Yaşlı kadınları bile yerde sürüklediler, bir genç çatışırken evinin damından düşürüldü, 17 mahallesi gözaltına alındı! Yıkıma karşı ma-

halle halkının direnişi sürüyor. Mahalleli öfkeli! Nasıl olmasın, hem barınma hakları elinden alınarak evlerinden edilip mağdur oluyorlar; hem de devletin kolluk kuvvetlerinin saldırısına uğruyorlar.

Biz de mahalle halkını ziyaret ederek, onlarla bir söyleşi gerçekleştirdik ve gördük ki, nefesleri bile öfke kokuyordu!

□ Sayfa 14

İŞÇİ-KÖYLÜ

Demokratik Halk İktidarı İçin

www.iscikoylu.net

Sayı: 76

* 12-25 Kasım 2010

* Fiyatı: 1.50 TL

* ISSN: 1307-878X

Artış özgürlüklerde değil saldırılarda

Her ne kadar AKP hükümeti, hak ve özgürlükler konusunda ileri adımlar attığını iddia etse her gün yaşanan gerçekler aksini ispat etmeye devam ediyor.

Milli Güvenlik Kurulu'nun son toplantısından yansıyan kısıtlı bilgiler dahi gerçeklerin hiç de iddia ettikleri gibi olmadığını gösteriyor.

Türkiye'nin 5 yıllık "gizli anayasa" olarak da adlandırılan Milli Güvenlik Siyaset Belgesi'nin, namı diğer Kırmızı Kitap'ın sayfa sayısının 4-5 katına çıkmasını dan da bunu anlamalıyız.

Çünkü biliniz ki devletin halktan gizlediği her şey, halka dönük saldırı içerir. MGK toplantısında alınan kararların da halka dönük saldırıların kapsamını, dozunun ve oranının artacağını öngörmek zor değildir.

KCK mahkemelerinde olduğu gibi Kürt siyasetçilerinin savunma hakkının gasp edilmesi, sendikah olduğu için işçilerin işten atılmasına göz yumulması, her gün yeni bir çevre katliamına atılması...

Bu yalanlarla artık kandırılmamak için gizli ya da açık, sömürücü egemenlerin tüm anayasalarını çöpe atalım!

KCK duruşmaları devam ediyor!

Bir tiyatro gösterisini andıran KCK duruşmaları devam ediyor. Oyunun ikinci bölümü gösterimde! Gerek ülkemizde gerekse yurtdışında başından beri sıkı bir şekilde takip edilen KCK/TM (Kürdistan Topluluklar Birliği/Türkiye Meclisi) davası yeni gelişmelerle devam etmekte.

Kürt politikacılar, aydınlar, milletvekilleri, sanatçılar ve Kürt halkı Adliye önünde barış nöbeti tutuyor; içerideki tutsaklara yalnız olmadıkları, baskılara karşı mücadelelerinden yılmayacakları mesajını göndermeye devam ediyor!

□ Sayfa 4

"Her yerde Kürtçe konuşacağız!"

Amed'de KCK duruşmaları devam ederken, Kürt siyasetçilerin Kürtçe savunma taleplerinin reddedilmesi ve tutanaklara "bilinmeyen bir dil" ibaresiyle geçirilmesi Kürt halkı tarafından eylemlerle protesto edildi. Başta Diyarbakır, Bingöl, Dersim, İstanbul gibi bölgelerde yapılan eylemlerde "Em li virin, em hene zimane me heyê, em mafe parastina bi zimane zikmaki dixwazin, zimane me hebuna me ye" vurgusu yapıldı.

□ Sayfa 4

Alicengiz oyunlarına devam!

Hükümet hazırladığı bir kanun tasarısıyla Kültür ve Tabiat Varlıklarını Koruma Kurulu'nun elindeki "SIT alanı ilan etme yetkisini" Çevre Bakanlığı'na geçiriyor. Hazırlanan yasaya göre Çevre Bakanlığı bünyesinde Ulusal Biyolojik Çeşitlilik Kurulu adında bir birim oluşturulacak. Bu birim; "Doğal ya da tabii SIT alanı ilan

edilen sulak alanlar, özel çevre koruma bölgeleri, milli parklar, tabiat parkları, tabiat anıtları, tabiat koruma alanları, yaban hayatını koruma alanları" hakkındaki tüm kararları alma yetkisine sahip olacak! Yani "kuzular, artık kurda direkt teslim edilmeyip, kurt için pişirilecek ve soslanıp sofraya konulacak!"

□ Sayfa 9

Sütten çıkmış AKPaşık ve Oktay Ekşi

Mesele, Oktay Ekşi'ye, AKP hükümeti tarafından adeta namus abidesi kesilerek, sütten çıkmış ak kaşık gibi saldırılmasıdır. Bu, ikiye bölünmüştür!

AKP'nin tüm siyasetçilerinin konuşmaları "sokak ağzı" ve argo olmasına, hiçbir konuşmalarında kadını aşağılayan erkek egemen tarzdan vazgeçmemelerine rağmen nasıl oluyor da Ekşi'nin bir cümlesine -ki bu cümlenin iğrenç ve aşağılık olduğunu yadsımıyoruz kesinlikle- bu kadar namus abidesi yorumlarla çıldırabiliyorlar!

□ Sayfa 2

Paşabahçe'de direniş kazandı!

18 gündür, Paşabahçe Devlet Hastanesi'nde kurduğu çadırla tek başına direnen **Türkan Albayrak**, 7 günlük açlık grevinden sonra direnişini kazanımla sonuçlandırdı.

□ Sayfa 8

Mutaş işçeli kazanımla sonuçlandı!

Birleşik Metal-İş Sendikası'nda örgütlendikleri için işten çıkarılan Gebze'de kurulu bulunan **Mutaş Demir-Çelik fabrikası işçilerinin** 27 Ekim'de başlattıkları işgal kazanımla sonuçlandı. 43 saatlik işgalin ardından işçiler, almaları gereken kıdem ve ihbar tazminatlarını alabilecekler.

□ Sayfa 9

Deri-İş'ten Birleşik Metal-İş'le dayanışma açıklaması

Deri-İş Yönetim Kurulu yaptığı yazılı açıklama ile Düzce'de 5 Kasım günü sendikah oldukları için işten atılan ve bunun üzerine haklarını korumak için direnişe geçen **Birleşik Metal-İş Sendikası üyesi MAS-DAF işçilerinin** üzerine arabasını süren fabrika müdürünün, fabrika önünde bekleyen işçileri ezerek yaralamasını protesto etti.

□ Sayfa 9

İşçi-köylü'den

Barış mı tasfiye mi

✓ Sayfa 15

Sınıfsal Yaklaşım

"Devrim"lerce çağrılan devrim

Sayfa 3

Göğün yarısı

Kadına yönelik şiddet ve militarizm

Sayfa 2

Emekçinin gündemi

Tabandan, sınıftan gücünü alan bir değişim için harekete geçelim

Sayfa 8

Evrensel bakış

İşçi sınıfının tek bir düşmanı var!

Sayfa 11

Pusulula

Ancak kendini değiştirebilenler dünyayı değiştirebilir

Sayfa 12

GÖĞÜN YARISI

Kadına yönelik şiddet ve militarizm

Kadına yönelik şiddetin önemli bir ayağını hiç kuşku yok ki, militarizm meselesi oluşturuyor. Sömürücü emperyalist-kapitalist sistemin ezilen halklar için bir zulüm olan savaşları, kadınlar için çok daha fazla şey ifade ediyor.

Geliştirdiği işgaller, savaşlar ve ülke iktidarının askerleştirilip militarize edilmesi emperyalist tekelilerin zenginleşme kaynaklarındandır. Emperyalizm bunalımlarına paralel silah sanayini, üretimini ve silah pazarlarını da artırır. Emperyalistler arası rekabet ve dünya zenginliklerinin paylaşımı için kendi ülkesinin silahlarını geliştirip, askeri gücünü büyütürken, diğer taraftan da bir dizi ülkede çıkarıldığı iç savaşlarla ve komşu devletleri birbirine karşı kıskırtıp, düşman hale getirerek tüm dünyada silahlanma yarışını da yaşama geçirir. Bireysel silahlanmayı teşvik ederek yaygınlaştırır.

Emperyalizmin geliştirdiği militarizm, silahlanma yarışı, işgal ve savaşlara yukarıda da değindiğimiz gibi **özellikle** ve **en fazla** kadınları vuruyor. Ülke bütçelerinin büyük bir bölümü, orduların beslenmesi, silahlandırılması ve savaşlara yani askeri harcamalara ayrılırken, halkın sağlık-egitim gibi en temel hakları ve ihtiyaçlarından yapılan kısıtlamalar artırılarak, yeni yeni vergilerle fatura ta-

mamen emekçi halkın sırtına yıkılıyor. Bu da sürekli büyüyen açlık, yoksulluk, işsizlik anlamına gelmektedir. Yoksulluk elbette tüm halkı etkiliyor. Ama çocukların, yaşlı ve hastaların bakımı, beslenmesiyle birlikte ev iktisadi omuzlarına yıkılan kadını daha da mağdur ediyor. İşsizlik de aynı şekilde toplumsal üretime ve yaşama oldukça sınırlı katılabilen kadını, tamamen dışına itiyor. Biliniyor ki kriz ve işsizliğin arttığı dönemlerde **en önce** işten çıkarılan **kadınlar** oluyor. İşsizliğin ve açlığın büyümesi ise fuhuş ve kadın ticaretinin büyümesini, yozlaşma ve toplumsal çürümeyi, dejenerasyonu tetikliyor. Kadına yönelik şiddeti artırıyor.

Yine savaş ve işgallerde taciz-tecavüz gibi cinsel saldırılarla da en ağır fatura çocuk ve kadınlarla ödetiliyor. **Tecavüz, kıskırtılma erkeklikle birlikte gerici savaşların bir yan ürünü, ganimeti olarak görülüyor.** Tüm ataerkil sistemlerde kadın "namusu" ve cinselliği, erkeğin koruması gereken bir mülk olarak görülüyor. Bunun içindir ki, askeri eğitimler, ordular ve bir bütün toplum ataerkil değerlerle donatılıyor. Oluşturulan dil ve kültür de, kadınlığın, kadının cinselliğinin aşığılanması, hor görülmesi üzerine imgeler ve küfürlerle bezeniyor. Bu "mülk" ve "koruma" anlayışı, emperyalist gerici savaşları **kadın bedeni üzerinden** sürdürmeyi de getiriyor. Kadının cinselliği mensup olduğu ulusun, topluluğun koruması gereken "namusu" şeklindeki ka-

bulün ve yine kadının ait olduğu ulusun kimliğinin de taşıyıcısı, yeni nesillerin doğurucu, anası olacağı fikrinden dolayı **güç** ve **iktidar** kadına yönelik tecavüzlere ispatlanmaya çalışılır. Burada amaç sadece kadının bedenine-benliğine saldırmak değil, o ulusun ve ülkenin kimliğine, onuruna da saldırmak, moral üstünlüğünü ele geçirmektir.

Artırılan militarizm ve savaşlar ırkçılığı, milliyetçiliği de geliştirmekte. Bunlarsa cinsiyetçiliği daha da körüküyor. Din, gelenek, görenek, töre gibi yargılarla birleşince kadınlar için daha büyük şiddete, katliamlara dönüşüyor. Bunun örneklerine T. Kürdistanı'nda ve yakın coğrafyalarımızdan Afganistan ve Irak'ta yaşanan savaşlardan ve binlerce kadının yaşadığı tecavüz saldırılarından tanıyoruz... **Bir taraftan taciz-tecavüzlerle bedenleri talan edilen kadınlar, diğer taraftan da feodalizmin gerici değer yargılarıyla suçlu ilan ediliyor.**

Genelde bu işgal ve savaşlar sonunda ortaya çıkan göç olgusu da en çok çocukları ve kadınları etkiliyor. Yerinden, toprağından olduğu gibi göç ettiği bölgelerde de açlık, yoksulluk, sefalet, sosyal uyum sorunları ve yeni yeni cinsel-ırkçı saldırılar onları bekliyor.

Emperyalist, gerici sistemler sömürü ve kârlarını artırmak için toplumu sürekli milliyetlere, cinsiyetlere, dini vb. gruplara bölüp, parçalara ayırarak onları karşı karşıya getirmeye ve toplumun

"ötekiler"ini yaratmaya özen gösterir. Ürettiği bu gelişmeler üzerinden toplumun korku ve kaygılarını büyütüp, güvenlik bahanesi ile militarizmi geliştirir. Bireysel silahlanmayı artırır. Toplumun refah düzeyinin düşmesi, artan işsizlik, açlıkla da birleşince bireysel kurtuluş aramadan, cinnet geçiren toplum tablolarına kadar uzanıyor militarizmin ve silahlanmanın geldiği nokta. **Bu tablo sadece fiili savaş yaşayan ülkelerde değil, artık dünyanın birçok ülkesinde olağan hale geldi.** Bireysel silahlanmada her ne kadar emperyalizmin istikrarsızlaştırdığı ve silah deposu haline dönüştürdüğü, Doğu Avrupa ve Ortadoğu ülkeleri başı çekiyor olsa da tüm dünyada bireysel ve kurumsal silahlanma artıyor. Kısaca devletlerin teşvik ettiği ve silahlanma ve militarizm işgal ve savaşların dışında da en çok kadınları vuruyor. Kadına yönelik **diğer şiddet biçimleriyle iç içe geçerek** birbirini besliyor, büyütüyor.

Emperyalist gericiliğin savaş ve işgallerini meşurlaştırma gerekçe ve söylemleri "barış gücü", "insani yardım" ya da Afganistan ve Irak işgallerinde olduğu gibi "kadını özgürleştirmek" oluyor. Ancak "yardım" ve "kadının özgürleştirilmesi"nden kastettiklerinin başta kadınlara olmak üzere açlık, ölümler, en barbarca işkenceler, taciz-tecavüz, kadın ticareti ve fuhuşun yaygınlaşması olduğunu anlamak için sadece son 20 yıllık savaş ve işgal pratiklerine bakmak dahi yeterlidir.

Örneğin Ruanda'da soykırım sürecinde 250 bin kadına, Bosna'da 20 bin kadına, Demokratik Kongo Cumhuriyeti'nde, Somali'de, Afganistan, Irak ve T. Kürdistanı'nda binlerce kadına tecavüz edilmiştir. Kosova'da 1999'daki NATO müdahalesi öncesinde 19 genelev varken, 2004 yılına gelindiğinde bu sayı 200'ü bulmuştur. Öyle ki savaşlarda binlerce kadının tecavüz uğradığı, kaçırılıp zorla seks kölesi haline getirildiği, zorla, savaş ve açlık gibi koşulların dayatmasıyla fuhuş, pornografi tuzağına sürüldüğü halde erkek egemenlikli faşist ülkelerde tecavüz ve cinsel saldırılar suç olarak dahi görülüyordu. Bu suçlar, ilk defa 1996 yılında BM tarafından "uluslararası savaş suçu" kapsamına alındı. Fakat ikiye bölünmüş dünyanın birçok yerinde aynı suçu işlemeye devam ediyorlar.

Sonuç olarak; emperyalizmin krizleri arttıkça çıkartacakları paylaşım savaşı ve işgalleri de artmaya devam edecektir. Aynı şekilde kadına karşı şiddet ve suçlar da büyüyor, her geçen gün daha da **kurumsallaşarak** kendini üretecektir. Bu da bugünden devrimci ve ilerici olan savaşımların, artan militarizmin en fazla mağduru ola(n)cak kadınları sokağa çekmeyi militarizm ve bir bütün kadına yönelik şiddete karşı birleştirilmeye dayatıyor. Kendi sorunları etrafında örgütlenmeye başlayan kadınlar gerçek kurtuluşun anti-emperyalist, anti-faşist devrimci savaştan geçtiğini görmekte gecikmeyecektir.

Sütten çıkmış AKPaşık, Oktay Ekşi'ye neden bu kadar sinirlendi?

Hürriyet gazetesi başyazarı **Oktay Ekşi**, 28 Ekim'de gazetesinde, hükümetin HES projeleri üzerine "**Az demişiz**" başlıklı bir yazı yayımladı. 2 gün içinde Ekşi'nin 45 yıllık gazetecilik hayatı tepetaklak edildi ve Ekşi, Hürriyet gazetesine istifasını verdi. Her ne kadar süreçten kaynaklı ırkçı-faşist olarak bilinen Hürriyet gazetesi bir değişim sürecinden geçiyor ve Doğan medyası ile hükümet arasında yaşanan gerginliğin tırmanmaması için Ekşi gibi kalemlerinin tasfiyesi adına bu mesele kullanılıyor olsa da bizim açımızdan bu olayın farklı bir yönü var.

Oktay Ekşi ile ilgili iki önemli hatırlatma yapmak isteriz: **İlki**; Ekşi'nin zamanında Ahmet Kaya'yı, Ergun Babahan'ı ve Akın Birdal'ı hedef gösteren ırkçı kalemlerini yazdığı... Ki ardından Ahmet Kaya vatandaşlıktan çıkarıldı, Akın Birdal suikasta uğradı! **İkincisi**; Ekşi'nin; Terzi Fikri'nin Karadeniz Fatsa'da belediye başkanı olmasının ardından, Fatsa'yı kötüleyen, orduyu Fatsa'da görev çağırarak, ordunun burada "Nokta Operasyonu" adıyla '80 AFC'sinin provasını yapmasını sağlayan yazılar yazması... Ki bugün Ekşi'nin "Az demişiz" yazısında Karadeniz'i savunan ve orada doğuş katliamı yapılmasını istemeyen bir tutum alması; Terzi Fikri ve yoldaşlarını katlettiren zihniyetiyle çelişiyor. Bunu da geçelim, konumuz olayın bu kısmı da değil!

Özellikle "zehirli yeşil yılan" benzeri özellikler taşıyan Taraf gazetesinin burjuva-feodal kalemlerlerinden **Rasim Ozan Kütahyalı**'nın

hedef tahtasına oturttuğu ve Hürriyet'ten kovdurana kadar peşini bırakmadığı Ekşi'yi bu duruma getiren yazısında ne vardı? Ekşi, HES projeleriyle doğayı satılığa çıkaran hükümet için gazetenin büyükşehirler dışındaki bölgeler için çıkarılan "taşra baskısında"; "**analarını bile satan zihniyet**" tanımını(!) kullanmış!

Kendilerine "analarını bile satarlar" diyen Oktay Ekşi'ye ilk tepkiyi; "**bu sözler bir gazeteci yazanın değil, bir sokak adamının bile ağzına almayaacağı hakaretlerdir**" diyerek Başbakan Yardımcısı **Hüseyin Çelik** verdi. Ardından Enerji Bakanı **Taner Yıldız**, Ekşi'nin sözlerini "**aldığı aile terbiyesinden kaynaklı ağzına bile alamayacağını**" bildiren ironik açıklamalar yaptı. Ardından Ekşi'yi yuhalama ve "bir tekme de benden" sahnesine **Bülent Arınç** ve çevre düşmanı olarak bilinen Çevre Bakanı **Veysel Eroğlu** çıktı. Veee son olarak "assolistimiz"! Her konuda cinsiyetçi, eril bir dil kullanan Başbakan Erdoğan, "**Bu çirkin üslup bizi üzüyor, bu sığ, seviyeyesiz, ölçsüz siyasi söylemler bizi üzüyor**" diyerek, bizleri güldürdü. Ama gerçekten güldürdü! Olayın ardından Yıldız, Eroğlu ve Erdoğan, Hürriyet ve Ekşi'ye 100 biner liralık tazminat davası açtılar.

Gazetecilere "**şeyini şey ettiğimin şeyi**", "s...git" diyen; BDP milletvekili Emine Ayna

çin "**yaratık**" kelimesini kullanan Bülent Arınç değil miydi? Ya da kadınları "kuluçka makinesi" olarak gören her yerde inadına kadınlardan "**3 çocuk isteyen**", Mersin'de bir köylüye "**anani al git lan**" diyen Erdoğan değil miydi? Yoksa biz kâbus falan mı gördük? Uyduruyor muyuz?

Burada Ekşi gibi bir faşist kalemlerine savunacak değiliz! Mesele, Ekşi'ye, AKP hükümeti tarafından adeta namus abidesi kesilerek, sütten çıkmış ak kaşık gibi saldırılmasıdır. Bu, ikiyüzlülüktür! AKP'nin tüm siyasetçilerinin konuşmaları "sokak ağzı" ve argo olmasına, hiçbir konuşmalarında kadını aşığılayan erkek egemen tarzdan vazgeçmemelerine rağmen nasıl oluyor da Ekşi'nin bir cümlesine -ki bu cümlemin iğrenç ve aşığılık olduğunu yadsımayız kesinlikle!- bu kadar namus abidesi yorumlarla çıldırabiliyorlar!

Bu dil; burjuva-feodal medyanın eril dilidir. "Erkekçe" yazan "harbi" yazanın dilidir ve karşısındaki "erkek gücünü" aşığılamak adına onun "kadınlarının" bedenini kullanan dildir! İnsanlar neden küfredir? Çok sinirli ve/veya karşısındaki karşısında çaresiz kalmış durumdadırlar. Bir anlamda "rahatlamak" ve karşısındakine "üstünlük sağlamak" için küfür etme yolunu seçerler aslında! Peki ama neden edilen küfürler, hep kadın bedeni üzerinden? Neden birine sinirlendiğinde, o kişiye; "anası", "bacısı", "karısı" üzerinden küfür edilerek "rahatlanır/üstün-

lük" sağlanır? Ki bir erkeğe bu tip bir küfür edildiğinde köpürür, bu küfürler cinayet sebebi bile olabilir! Bu "namus" mäsamesinde "kadınına" toz kondurmaman horoz kılığına bürünen erkek, saklanmanın en sağlam yolunu bulmuştur aslında! Ki bu Ekşi'nin bu yazısının ardından AKP cephesinde yaşanan hararetin nedeni de böylesi bir durumdur!

(İstanbul YDK)

Kadın tutsaklara saldırı

Türkiye hapishanelerinin her birinde ayrı ayrı saldırı ve hak ihlalleri haberleri gelmeye devam ediyor. Bunlara direnen tutsaklar aylarca varan görüş ve iletişim cezalarıyla tecrit içinde ayrıca bir tecrite daha maruz kalıyorlar. **Adana Karataş Hapishanesi**'nden gazetemize mektup gönderen **Duygu Ergen** isimli tutsak ise hapishanedeki saldırıları ve hak gasplarını şu şekilde aktarmaktadır:

"MKP dava tutsağı **Özlem Aydın**, aldığı 30 günlük hücre cezasına itiraz etmişti. Bunun sonucunda 10 günlük olan cezası onaylanmıştı ve 1 Kasım günü hücreye götürülmek istendi. Uygulamanın ve cezanın hukuksuzluğuna değinerek götürülmesine karşı çıktık. Bunun üzerine 13 kişilik (2'si erkek) gardiyan ekibiyle saldırı gerçekleştirildi.

Yine geçtiğimiz hafta İnfaz Hakimliğine mevcut görüş cezası için ifade vermeye giderken ring aracında kamera kapattığım gerekçesiyle önce yaklaşık 1 saat hapishane bahçesinde bekletildim ve tekrar kapatmam için bileğimdeki kelepçeden ring koltuklarına zorla kelepçelendim. Saldırısı yapan, yine keyfi biçimde zorla asker araması dayatan zihniyetin ta kendisiydi. Saldıran; aynı zamanda erkek bir asker komutandı. Saldırısı ve hukuksuzluğu anlatan bir suç duyurusunda bulundum. Ve darp raporu aldım.

Burada fiziki saldırıların yanı sıra, soruşturma ve ceza uygulaması yoğunluktadır."

(H. Merkezi)

BDP KADIN KONGRESİ VE İZLENİMLER

BDP Kadın Meclisi **1. Olağan Kongresi** 31 Ekim'de Diyarbakır'da gerçekleştirildi. 45 ilden kadınların katıldığı kongre, birçok kadın kurumunun ve BDP milletvekillerinin katılımı ile çokkulu bir şekilde gerçekleştirildi.

BDP Eşbaşkanı **Gülten Kışanak**, devlet Kürt kadınına sosyal bir soykırım uygulandığından bahsederek, kadının maruz kaldığı taciz, tecavüz ve şiddetini bu sosyal soykırımın bir parçası olduğunu belirtti. Kadının bu soykırıma karşı ancak örgütlenerek mücadele edebileceği üzerinde durdu.

BDP Kadın Meclisi Sözcüsü **Şükran Dikmen**, konuşmasına katledilen **Şirin Elemhoyi**, **Mahsum Karaoğlan**, **Mustafa Dağ**, **Şerzan Kurt** ve **Ceylan Önkol**'u anarak başladı. Devlet ve iktidar karşısında güçlü durmanın yolunun kadının toplumsal mücadelesinden geçtiğini belirterek, mücadeleyi yükseltmek için diğer kadın hareketleri ile ortaklaşarak, mahalle, köy, ilçe gibi iktidarı giridiği her yerde kadın örgütlenmelerinin yükseltilmesi gerekliliğini vurguladı.

Leyla Zana ise CKK'nin eylemsizlik süresinin bugün son bulunduğunu hatırlatarak artık barış için devletin üzerine düşeni yapmasını istedi ve ilk adım olarak seçim barajının düşürülmesi ve katılımcı demokrasinin hayata geçirilmesi gerektiğini belirtti.

BDP Kadın Hareketinin yeteri düzeyde diğer kadın hareketleri ile ortaklaşmadığına ve örgütlenmelerinin yetersiz olduğuna dair özeleştiri verilerle kongrede önemli

kararlar alındı:

- Girilmeyen mahalle, köy, il ve ilçelerde daha yoğun örgütlenme çalışması yapılacağı,
- Türkiye Kadın Hareketleri ile daha fazla ortaklaşmaya gitmeye özen gösterileceği,
- Demokratik özgür belediyeçilik alanında daha fazla yoğunlaşma sağlanacağı. Karar oylamalarının ardından tek liste ile seçimlere gidilecek yirmi kişilik BDP Kadın Meclisi seçildi.

Kadını ezen zihniyetin ulusal sömürü ile Kürt kadınına iki defa ezdiği aşıkârdır. Taciz, tecavüz, şiddet gibi gerçeklikler ile sosyal baskının yanında Kürt kadın siyasetçilerine yönelik gözaltı, tutuklama gibi uygulamalar ile siyasi baskıya da maruz bırakılarak yaşamdan soyutlanmak istenmesi, Kürt kadının örgütlü mücadelesinin zorunu kılmasıdır. Kürt Ulusal Hareketinin kadın sorununu yakıcılığını çeşitli özgöl sorunlar ile daha fazla hissetmesi ve düşman ve mücadele kavramlarının silahlı mücadeleye paralel gelişimi ile kadın örgütlenmelerinin oluşmasını hızlandırmıştır. Fakat kadın mücadelesinin diğer kadın hareketleri ile ortaklaşmaya gitmeyerek kendini yalnızlaştırması, bu sürecin önünü tıkayan bir neden olacaktır.

Biz de kadın örgütlenmelerimizi oluşturma ve geliştirme noktasında Kürt kadın hareketinden öğrenmeli ve genel kadın sorununu üzerinden daha kapsamlı ve ortak bir pratik hat örmeye önem vermeliyiz.

(Amed YDG)

Örgütlü kadınlara saldırılar sürüyor!

Son zamanlarda örgütlü kadınlara yönelik saldırılar artıyor. Ankara'da **Büro Emekçileri Sendikası** yöneticilerinden **Necla Yıldız**, sokak ortasında katledildi. **Yeni Demokrat Kadın** üyesi **Deniz Gülünay'a** taciz ve kaçırma girişiminde bulunuldu. **Demokratik Özgür Kadın Hareketi** üyesi bir kadın gözaltına alınmak isterken darp edildi. Daha bu olaylar cereyan ederken, **Sosyalist Demokrasi Partisi** (SDP) Merkez Kadın Komisyonu üyesi bir kadının, İstanbul Kadıköy'de evine dönerken sokak

TECAVÜZE KARŞI PSİKOLOGLAR EYLEMDE!

Toplumsal Dayanışma İçin Psikologlar Derneği Girişimi, İzmir'de kadına yönelik taciz ve tecavüz vakalarında arıza ilişkin eylem düzenledi. Eski Sümerbank önünde bir araya gelen psikologlar sloganlarla eyle-

me başladı. Basın açıklamasında tecavüz olayında yargının işlevsizliğine ve erkek egemen kararlarına karşı etkin bir düzenlemenin yapılması gerektiğini değinildi. Kitle adına basın açıklamasını okuyan **İlkay Tanyer**, "**Tecavüz kendi başına suç iken mahkeme ve adli tip devre-**

ye sokularak tecavüz mağdurunun ruh sağlığı sorgulanıyor" dedi.

Üniversite hastanelerinin bilirlirkiş olarak kabul edilmesini isteyen Tanyer, ayrıca **Cinsel Saldırı Kriz Merkezleri**'nin kurulması gerektiğini ifade etti.

(İzmir)

Kadın cinayetlerine alışmayacağız!

13. hafta

Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu olarak **29 Ekim Cuma** akşamı da eylemlerimize devam ettik. Taksim'de düzenlenen "Cumhuriyet Yürüyüşü" (!) nedeniyle yürüyüşümüz engellense de Taksim Tramvay Durağı'nda bir basın açıklaması yaptık. Haftanın basın açıklamasını Yeni Demokrat Kadın'dan **Selma Şahin** okudu. Şahin; "Kadın ci-

nayetleri bu kadar artarken kimse bizden bu cinayetlere alışmamızı beklemesin! Bu ülkede Kürt kimliğine sahip olduğu için kadınlar ya da çocuklar hala devletin silahlı güçleri tarafından tecavüze uğrayıp katledilebiliyorsa kimse 'Kürt sorunu yoktur, terör sorunu vardır' demesin!" dedi. Şahin, **son 10 gün içinde 9 kadının öldürüldüğünü** hatırlatarak mücadele etmeye devam edeceğimizi vurguladı.

14. hafta

"Kadınları korumayan devlet, ceza indirimleri veren erkek yargı, şikâyetleri dikkate almayan kurumlar bu cinayetlerin faili, katillerin suç ortağıdır!" diyen KCDP, her hafta olduğu gibi **5 Kasım Cuma** günü de Taksim Tramvay Durağı'ndan Galatasaray Lisesi önüne yürüyerek burada bir basın açıklaması düzenledi. Platform adına İşçi Cephesi'nden kadınların yaptığı açıklamada 25 Kasım'da Meclis önüne gitme çağrısında bulunuldu.

Bir gün halk da gizlice toplanacak...

Son günlerin çok sayıda gündemi arasında yer alan, ancak oldukça önemli olmasına karşın, deyim yerindeyse bir iki günde "unutulan" gündemlerden biri de, 27 Ekim'de Çankaya'da yapılan MGK toplantısı oldu.

Oysa oldukça önemli olmasına karşın kısa bir sürede unutulduğunu vurguladığımız bu gündem, üzerinde önemle durmayı gerektiriyor. Çünkü biliniz ki MGK toplantıları ülke egemen sınıflarının kendileri (ve aslında tüm toplum) açısından en önemli olarak gördükleri meseleler üzerinde yeni mutabakatlar oluşturdukları ve/veya var

MGK toplantısından yansıyan bilgiler arasında yer alan "Terörle Mücadelenin kararlılıkla sürdürüleceği" açıklamaları, bu yaklaşımı doğrulamaktadır. İç ve dış tehditlerin" yeniden tanımlandığı bir toplantının gerçekleştirilmiş olması ise, saldırıların dozunda ve çapında yaşanacak olan artışa dair somut bir veri olarak algılanmalıdır.

Toplantının esas ve en önemli gündemi de budur. Ancak bu yanının manipüle edilerek, gözlerden kaçırılmaya çalışıldığı da bir başka gerçekliktir. Yani uzunca süredir hâkim olan toplumdaki yansıma yaratma çabaları bu gündem özgülünde de devam et-

MGK toplantısından yansıyan bilgiler arasında yer alan "Terörle Mücadelenin kararlılıkla sürdürüleceği" açıklamaları, bu yaklaşımı doğrulamaktadır.

olan mutabakatları daha da ileri taşıyacak biçimde yeniden gözden geçirdikleri, oldukça önemli bir gündemdir. Son MGK toplantısı ise son dönemde yapılanlar arasında, daha da büyük önemde bir içeriğe sahiptir.

Artış hak ve özgürlüklerde değil, saldırılarda...

27 Ekim MGK toplantısının önemini artıran konulardan birini Türkiye'nin 5 yıllık "gizli anayasa" olarak adlandırılan Millî Güvenlik Siyaset Belgesi'nin yeniden yazılması oluşturdu. Kamuoyuna yansıdığı biçimiyle de "Kırmızı Kitap" yeniden yazıldı! Toplantının bütününden (yansıyan kadarıyla) çıkan sonuca bakıldığında, anayasa değişikliği, bu bağlamda da sözde "hak ve özgürlüklerin genişletilmesi, demokratikleşme" vb. söylemlerin ne kadar büyük bir aldatmacadan ibaret olduğu da bir kez daha gözler önüne serilmiştir.

Bunu tek başına "Kırmızı Kitap"ın sayfa sayısının 4-5 misline çıkarılmasından da anlamak mümkün. Çünkü şu biliniz ki devletin halktan gizli yaptığı/gizlediği her şey, halka dönük saldırı içeriktedir. Bunun içindir ki sayfa sayısının artması bu saldırıların dozunun, kapsamının, araç ve yöntemlerdeki çeşitliliğin de artacağı şeklinde okunabilir.

tirilmektedir. Emekçi yığınlar dönük, "demokratikleşme", "hak ve özgürlüklerin genişletilmesi" vb. biçimlerde süregiden aldatmacanın bu kez de yeniden yazılan "kırmızı kitap" aracılığıyla hayata geçirildiğini yukarıda da vurgulamıştık. Bunu konu özgülünde bir örnekle daha somut hale getirebiliriz.

Anayasa değişikliğinin bir "demokratikleşme" olduğu iddiası MGK toplantısı ve "Kırmızı Kitap" özgülünde de sürdürülerek "Anayasa ve yasalarda suç olarak tanımlanmayan hiç bir eylemin tehdit olarak görülmeceği, kurumların izlenmesi, dinlenmesi ve kişilerin fişlenmesi yapılmayacak" söylemi öne çıkarılmakta, toplantıda bunun üzerinde önemle durulduğu iddia edilmektedir. Oysa gerçekte yaşananlar bu iddiaları hemen aynı gün ve saatlerde yalanlamaktadır. Çünkü başta Ulusal Hareketin yasal kurum ve temsilcilerine dönük olmak üzere, ilerici, devrimci kişilere-kurumlara dönük gözaltı, tutuklama, baskın vb. saldırılar, şiddetinden hız kesmeden hatta daha da artarak sürmektedir. İzleme, dinleme vb. uygulamalara da yine her gün yenileri eklenmektedir.

Ve tüm bu saldırı furyasının daha da üst boyutlara tırmanarak devam edeceğinin göstergeleri de yine aynı toplantıdan yansıyan bilgilerden anlaşılmaktadır.

İmha ve tasfiye süreci

48 sayfadan oluşan söylenen yeni MGSB (Millî Güvenlik Siyaset Belgesi)'ne "devletin vatandaşını potansiyel tehdit görmediği, bunun yerine kendine ve vatandaşına güven esasına dayalı bir görüşün hâkim olduğu" iddiası da yine aynı belgede "iç tehditler"le ilgili bölümde kendiliğinden çürümektedir.

Belgede "aşırı sol örgütler" ve Ulusal Hareket, başlıca iç tehdit olarak ele alınmakta, bunların faaliyetleri "alınması gereken tedbirler" ve "yaratıldığı bölücü tehdit" olarak, ayrı başlıklar altında "incelenmekte". Belgenin sayfa sayısında birkaç misli artış olduğu düşünülecek olursa, bu "incelenmenin" hayli derin olduğunu söylemek zor değil. Bu aynı zamanda "iç tehdit"in kapsamının da genişletildiği anlamına gelmektedir. Söz konusu "tehditlerin" bu ülkenin vatandaşları olduğu göz önüne alınacak olursa, devlet vatandaşını "potansiyel tehdit" olarak görmeyi kapsamını genişletmiştir denebilir.

"Aşırı sol örgütlere karşı alınacak önlemler" kapsamında, devrimcilere, ilericilere dönük saldırı dalgasının yükseltileceğine kesin gözüyle bakarken, aynı dalganın toplumsal muhalefetin, başta işçi eylem ve direnişleri olmak üzere, tüm kesimleri de içine alacağını yine aynı kesin ifadeyle söyleyebiliriz.

"Bölücü tehdit" olarak görülmeyi sürdüren Ulusal Harekete dönük imha-tasfiye operasyonlarında da yine önümüzdeki dönemde bir değişiklik yaşanmayacağı, devam eden pratiklerden ve MGK'da ele alınan tarzından da anlaşılmaktadır.

Bir gün halk da gizlice toplanacak!

Esas olarak Ulusal Hareketi ve devrimci, ilerici güçleri hedef alan "iç tehdit" yuvarında özetlendiği şekliyle ele alınırken bu güne kadar (görünürde de olsa) "iç tehdit" olarak görülen bir başka konunun, iç tehdit olmaktan çıkarıldığı açıklandı.

TC'nin kuruluşundan bu yana "iç tehdit" sıralamasında üst sıralarda yer alan, özellikle de TSK'nın "en hassas" olduğu konuların başında geldiği söylenen "irtica" hem de TSK'nın hiçbir itirazı olmadan, iç tehdit olmaktan çıkarıldı!

Bunun anlamı ise çok açıktır. Sistemi tehdit ettiği düşünülen güçlerin-kesimlerin eskiye oranla daha fazla baskı altına alınması hedeflenirken, sistemin önemli dayanaklarının önünün sonuna kadar açılması düşünülmüştür. Bu da ülkedeki son birkaç yıldır devam ettiği söylenebilecek gelişmelerle örtüşen yani şaşırtıcı olmayan bir durumdur.

Dış tehdit meselesinde ise komşularla sıfır sorun yalanına uygun olarak, mesela İran, tehdit olmaktan çıkartılmış, Yunanistan, sıralamanın altlarına indirilmiş vb. bir düzenlemeye gidilmiştir. Yalanı görünür kılan ise, komşu ülkelerin halklarına doğrudan tehdit etme anlamına gelen, Füze Kalkanı Projesi'nin hayata geçirilmesine dönük MGK'daki ele alıştır.

Sonuç olarak söylemek gerekirse, "Kırmızı Kitap"ın da yeniden yazıldığı söylenen bu MGK toplantısı, egemen sınıfların, içeride ekonomik-siyasal krizlerini aşmaya dönük, emperyalistlerin "tavsiyeleri" (gerçekten direktifleri) doğrultusunda yeni önlemlerin alınmaya çalışıldığı, dış politikada ise emperyalist askeri saldırganlık politikalarına daha fazla dâhil olmanın yol ve yöntemlerinin görüşüldüğü bir toplantı olmuştur.

İçeriğinin halktan gizlenmesi (tüm benzer toplantılarda olduğu gibi) adına "Gizli Anayasa" denmesi de bundandır.

SINIFSAK YAKLAŞIM

“DEVİRİM”LERCE ÇAĞRILAN DEVİRİM

12 Eylül tarihli referandumun paket içeriğiyle alakalı bir yönü elbette vardı ve günümüz buna uygun pratiklere (başta yargı alanı) sahne olmaktadır. Ama daha işlerlikli yönü egemen sınıflar cephesindeki grup/klik çatışmasına dönüktü ve bunun 2011 seçimlerine uzanan etabı şimdiden start almış bulunmaktadır. Devamındaki çok kritik hamlelerle örülü olması beklenen sürecin kapıları böylelikle aralanmış olmaktadır. PKK'nin eylemsizlik sürecini seçimlere kadar uzatmasının da bu beklenti ve öngörü ile yakın ilgisi vardır. Bunun "öngörü"den öte başka bir hesaba (daha geniş manada; anlaşmaya) ilişkin olduğunu düşünmek de mümkündür ama daha net konuşmak için biraz daha beklemek gerekecektir.

Egemenler cephesinde referandum viraajına ait muhasebe ve rüzgâr neticesinde atılan adımlar ve meydana gelen çalkantılar giderek artan bir ivme kazanacaktır. Zira çok iyi bilinmektedir ki yakın tarihte gerçekleşmesi olası durumlar son derece kritik konulara ilişkindir ve bir dizi grup ve çevrenin varlık sebebinin doğrudan etkileyecek sonuçlar doğuracaktır. Bunları faşist Türk devletinin yeniden yapılandırılmasına yönelik bir kapsamda ele alacak olursak, "çözülmesi" hesaplanan Kürt sorunu yalnızca "öncelikli" ve etkin bir konum elde edebilecektir. Oysa baştan aşağıya bir dizi soruna yönelik hamle ve hazırlıktan bahsedildiği koşullarda "operasyonun" çapını daha iyi algılamalıyız.

Bu operasyon aynı zamanda saldırı olarak okunmalıdır. Faşizmin çıkarları doğrultusunda geliştirilen her türlü projenin çok yönlü bedelini ödeyecek olan yegâne güç ezilen halk ve uluslardır. Bunun emekçi sınıflara karşı değil bizzat onun için yapıldığı, dolayısıyla aktif katkısına ihtiyaç duyulduğuna dair propaganda ve empoze faaliyeti hız kazanacaktır. Öteden beri tüm tasarrufların böyle bir tarzda sunulması söz konusudur ama şimdi "devrim" sözcüğünün tercih edildiği bir üslup benimsenmiştir. Bunun AB sürecinin belli safhaları ve mevcut AKP hükümetinin farklı hamleleri ile beraber dillendirildiğine tanık olundu ama şimdi sistemli ve kapsamlı bir sunuştan bahsetmeliyiz.

Hiç unutulmaması gereken husus hangi yönde olursa olsun sisteme ait egemen sınıf tasarruflarının temelli bir alt üst oluşa denk düşen sonuçlar üretmeyeceğidir. Bu bağlamda askeri darbelerin "ihtilal" olarak kodlanması da aynı yalan çemberine girmektedir. Oysa bu tarz "radikal" çıkışların de facto sonuçları ve "şiddet" ile meşruiyet arasında kurdukları denklem hiçbir koşulda "devrimsel" sonuçlar üretmez. "Devrim" in bu kavramsal içeriğe tutunabilmesi için, üretim ilişkileri ve sınıfsal karakter bakımından alt üst oluş yaratılmadığı koşullarda, en azından rejimin kültürel kodları ve bağlaşıkları bakımından ters yüz edici "yenilikler" içermesi gerekecektir.

At değiştirme operasyonu kapsamında mahmuzlanan Kılıçdaroğlu'nun yılların vezir-i azamı Sav ve şürekasına yönelik etkisizleştirme eylemini "CHP'de devrim" diye sunma çabası da aynı yaklaşımdan beslenmektedir. Kitlelerin "devrimler"le başını döndürmeye çalışanların "devrimci" olarak yaftalandığı bu gerici ve faşist unsurlar aracılığıyla yapmaya çalıştığı da geniş emekçi yığınların aldatılma ve yönlendirilme çabasından başka bir şey değildir. Ama öyle anlaşılıyor ki bu durumdan EMEP'den TKP'ye bir dizi "sol" çevre de hesap çıkarmakta, CHP'nin bu kesimlerce benimsenen önder ve çatı kimliği günümüzde bir kez daha parlatılmaktadır. Daha dün kadar hangi politikaların şekillendirdiği, hangi görev ve işlevle yüklü olduğu açık olan Kılıçdaroğlu ve diğer kadroların birer kurtarıcı olarak gösterilmesi ve CHP'yi faşist, gerici kimliğinden soyutlayan bir süreç başlatacaklarına dair izlenim yaratılması çeşitli "sol" çevrelerin kendini iyi hissetmeye yönelik terapisi olarak algılanmalıdır.

Bu çaresizlik ve teslimiyet halinin AKP'nin kanatları altında demokratik, "ilericilik" ve "çağdaşlık" kovalayanlarla buluştuğunu görmek gerekir. AKP ile başlayan

süreçte giderek boyutlanan biçimde ortaya serilen kapışma ve çatışmayla beraber kitlelerin büyük oranda yedeklendiği bir saflaşmadan/cephelikleşmeden komprador burjuvazi büyük kârlarla çıkmıştır. Bugün başta işçi sınıfı olmak üzere bütün emekçi alanları, muhalif dinamikler ve kitle örgütleri bu durumdan pay almakta, devrimci seçeneğin serpilmesi önünde büyük bir barikat örülmektedir. Bunda ilerici, demokrat ve yurtsever çevrelerin ihmal edilemeye payı vardır. Resmen ve/ya fiilen dâhil olunan bu saflaşmanın üreteceği sonuçlar bellidir ve özellikle de bu çevrelerin yakıncı bir tutum almaları anlamlı değildir. Ayrıca gerçekçi de değildir, nitekim bu yedeklenme hali vites büyümek suretiyle devam ettirmektedir.

Uzun süreli silahlı mücadele sayesinde güçlü bir dinamizm kazanan Kürt ulusal mücadelesinin bu saflaşmadan azade bir konumda seyretmesi bir anlamda istisnalara eklenen bir örnek olarak değerlendirilebilecektir de, rejimle girilen anlaşma ve anlaşma yolu "çözüm" koridoru da sisteme endeksli bir alana açılmaktadır. CHP'nin temsil ettiği klingen konuyla ilgili "uzak" bir görüşü vermemesini de bu pencereden görmek gerekir. Adeta varlık sebebi bu savaş haline gelenler dışında, gelinen aşamayı ağrısız bir ameliyatla geçmekten yana olanlar ciddi bir çoğunluk kazanmıştır. Bu durumun kırıntı düzeyinde talebin karşılanması durumunda saf dışı kalmayı kabullenmekle aşılabileceğine dair inanç güçlenmiştir. Benzer "çözümler" örneklenerek söylenmeye çalışılan budur. Bu kadar büyük bedellerin ödenmiş olması bir yana elde edilen muazzam bir potansiyel ve kitle temeli vardır ki boyun eğmemenin güvencesini sağlamak yeterince kolaydır. Sorun bu kilitlenme ya da açmazı aşmak uğruna gerçekleşen etkili hamleler geliştirilmesi ve eylem kampanyası yürütülmesini sağlamaktır. Ancak son gelişmeler tam da aksi yönde bir politikanın hâkim olacağı döneme girilmekte olduğunu söyleyip durmaktadır.

Umudun kesildiği sınıf mücadelesinin, özellikle de işçi-emekçi cephesinde sürekli ve etkili bir pratik yaratılmaması üzerinden bütünüyle mahkûm edilmesine dayanarak bir tür dost-düşman kutsal ittifakını yitirecek çaba ve çalışmaları koşulların bir evren görmeyen gelinemez. Bu, hem ülkemiz hem yakın bölge ve kıtalar hem de dünya ölçeğinde geniş bir panoramaya sahiptir ki bunun öznel bir bakış açısından yorumlanması için onca sürecin deneyimi bulunmalıdır. Elbette çok ciddi bir önderlik ve en az onun kadar sıkı bir örgütlülük sorunu vardır. Bunun kaynamanın derecesiyle olan ilgisi yadsınamaz ama gidışatın yönünü doğru okumak gerekir.

Bu bakımdan ilk göz atılacak husus sorunlara neden olan emperyalist-kapitalist sistem politika ve uygulamalarının nedenleri olmalıdır. Çünkü bütün gerçeklik gerici ve faşistlere bu adımları atıran maddi olgularda yatmaktadır. Bunun çok açık yaşanan -üstelik yakın dönem örneklerle- bir sistem krizi olduğu görülmelidir. Obama silahını çabuk paslandıran da bu gerçekliktir. Ne AB'nin pembe rüyalı tabloları ne de "Çin mucizesi" arabayı batakta çıkarmak için yeterlidir. 1 Milyar insanın koyu bir aklık çektiği dünyada kriz, yeni çevrimlerle kendini sürekli üretmekte, bellerini doğrultmalarını engellemektedir. Bunun belki son can çekişmelerle bir süreliğine daha ötelenmesi ve geçici olarak atlatılması mümkündür ama işlerin geçen yüzyılda bile görülmemiş boyutlardaki sonuçlarla sarpa saracağı kaçınılmazdır.

21. Yüzyılın ilk 10'luk dilimi tamamlanmak üzere ve "ayaklanmalar" silsilesine dair öngörü için Uzak Asya ile Nepal ve Hindistan'ın doğurduğu pratikler son derece çarpıcıdır. Dünyanın en yoksul halkları yangını körüklemiştir. Bu meşalelerin Fransız liselilerin, Yunanlı gençlerin ellerinde yükseldiğini kim görmezden gelebilir? Bu yangına Tekel işçileri ve Kürt köylülerinin benzin dökmediğini kim inkâr edebilir? Ve bu cehennem ateşinde Irak ve Afganistan işgalcilerinin yanmadığı söylenebilecek midir?

Türkiye İsrail'i ulusal tehdit ilan etti(!)

31 Ekim günü yapılan Millî Güvenlik Zirvesi'nde İsrail tehdit kategorisine alındı.

MGK tarafından Millî Güvenlik Siyaset Belgesi'nde (Kırmızı Kitap) yapılan değişiklik ile İsrail politikalarının "Türkiye'nin çıkarlarına ve politikalarına tehdit" olarak kabul edildiği açıklandı. Bu gelişme üzerine İsrail Turizm Bakanı Stas Mizezhnikov, ülkenin etkili gazetelerinden Yedioth Ahronoth'ta yaptığı açıklamada Türkiye'yi tamamen boykot etmelerinin gerekli olduğunu belirterek; "Türk başbakanı açıklamalarına devam ettiği sürece İsraililerin Türkiye'de pek yapacağı bir şey olmaz" şeklinde konuştu. İçişleri Bakanı Eli Yishai de Türkiye'deki gelişmeler nedeniyle çok üzgün oldukları-

nı belirterek Türkiye ile ilişkilerin yakın bir gelecekte iyileşmesinin pek olası görülmediğini de söyledi.

İsrail'in bu çıkışları ile kafalar da iyice karıştı. Füze Kalkanı Projesi, yoksa İsrail ve Türkiye'nin etkin katılımı ile ABD'nin stratejik çıkarları için kurulmayacak mıydı? İsrail'i Kırmızı Kitap'a eklediği açıklanan Türkiye, daha geçtiğimiz günlerde yeni model Heron'ların alımı için İsrail'in kapısına dayanmamış mıydı? ABD'nin

açıkladığı Büyük Ortadoğu Projesinde iki ülke de stratejik ortak olmak için birbiriyle yarışmıyor muydu?

Tüm bunlar bize Erbakan döneminde yaşananları hatırlattı. Erbakan da hükümette olduğu dönemlerde İsrail'e sert çıkışları ile dikkatleri üzerine toplamıştı. Ne ki aradan kısa bir süre geçmeden TC tarihinin en büyük silah ve değişik alanlarda stratejik ortaklık anlaşmalarının bu dönemde yapıldığı ortaya çıkmıştı.

“Kürtçe savunma engelini karşı her yerde Kürtçe konuşacağız”

Antep

Anarlarında BDP Antep İl Örgütü, İHD, MEZOP, ESP, KESK, Pir Sultan Abdal Derneği'nin bulunduğu kitle, 6 Kasım'da, Kürt siyasetçileri ve insan hakları savunucularının Kürtçe savunma yapmalarının engellenmesi ve mahkemenin Kürt diline yönelik tutumunu Karagöz Caddesi'nde yaptıkları basın açıklaması ile protesto etti. Kürtçe hazırlanan basın metnini okuyan BDP Şahinbey İlçe Başkanı **İsmail Demir**, Diyarbakır'da süren KCK davasının siyasi olduğunu, mahkemenin bağımsız, özgür ve tarafsız olmadığını, bu yüzden de aldığı kararların siyasi olduğunu söyledi.

Bingöl

BDP Bingöl İl Örgütü, 6 Kasım'da, il binası önünden Dörtöyl'a kadar düzenlediği yürüyüş ile mahkemenin tutumunu protesto etti. Çok sayıda kişinin katıldığı yürüyüşte, “Bila zimanê Kurdî bibe zimanê fermî” yazılı beyaz tişörtler giyen kalabalık, “Kürtçeyi tanımıyorlarsa biz de onların mahkemesini tanımıyoruz” ve “Özgürlük talebi yargılanamaz, Kürt halkı susturulamaz” dövizlerini taşıdı. “Çerxa şoreşê” marşı eşliğinde yürünen kitle adına açıklama yapan BDP Bingöl İl Başkanı **Halis Yurtsever**, “KCK davasındaki mahkemenin özellikle anadilde savunmaya yönelik anti demokratik uygulamalar, tüm uluslararası sözleşmeleri ihlal etmiştir. Bu ihlal sadece uluslararası sözleşmeler ile sınırlı kalmayıp aynı zamanda yüzlerce yıldır beraber yaşadığı cumhuriyeti beraber kurduğu Kürt halkını da rencide etmiştir” dedi.

Diyarbakır

KURDİ-DER dil eğitim atölyesi öğrencileri ve öğretmenleri, aynı amaçla basın açıklaması yaptı. KURDİ-DER Genel Merkezi önünde yapılan açıklamada atölye öğretmenlerinden **İrfan Taş**, “Biz Kürt dilinin gönüllü ve öğrencileri olarak, anadilde savunmayı doğal ve evrensel bir hak olarak görüyoruz. Mahkemenin Kürtçe savunmaya karşı inkarı ve asimilasyoncu zihniyetini kınıyoruz” dedi.

Kars

6 Kasım günü, BDP İl binası önünde yapılan eylemde açıklama yapan BDP Kars İl Başkanvekili **İdris Ağbaba**, konuşmasına Kürtçe olarak, “Em li virin, em hene zimanê me heyê, em mafê parastina bi zimanê zikmakî dixwazin, zimanê me hebûna me ye” diyerek başladı. Ağbaba, “Diyarbakır'da KCK adıyla yürütülen siyasi soykırım davasının duruşmaları tam bir komediye dönüşmüştür” dedi.

Dersim

Kürt siyasetçilerinin yargılandığı tarihi davada Kürt siyasetçilerinin Kürtçe savunma taleplerinin ret edilmesinin ve mahkeme heyetinin Kürtçe için “Bilinmeyen bir dil” demesine BDP Dersim İl Örgütü'nden tepki geldi. 6 Kasım günü Sanat Sokakı'nda yapılan açıklamada konuşan BDP Dersim İl Başkanı **Murat Polat**, “Devletin resmi kurumu olan TRT 6'da 24 saat boyunca yayın yapılması kafalarda soru işareti bırakmıştır. Bir yandan resmi kurumlar bilinmeyen dil ibaresini tutanaklara geçirirken, diğer yandan yine resmi kurumlar Kürtçe'nin 24 saat yayını yapıyor” dedi.

İstanbul

BDP İstanbul İl Örgütü, 7 Kasım günü, Galatasaray Meydanı'nda KCK ana davasında anadilde savunma yapılmasını engelleyen Diyarbakır 6. Ağır Ceza Mahkemesi'ni protesto etti. Açıklama sırasında polis caddeye yürüyen herkese kimlik kontrolü yaparken, yüzlerce kişiyi abluka altında tuttu.

“Anadilde savunma hakları engellenemez” ve “Zimanê me rûmete me ye” pankartları açan kitle adına açıklama yapan İl Eşbaşkanı **Mustafa Avcı**, basın açıklamasını Kürtçe okuyarak, önce polisin tavrını kınadı. Avcı, Kürt tarafının sorumluluğu gereği barışçıl çözüme yönelik katkısını bir kez daha ortaya koyduğunu söyledi. Kürt siyasetçilerin düzmece bir iddianame ile 18 aydır tutuklu olduğunu belirten Avcı, başlayan mahkemede Kürt siyasetçilerin anadilde savunma taleplerinin mahkemece reddinin inkarıcı zihniyete hizmet olduğunu söyledi.

Antalya

Kürt siyasetçileri ve insan hakları savunucularının Kürtçe savunma yapmalarının engellenmesi ve mahkemenin Kürt diline yönelik tutumu 7 Kasım günü, Antalya'da yapılan basın açıklaması ile protesto edildi. BDP Antalya İl binası önünden Kışlahan Meydanına kadar gerçekleştirilen yürüyüşe yüzlerce kişi katıldı. Eylemde, Başbakan Erdoğan'ın “Silahı bırakın siyaset yapın” sözlerine karşılık ellerinde tek bir çakının bile olmadığı siyasetçilerin tutuklanması “ikiyüzlülük” olarak tanımlandı. Açıklamanın ardından Kürtçe konuşma yapan BDP Antalya İl Başkanı **İhsan Nergis**, herkesi anadilde sahip çıkmaya çağırdı.

Amed'de devam eden bir tiyatro gösterisi. Oyunun ikinci bölümü gösterimde. Oyunun esas oyuncularını ise çoğunlukla olduğu gibi yine perde arkasında. Kuklaları aracılığıyla yine bir halkın acılarını deşmekten çekinmemekteler. Ancak bu kirli oyunlara maruz kalanlar sessiz değiller yine. Zaten sessizliği tercih etmediklerinden değil midir ki; o mahkeme salonunda “sanık” sandalyelerine oturtulmaları.

Gerek ülkemizde gerekse yurtdışında başından beri sıkı bir şekilde takip edilen KCK/TM (Kürdistan Topluluklar Birliği/Türkiye Meclisi) davası “yeni” gelişmelerle devam etmekte. Kürt politikacılar, aydınlar, milletvekilleri, sanatçılar ve Kürt halkı Adliye önünde barış nöbetini tutmaya devam ediyor; içerideki tutsaklara yalnız olmadıkları, tutsak olanlara ise baskılara karşı mücadelelerinden yılmayacakları mesajını göndermeye devam ediyor.

18 Ekim'den; yani yargılamanın başlamasından bu yana, yaklaşık 3 hafta kadar bir zaman geride kaldı. Bu zaman zarfında savcılar hazırlamış olduğu 7 bin 578 sayfalık iddianamenin 900 sayfalık özeti okundu ve sanıklar için savunma bölümüne geçildi. Ancak savunma hakkının kutsallığını “savunan”, bunu çok açık bir şekilde dile getiren mahkeme, fiili olarak yapılan Kürtçe savunmalara ve yoklamalara tepki gösterdi. Sanıklar ve avukatlar ile mahkeme heyeti arasında başlayan tartışmalı süreci hararetlendiren husus ise mahkeme başkanının sanıkların Kürtçe yaptığı savunmayı kayıtlara “bilinmeyen bir dil” olarak geçirmeye çalışması oldu. “Kürtçe olduğu düşünülen ancak bilinmeyen bir dil” tanımlaması salonun karışması için yeterli oldu. Hâkim bu tanımlamayı ya-

Amed'de sergilenen oyunun ikinci bölümüne geçildi:

KCK duruşması

Gerek mahpus olan sanıklar gerekse de avukatların ısrarlı Kürtçe savunmaları karşısında mahkeme heyeti bu talebi, ara vererek 3 defa görüşmüş ve her defasında yine reddetmiştir.

pinca; tutuklu sanıklardan **Ramazan Morkoç** hem Türkçe hem Kürtçe: “Kürtçe'ye bilinmeyen bir dil diyemezsiniz. Bu dilimize, kültürümüze halkımıza hakaret” sözleriyle tepki gösterince; mahkeme başkanı, Ramazan Morkoç'un mahkemeden çıkarılmasını istedi ve Morkoç asker tarafından dışarı çıkarıldı.

Gerek mahpus olan sanıklar gerekse de avukatların ısrarlı Kürtçe savunmaları karşısında mahkeme heyeti bu talebi, ara vererek 3 defa görüşmüş ve her defasında yine reddetmiştir. Sanık avukatlarından **Tahir Elçi**, Lozan Antlaşması'nın 39/5 Maddesi gereği savunmaların Kürtçe olmasında herhangi bir sakıncanın olmadığını ve ayrıca uluslararası anlaşmalardan kaynaklı bir hak olduğunu vurguladı. Avukatlar ile sanıkların Kürtçe savunmada ısrarı olunca heyetin tavırında ciddi bir değişim olmamış ve bundan kaynaklı duruşma tıkanma noktasına gelmişti. Bunun üzerine söz alan sanık avukatlarından **Sezgin Tanrıkulu**, mahkeme heyetine tepki göstererek “Cumhuriyet'te yaşayan bu halkın dilini bilinmeyen bir dil olarak tanımlayamazsınız. Ona bilinmeyen bir dil diyemezsiniz. Kararınız yanlıştır. Tutumunuz Türkiye şartlarına uygun değildir. Türkiye'nin gözünün olduğu bu yargılamada yargılamayı tıkayamazsınız, tıkamaya hakkınız yoktur” şeklinde konuşarak devamla 25 yıl önce de Mehdi Zana'nın davasında durumun böyle olduğunu o zaman da Kürtçe savunmanın “susma hakkı” olarak değerlendirildiğini ifade ederek: “25 yılda hiçbir şey değişmedi mi?” diyerek tepki gösterdi.

Sanıklar Kürtçe savunma konusunda uzlaşmacı bir yol izlemek istediklerini ve herkesin savunmasını Kürtçe yapacaklarını an-

cak aralarından seçecekleri birinin Türkçe çeviri yapabileceğini önermesi üzerine bu teklif de heyet tarafından reddedildi.

KCK/TM davasından yargılanan Kürt siyasetçilerinin anadilde savunma hakkını kullanma konusunda oldukça net talepleri var. Ancak devlet, devletin mahkemeleri ve düzene su taşıyan siyasi partilerinin Kürtlere yönelik anadil talebine yaklaşımları bir kez daha “tek dil” denilerek kendini var etmiştir. Ancak Kürt ulusunun, anadilini sahiplenme konusundaki aktif duruşu elbetteki bu hakkın kazanımı konusundaki anahtar görevi yapmaktadır.

“Kürtçeyi tanımayanların bizler de hâkimini, savcısını, mahkemesini tanımıyoruz”

5 Kasım günü mahkemenin “bilinmeyen bir dil” tanımlamasını protesto etmek için düzenlenen yürüyüşe on binlerce kişi katıldı. Öcalan lehine çokça sloganların atıldığı yürüyüş sonrası yapılan basın açıklamasında konuşan BDP Wan Milletvekili **Özdal Üçer**; “Bizlerin dilini, kimliğini tanımayanların bizler de hâkimini, savcısını ve mahkemesini tanımıyoruz. Anadil bir hak ve kazancağız. Tayyip Erdoğan tek dil, tek bayrak, tek vatan diyeceğine tek akıl dese ya!” şeklinde konuşarak tepkisini dile getirdi. Yine yapılan konuşmalarda söz alan **Emine**

Ayna ve Amed İl Başkanı **Nijad Yaruk** da Kürtçe'nin yasaklanması ya da tanımlanması şeklinin mahkemenin ve o hâkimin haddine olmadığı vurgusunu yaptı.

Öte yandan duruşma, mahkeme salonunda bulunan 8 ayrı kamera ile izleniyor. 3'ü hareketli olan kameraların tamamı monitörler aracılığı ile ana kumanda bilgisayarına bağlı ve bu bilgisayar aracılığı ile şifresiz olan her kurum ya da kişi KCK duruşmalarını canlı izleyebiliyor. KCK davasını canlı olarak kimlerin izlediği ise gerçekten merak konusu(!)

Devletin Kürtçe'ye ve Kürtlere yönelik tahammülsüzlüğü, faşizan yaklaşımı, o kadar mücadelede ve gelişmeden sonra hala anadillerinde Kürtçe savunma yapmalarına izin vermemesi, yasaklaması ve “tek dilde” ısrar etmesi çok açık bir zihniyet yansıması olarak tutanaklara geçiyor. Mahkemenin başından beri davanın hukukla bir ilişkisinin olmadığı, siyasi bir dava olduğu ve çıkacak kararın yine siyasi karar olduğu apaçık ortadadır. Amed'de sergilenen oyunun bu bölümünde devletin faşizan zihniyetinden başka ne bir tahliye ne bir gelişme var. Yine Van'da KCK davasından yargılanan 17 kişinin mahkemesinde de tahliye olmazken, dava 3 ay sonraya ertelendi.

(Amed)

Şerzan'ın hayalidi

12 Mayıs 2010 tarihinde Kürt öğrencilere yapılan saldırılar sonucu Muğla Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi İşletme Bölümü

ikinci sınıf öğrencisi **Şerzan Kurt** polis tarafından açılan ateş sonucu yaşamını yitirmişti.

Kurt'un yaşamını yitirmesinin üzerinden 5 ay geçtikten sonra arkadaşları tarafından Muğla merkezde bulunan Türer Pasajı'nda Şerzan'ın anısına 31 Ekim 2010 tarihinde **Şerzan Kurt Özgür Gençlik Derneği** açıldı. Dernek

açılışı Muğla'da okuyan Kürt öğrencilerin kitlesel katılımı ile gerçekleştirilerek, Kurt'un arkadaşları ailesine verdikleri sözü yerine getirdiklerini belirtti.

Dernek kurucularından ve Şer-

zan Kurt'un üniversiteden arkadaşı olan **Ahmet Dünder Eren**, arkadaşları Kurt'un ailesine verdikleri sözü yerine getirmek ve Şerzan'ı yaşatmak amacıyla böyle bir dernek açtıklarını ifade etti. Eren, Şerzan'ın anısına yarışır bir şekilde dernek açılışı yaptıklarını ifade ederek şunları söyledi: “Şerzan vurulduğu sırada buraya annesi ve babası geldiğinde biz onlara söz verdik. ‘Muğla’ya gelen herkes bir gün burada Şerzan diye bir Kürt öğrencinin yaşadığını ve polis kurşunuyla can verdiğini öğrenecek’ dedik. Biz Şerzan arkadaşımızı anısına yaşatmak istiyoruz. Bu nedenle bu dernek bunun ilk adımı olacaktır.”

(DİHA)

Mahkemeden 17 kişiye 120 yıl hapis

Antep'te PKK Lideri Abdullah Öcalan'a uygulanan tecrit koşullarını protesto ettikleri için tutuklanan çoğu üniversite öğrencisi 17 kişiye, toplam 120 yıl 5 ay hapis cezası verildi. 19 Ekim 2008'de yapılan basın açıklamasına katılan 17 kişi, daha sonra polis tarafından gözaltına alınarak, çıkarıldıkları mahkeme tarafından tutuklandı.

Tutuklu yargılanan Abdülaziz Pamuk, Ahmet Şermet, Ali Şimşek, Cahit Bilmez, Cengiz Sökmen, Derya Demir, Edip

Songur, Emin Kurt, Halil Ibrahim Özbey, Hazal Kil, İlyas Gün, Naif Teker, Nuri Demir, Osman Polat, Sakine Becet ve Şenay Özgür'ün karar duruşması Adana 6. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görüldü. Mahkeme heyeti, “Örgüt üyesi olmak” ve “Örgüt propagandası yapmak” iddiasıyla yargılanan 17 kişinin her birine 7 yıl 1 ay hapis ceza vererek, 17 kişiye toplam 120 yıl 5 ay hapis cezası vermiş oldu.

(İzmir)

12 yaşında bir “anne”

Daha çocukken, anne olan binlerce çocuğun hikâyesini anlatmak gerekiyor! Özellikle T. Kürdistanı'nda yoğun olarak görülen “çocuk gelinler”, erkek egemen düzenin, feodalizmin çocukluğunu, gençliğini katlettiği çocuklardır. Çamurdan yapacağı, harçlığını biriktirip alacağı bir bebek ile oyunlar oynayacak yaşta çocuk sahibi olan, yani istismar edilen çocuklar onlar! Onlardan biri de Urfa-Harran'da yaşayan Ayşe! Henüz 12 yaşındaki olan Ayşe, rahatsızlanarak gittiği hastanede oyuncak bir bebek yerine gerçek bir bebeğinin olacağını, 4 aylık hamile olduğunu öğrendi. Kuzeni ile imam nikahıyla evlendirildiği öğrenilen çocuğun, babası ve evlendirilen amcaoğlu gözaltına alındı. İfadesine başvurdıkları Ayşe K.'nın, 8 aydır, amcasının oğlu olan Halil K. ile imam nikahıyla evlendirildiği öğrenildi.

(H. Merkezi)

Eylemsizliğe devletin yanıtı; Askeri operasyon, baskın, gözaltı, tutuklama!

PKK'nin ilan ettiği tek taraflı eylemsizlik kararına karşın devlet operasyonlarına ara vermedi, havan ve top saldırıları, baskın, gözaltı ve tutuklamalar devam etti.

ANF'nin bildirdiğine göre 13-31 Ağustos tarihleri arasında 26 operasyon (Ağustos'un tümünde 47 operasyon) düzenlenirken, Eylül'de 24, Ekim'de ise en az 30 operasyon gerçekleşti. Bu operasyonlar sonucu Ağustos'ta 9, Eylül'de 13 ve Ekim'de en az 7 olmak üzere eylemsizlik boyunca 29 **PKK gerillası** şehit düştü. Kara operasyonlarının yanı sıra hava saldırıları, top atışları ve helikopter bombardımanları da gerçekleşti.

Bu saldırılardan sivil halk da zarar gördü. 22 Ekim'de Haftanın bölgesine düzenlenen saldırıda Za-

xo'nun Dekar ilçesi nüfusuna kayıtlı 50 yaşındaki **Şaban Exmir** yaralandı. Eylemsizlik sürecinde ayrıca Hakkâri'de 16 Eylül günü düzenlenen bombalı saldırıda 9 kişi yaşamını yitirdi.

13 Ağustos-30 Eylül arasında düzenlenen polis baskınları, operasyonlar ve eylemlere yapılan saldırılar sonucunda en az 610 kişi gözaltına alındı. Eylemsizlik kararının 30 Eylül'de uzatılması ardından gözaltı saldırıları hız kesmeden devam etti. Ekim ayı başından bu yana en az 276 kişi gözaltına alındı. Bu da eylemsizliğin başladığı 13 Ağustos-29 Ekim arasında en az 886 kişinin gözaltına alındığı anlamına geliyor.

(İstanbul)

Taksim'deki saldırıyı TAK üstlendi!

31 Ekim Pazar günü Taksim'de bir patlama meydana geldi. Vedat Acar isimli kişi Taksim Meydanı'nda bekleyen çevik kuvvet polislerine yönelik bir eylem gerçekleştirerek, üstündeki bombayı patlattı. Patlamada Acar yaşamını yitirirken, 15'i polis 32 kişi çeşitli yerlerinden yaralandı. Patlama, ülke gündemini bir anda sarstı. İstanbul'un en işlek yerinde, böyle bir patlamanın gerçekleşmesi bir yana, olayın PKK'nin ilan ettiği tek taraflı ateşkes süresinin bittiği gün yaşanması kafaları karıştırdı.

Devlet her zamanki gibi yine "terörün sonuçları" üzerine demagoji yaparken, burjuva-feodal medya ise saldırıyı gerçekleştirebilecek örgütlerin listesini yayınlamaya başladı. Henüz ortada sonuçlanmış, hatta bunun adımlarının bile atıldığı bir soruşturma olmamasına rağmen devrimci örgütlerin ismini vererek yine suçluyu kendilerince buldular! Bu vesile ile devrimcileri, kitleler nezdinde karalamak için hiçbir fırsatı kaçırmayacaklarını bir kez daha gösterdiler.

Aradan birkaç gün geçmeden saldırıyı Kürdistan Özgürlük Şahinleri (TAK) sahiplendi.

TAK; Derwêş kod adlı Vedat Acar'ın eylemi kendi inisiyatifli ile gerçekleştirdiğini açıkladı. TAK, eylemin PKK'nin ateşkes kararı ile bir ilgisi ol-

madığını ve kendilerinin TAK olarak herhangi bir eylemsizlik kararlarının bulunmadığını duyurdu.

TAK, Vedat Acar'la ilgili olarak; "Derwêş arkadaş çeşitli biçimlerde dile geldiği gibi farklı bir örgütün değil örgütümüz TAK'ın komuta kademesinde yer alan bir üyesidir. 2005 yılında örgütümüzze katılan Vedat Acar arkadaş, farklı kamplarımızda eğitimler görmüş ve ardından birçok pratik faaliyet yürütmüştür. Yine örgütümüz bünyesinde örgütlendirilen intihar komandoları çalışmasına dahil olmuş ve bu temelde faaliyetlere katılmıştır. Türkiye

metropollerinde de çalışmalar yürütmüş ve birkaç eylem gerçekleştirmiştir" açıklamasında bulundu.

Patlamaya ilişkin aynı gün PKK ise "Hareketimizin yönetimi Önderliğimizin yeni çağrısı temelinde bundan sonraki dönem için önemli ve tarihi bir adım atma- nın hazırlığı içindeyken, dün İstanbul Taksim'de bir intihar eylemi gerçekleştirilmiştir. Bizim böyle bir eylemi düzenlememizin mümkünatı yoktur. Ne hareketimizin yönetimi, ne de bize bağlı herhangi bir birimin böyle bir eylem ve planlaması asla söz

konusu değildir. Bu eylemle hiçbir biçimde herhangi bir ilimiz yoktur" açıklaması yaptı.

Patlama günü, PKK tek taraflı eylemsizlik kararını 2011 seçimlerine de kadar uzattıklarını deklare etti. Öcalan'ın "diyalogtan müzakereye geçildi" sözlerinin ardından PKK eylemsizlik kararını 8 ay daha uzattı.

Öte yandan Acar'ın cenazesi 5 Kasım günü Adli Tıp Kurumu'ndan alınarak, memleketi Van'a götürüldü. Cenaze Ferit Melen Havaalanı'ndan yaklaşık 100 araçlık konvoyla alınan Van'ın Gürpınar İlçesi'ne bağlı Güzel-su (Xoşap) Köyü'ne götürüldü.

Acar'ın cenazesi yeşil, sarı, kırmızı flamalara sarılmış şekilde mezarlığa kadar omuzlarda taşındı. Yürüyüş halinde mezarlığa giden kitle, yol boyunca Acar'ın posterlerini taşıyarak "Şehid namirin", "Biji Serok Apo", "Ey şehit xwîna te erdê namîne", "Selam selam İmraliya bin selam" sloganları atıp "Çerxa Şoreşê" marşını okudu.

Defin işlemlerinin ardından kitle bir dakikalık saygı duruşunda bulundu ve sonra "Şehid namirin" sloganları eşliğinde araçlara binerek, konvoy halinde Acar'ın doğum yeri olan Uzungedik Köyü'ne (Tirahon) bağlı Çilgi Mezrası'nda açılan taziye çadırını ziyaret etti. (H. Merkezi)

Gerillalar topluca mı gömüldü?

Hatırlanacağı gibi Hakkâri'de gerilla cenazelerinin geniş halk kitlesi tarafından sahiplenmesi, ege- menlerin tahammül sınırlarını zorlamıştı. Dersim'in Ovacık İlçesi'ne bağlı Garipuşağı Köyü ile Dibek Köyü kırsalında 14 Ekim tarihinde çıkan çatışmada yaşamını yitiren 3 HPG gerillasının cenazelerinin ise Ovacık kırsalında devlet tarafından topluca gömüldüğü iddia ediliyor. Cenazeleri almak için 2 kere savcılığa başvuran Hüseyin Akkuş (Ağit Amed) ve Şükran Gülsün'ün (Şilan Ekin) ailelerinin

başvurusuna, Savcı tarafından, cenazelerin çatışma alanında bulunmadığı cevabı verilmişti. Ailenin Ovacık Savcılığı'na yaptığı başvurudan hâlâ bir sonuç çıkmadı. Ailenin özel bir numaradan aranarak, cenazelerin Garipuşağı Köyü ile Dibek Köyü arasında bir yerde gömüldüğü bilgisi verildiği iddia edildi. Gerilla aileleri "Şayet ölen asker olmuş olsaydı her türlü imkânı devreye sokacaklardı. Ama söz konusu Kürt gençleri ve gerillası oldu mu her türlü engelli yaşıyorlar" dedi. (Erzincan)

İşkenceci asteğmene tutuksuz yargı

Diyarbakır'ın Bismil ilçesinde, 18 yıl önce PKK'ye yardım ettiği gerekçesiyle gözaltına alınan Abdulkadir Kurt'un işkencede öldürülmesinin ardından, geçen sürede, olaya adı karışan askerler bir bir tahliye edildi.

Son olarak onlarca görgü tanığının ifadesine rağmen "Rambo" lakaplı asteğmen Salih Üner, ağır- laştırılmış ömür boyu hapis cezasıyla yargılanırken, mahkeme Üner hakkında tutuksuz yargılama kararı çıkardı. Bu olay devletin geçmişinin ne kadar kirli olduğunu bildiğimiz için, ne yazık ki, bizleri şaşırtmadı. (Mersin)

Adli Tıp Kurumu, Kurt'un ölüm nedenini çöp ile tecavüz edilmek suretiyle "rektum yırtılmasına bağlı, iç ve dış kanamaya bağlı ölüm" olarak açıklamıştı. Devlet onlarca devrimci, demokrat ve yurtsever kişiyi; sadece devrimci yayınları okumak ve dağıtmak gerekçesiyle bir yerlere kaçma ihtimalinden dolayı yıllarca tutuklu yargılarken; Salih Üner gibi kemikleşmiş halk düşmanlarının büyük bir aymazlıkla salvermesinin nedeni, tabii ki çürümüş sistemlerini biraz daha ayakta tutma çirpinişlerinden başka bir şey değildir. (Mersin)

HAPİSHANELER

Tecrite Karşı Mücadele Platformu'ndan eylem takvimi!

Ağırlaştırılmış müebbet cezası alan tutsakların yaşadıkları sorunlara gazetemizin daha önceki sayılarında yer vermiştik. Bu tutsaklar, buldukları hapisanelerde tek kişilik hücrelerde tutulmakta, günde sadece 1 saat havalandırmaya çıkarılmakta, yan hücrelerinde kalan diğer tutsaklarla aynı havalandırmaya çıkarılmamakta, nemli, havasız ve güneş görmeyen hücrelere mahkum edilmekte, birinci dereceden akrabalarıyla bile sadece 15 günde bir ziyaret yapabilmekte, 15 günde bir 10 dakika telefon edebilmekte ve diğer tutsaklara tanınan arkadaş görüşü hakkında yararlanamamaktadırlar.

Tutsakların havalandırma sürelerinin uzatılması, buldukları hücre koşullarının iyileştirilmesi, yanyana olan hücrelerdeki tutsakların aynı saatte beraber havalandırmaya çıkarılması gibi insani talepler ile Cezaevleri Merkezi Platformu (CMP) önderliğinde başlattıkları kampanya devam ederken; yapılan etkinliklerden kaynaklı cezalar da verilmekte.

Tekirdağ 1 Nolu F Tipi Hapishane'de kapıları döven, slogan atan tutsaklar disiplin cezaları ile karşı karşıya.

İçerdeki direnişe paralel dışarıda da çeşitli eylem ve etkinliklerin altına imza atan Tecrite Karşı Mücadele Platformu (TKMP) çeşitli eylem kararları olarak bu konuyu kamuoyunun gündemine taşımaya devam ediyor. İlk olarak Tecrite Karşı Mücadele Platformu im-

zası ile çıkartılan bildiri dağıtımları yapıyor. Bildiride ağır müebbetliklerin yaşam koşullarından bahsedilerek talepleri dile getiriliyor.

* 1 Kasım günü Taksim Tramvay Durağı'nda biraraya gelen TKMP üyeleri, burada bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

TKMP adına açıklamayı okuyan Sema Gül, ağır müebbetliklerin yaşam koşullarından

bahsetti. Gül, ayrıca, TKMP olarak tutsakların içeride başlattıkları mücadelede, onları yalnız bırakmayacaklarını da belirtti.

TKMP üyeleri, basın açıklamasının okunmasının ardından, bu konu ile ilgili hazırlanan bildirinin dağıtımını yaptı.

* 3 Kasım günü Sultanahmet Meydanı'nda biraraya gelen tutsak yakınları, suç duyurusunda bulunmadan önce bir açıklama yaptı. Hapishanelerdeki bütün tutsakların insanlık dışı koşullarda tutulduğuna dikkat çeken aileler, özellikle müebbet hapis cezası alan tutsaklar için bu durumun daha da ağır olduğunu dile getirdiler. Aileler ağırlaştırılmış müebbetten diri diri mezara gömmekten farksız olduğunu ve zamana yayılan bir öldürme biçimi olduğunu ifade ettiler. Açıklamadan sonra Sultanahmet Adliyesi'ne giderek suç duyurusunda bulundular.

* 8 Kasım Pazartesi günü de Kadıköy ve Bakırköy'de toplu bildiri dağıtımları yapıldı. (İstanbul)

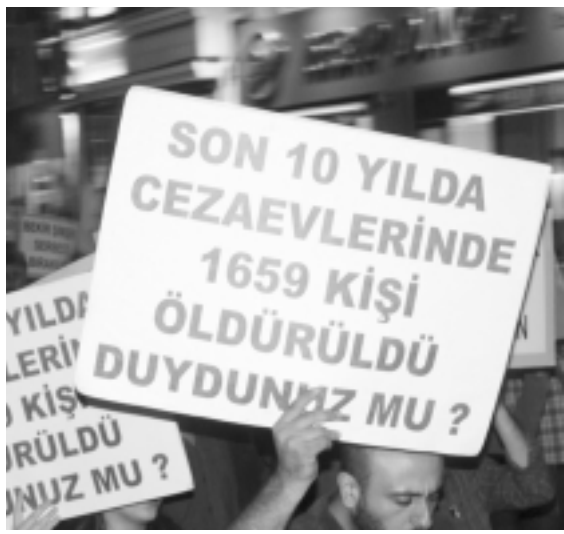
HASTA TUTSAKLAR

Hasta tutsakların serbest bırakılması talebi ile gerçekleştirilen eylemler devam ediyor.

* 29 Ekim günü, her Cuma yapılan eylemde bu Cuma basın açıklamasını ÇHD avukatlarından Naciye Demir yaptı. Demir, hapishanelerdeki tecrit-tretman koşullarının tutsakların ölümcül hastalıklara yakalanmasına neden olduğuna ve son yıllarda hapishanelerde ölümlerin arttığına dikkat çekti.

* 5 Kasım günü düzenlenen eylemde her hafta olduğu gibi yine hasta tutsakların durumuna dikkat çekildi ve Adalet Bakanlığı'na çağrı yapıldı. Sloganlarla Taksim Tramvay Durağı'ndan Galatasaray Lisesi önüne yürüyen kitle adına burada okunan basın açıklamasında hapishanelerde yaşanan zulüm dile getirildi.

373 hapishanede ki 119 bin tutukluya 21 doktorun düştüğü, 2010 yılının ilk sekiz ayında hapishanelerde 154 kişinin yaşamını yitirdiği ifade edildi. (İstanbul)

Sincan 2 No'lu F Tipi Cezaevi diken üzerinde

Ataması yapıldığı günden bu yana, Sincan 2 No'lu F Tipi Hapishane'de terör estiren I. Müdür İsmail Gül'ün uygulamaları tutsaklara yaşamı zindan ediyor. PKK'lı tutsaklar, ailelerine gönderdikleri mektuplarda, yaklaşık 7 yıldır faaliyetten bulunan Sincan 2 No'lu F Tipi Hapishane'de, bir yıl öncesine kadar idare ile tutuklular bir diyalogun olduğunu, ancak yaklaşık bir yıldır İsmail Gül ile birlikte yeni tecrit uygulamaların ve politikaların adım adım devreye konulduğunu belirttiler. Sincan Hapishanesi'nin diken üstünde olduğunu ifade eden tutsaklar, yaşanacak olayların sorumlusunun İsmail Gül olduğunu söylüyor. (H. Merkezi)

Hapishanelerde duvarları aşarak bizlere ulaşan seslere kulak verelim

Hapishanelerde yaşanan hak gasparları tüm hızıyla sürüyor. Son süreçte çocuk hapishaneleri de yaşananlarla birlikte gündeme geliyor.

Maltepe Hapishanesi'nde çocuklara yine işkence!

ÇETİN TAŞ

Maltepe Çocuk Hapishanesi açıldığından bugüne sürekli işkence ve hak ihlalleriyle gündeme geldi. Hapishanede 18 yaşını doldurduktan sonra başka hapishanelere sevk edilen tutsak çocuklar, götürüldükleri yerlerde de ayrı bir cezalandırmaya daha tabi tutuluyorlar. Tutukluluğun işkenceye dönüştüğü bu hapishanelerde, duvarları aşarak bizlere ulaşabilen sesler kuşkusuz içeride yaşananların çok küçük bir kısmı....

Maltepe L-1 Hapishanesinden mektup yazan Çetin Taş, Welat Bulut, Mahfuz Yaman ve Fehiş Elgeoğlu, insanlık dışı bu uygulamaları protesto etmek için 3 Kasım'dan itibaren süresiz açlık grevine başladıklarını duyurarak yaşadıklarını şu şekilde dile getirdiler:

"Bu notu insanlık değerlerinin ayaklar altına alındığı ortamdan yazıyoruz. 4 arkadaş 'sevki' adı altında Maltepe Çocuk Cezaevi'nden, Maltepe L-1 Kapalı Cezaevine getirildik. Getirildiğimiz ilk günden beri işkence ve ağır tecrit koşulları altında yaşamaktayız. Geldiğimiz ilk gün 'burası çocuk cezaevi değil' diyerek saldırdılar. Her gün gardiyanların sözlü hakaretlerine maruz kalıyoruz. 4 arka-

daş altı adımlık bir hücrede yaşamaya çalışıyoruz (buna da yaşam denilebilirse tabii!) Geldiğimiz ilk hafta 4 arkadaş, tek yatak üstünde battaniye ve yastıksız, kalorifer çalışmadan, buz gibi bir hücrede yatmak zorunda kalıyorduk. Tüm girişimlerimize rağmen sayımız 4 olsa da, değişen pek bir şey yok. Hücrede radyo, gazete, TV vb. iletişim araçları yok, verilmiyor. Böylece en doğal hakkımız olan haber alma özgürlüğümüz de elimizden alınıyor. Yemekler az ve yetersiz, sağlıksız veriliyor. Daracık hücrede havasız kalmamıza rağmen günde sadece 45 dakika havalandırmaya çıkarılıyoruz. Sorunlarımızı konuşmak için kurum müdürüne defalarca mektup yazmamıza rağmen hiçbir yanıt alamadık. Normal şartlarda bizlerin direkt F tipine sevk edilmesi gerekirken keyfi şekilde bu cehennemde tutuluyoruz. Sevkiğimiz için 'Adalet Bakanlığına' yazdığımız dilekçelerden bir sonuç alamıyoruz. Bu durum yaklaşık 3 haftadır devam ediyor. Bir arkadaşımızın reflü hastası olması ve bu sağlıksız koşulların hepimizin sağlığını ciddi derecede tehlikeye sokması bizleri endişelendiriyor. Bu koşullara daha fazla dayanamadığımızdan protesto amaçlı

03.11.2010 tarihinden itibaren süresiz açlık grevine başlayacağız. Koşullar düzeltilip de sevkiğimiz yapılınca kadar devam edeceğiz. Bu durum sadece bizleri ilgilendiren bir durum değildir. Bu yapılanlar tamamıyla insanlık suçudur. Kendine insanım diyen, vicdan sahibi herkesi bu konuda duyarlı olmaya ve aktif çaba içerisine girmeye davet ediyoruz." (H. Merkezi)

WELAT BULUT

“Din dersi asimilasyonun ta kendisidir”

Aleviler, zorunlu din derslerinin kaldırılması talebi ile yeniden alanlarda. İnançlarını yaşayabilmelerinin önüne konulan engellere ve devletin asimilasyon politikasına karşı seslerini yükselten Aleviler, bu kez Kadıköy'de. Geçtiğimiz günlerde Ankara'da gerçekleştirdikleri oturma eylemi ile seslerini yükselten Aleviler, bu talepleri karşılanıncaya kadar mücadele etmekte kararlı.

AKP hükümetinin tam bir fiyaskoya dönüşen açılım politikası, devletin Alevilere dönük yaklaşımını bir kez daha göstermişti. Devlet, Alevilerin en temel insani ve demokratik taleplerini çözmek adına onları cellâtları ile bir araya getirmişti. On yıllardır dillendirdikleri talepleri görmezden gelerek, asimilasyon politikalarına hız verdi. Açılımın sesi daha kulaklarda yankılanırken, Ankara eyleminin ardından devletin bakanı aracılığı ile yaptığı açıklama, Alevilere dönük düşmanlığın yeni bir itirafı niteliğindedir. Yüzyıllardır baskı altında tutulan, yok sayılan ve kültürünü yaşaması yasaklanan Aleviler ise mücadeleyi sürdürüyor.

Biz de İşçi-Köylü gazetesi olarak Kadıköy'deki 24 saatlik oturma eylemine katılarak değişik yaş gruplarından eylemcilerle sözleşti.

gerçekleştirdik.

- **Sünni inancına mensup bir gençsin. Ve Alevilerin düzenlediği bu eylemdesin...**

Kadir (Lise I öğrencisi): Ben Alevilerle geçen yıl tanıştım. Kişilik olarak da tanıdım, toplum olarak da. Okuldaki Alevi arkadaşlarla da tanıştım. Okulda Alevi öğrenciler kendilerine sahip çıkmıyorlar. Ben Ordulu bir Sünni olarak, onlardan fazla savunuyorum Aleviliği. Buna örnek olarak geçen hafta din dersinde öğretmenime “hocam” dedim; “**Alevilerin zorunlu din dersine karşı bir eylemi var bunun hakkında sizin yorumunuz nedir?**” Hoca “**tenneffüste gel öyle söyleyeyim**” dedi. Tenneffüste gittim “**haklılar**” dedi. Öğretmenler bile bunun farkında ama sistemin koyduğu şeye karşı gelemiyorlar onlar da.

Zorunlu din dersi, asimilasyon amacı taşıyor ama Aleviler buna karşı dik durursa engel olabilirler diye düşünüyorum.

“**Alevilik kitaplarında işlenmiyor**”

- **Bir lise öğrencisi olarak din derslerinde ne tür uygulamalarla karşı karşıya kalıyorsunuz?**

Barış (Yakacık Endüstri Meslek Lisesi I. sınıf öğrencisi): Alevi görüşleri ve kültürle-

rine kitaplarda yer verilmiyor. Din öğretmeni “bunlar ateist inanmıyorlar, içki ve kumara giderler” diyor. Kürt ve Aleviler için bunları söylüyorlar. Din dersi okulda öğrenci için boş derstir. Din dersinde doğru düzgün bir bilgi verilmiyor. Sünnilik öğretiliyor sadece. Tahtaya çıkartıp Müslümanlığı anlatıyorlar. Ben diyorum “**Aleviyim, bilmiyorum hocam**”, “**Öğreneceksin benim işim bu**” diyor; sınıftan kovuyor, azarlıyor, yok yazıyor.

“**Zorunlu din derslerinin kaldırılmasını istiyorum...**”

- **Sizce zorunlu din dersi Aleviler için ne anlama geliyor?**

Seyhan Noz: Araba firmasında işçiydim, şimdi işsizim. İftira ile işten atıldım, ben bunu mezhepsel olarak görüyorum. Çünkü çalıştığım yerde yeni gelen kadın arkadaş türbanlıydı. Mezhepçilik yaptılar, beni işten çıkardılar. Çalıştığım işyerine bir kadın arkadaş gelmişti Tuncelli ve Alevi-Kürt olduğunu söylediği için tavrı aldılar.

Zorunlu din derslerinin kaldırılmasını, dil, din, ırk ayrımı yapılmaksızın inanç özgürlüğünün kazanılmasını istiyorum. Ben yedi sene yatılı okul okudum, yemek yerken dualarla bizi

büyüttüler.

Ben Alevi ve Kürt olduğumu belli bir yaştan sonra öğrendim. Kürtçe bilmiyorum, bu ayıp devletin ayıbıdır. Zorunlu din dersi asimilasyon politikalarının ta kendisidir. Genel olarak sisteme karşıyım.

AKP hükümeti Alevilere yönelik baskıları artırdı. Devlet kendi sistemini kurmaya çalışıyor bu ancak mücadele ile, ancak birlik ve beraberlikle düzeler.

Alevi- Sünni, Türk, Kürt ayrımı yapılmaksızın bütün halkların kardeşliği devrim ile değişir.

Demokratik kitle örgütlerinin belirli bir çabası var, ama birçok Alevi halkımızın bu eyleme katılması lazım. Bütün halkların kurtuluşu devrimle olacak. Sonuçta ezilen bir halk var, kendi inançlarını yaşayamayan bir halk var.

“**Kimseyi inancı için zorlayamazsın!**”

- **Devletin “Alevi Açılımı” adı altında yürüttüğü bir çalışma var. Sizce devlet Alevilerin bu talebini dikkate alacak mı?**

Fırtına Arısoy (serbest meslek): Bu eylemi bir Sünni olarak sonuna kadar destekliyorum. Zorunlu din dersinin kaldırılmasından yanayım. Çünkü insanların dini inancı zorunlu bir hale getirilemez. Hiç kimseyi inancı için

zorlayamazsın. Bence din dersi bunu yapıyor. Kardeşim öğrenci, onun da zorunlu din dersi almasını istemiyorum. Birçok köyde, birçok okulda din dersini veren öğretmen din dersi öğretmeni değil. Benimkisi İngilizce öğretmeni idi. Bir dönemde matematik öğretmeni din eğitimi verdi.

Aleviler azınlık görüldüğü için bu talepleri de hiçbir zaman yerine getirilmiyor. Biz de azınlık olmadıklarını göstermek için Sünni olarak Alevileri destekliyoruz. Bu konu yıllardır gündemde tartışılıyor ama halen bir sonuç yok. AKP hükümeti ülkeyi tamamen dinci bir ülke haline getirmeye çalışıyor.

(İstanbul)

Aleviler talepleri için eylemde!

Aleviler zorunlu din dersinin kaldırılması talebi ile Kadıköy'de 24 saatlik bir oturma eylemi gerçekleştirdi. 7 Kasım günü saat 11.00'de Tepe Natilius önünde biraraya gelen Alevi örgütleri ve onlara destek veren devrimci ve ilerici kurumlar buradan sloganlarla Kadıköy İskele Meydanı'na kadar yürüdü. “**Eşit yurttaşlık hakkı için laik ve demokratik bir ülke istiyoruz**”, “**Cemevleri ibadethanelerimizdir**”, “**Madımak müze olacak**”, “**Diyanet lağvedilsin**”, “**Asimilasyona karşı direneceğiz**” yazılı dövizler taşıyan kitle yol boyunca “**Zorunlu din dersi kaldırılсын**” sloganını haykırdı. Alanda ilk konuşmayı yapan Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Genel Başkanı **Fevzi Gümüş**; AKP hükümetinin zorunlu din derslerinin sürdürülmesi için çalışmalar yaptığını dile getirerek, Alevile-

rin bu toprakların bir üyesi, bir temel taşı olduğunu söyledi.

Alevi Bektaşlı Federasyonu Genel Başkanı **Ali Balkız** ise “Biz diyanet kaldırılсын derken, hükümet diyanet kurumuna ne kadar önem verdiğini gösterdi” sözleri ile AKP'yi protesto etti. Konuşmaların ardından eyleme katılan ozanlar türkülerini seslendirdi. Eyleme Tek Gıda-İş önünde direnişlerini sürdüren Tekel işçileri de katılarak destek verdi. (İstanbul)

DEDEF 3. Genel Kurulu yapıldı

31 Ekim'de Bahçelievler Belediyesi Konferans Salonu'nda yapılan Genel Kurul'a; İstanbul'daki derneklerin yanı sıra **Dersim**, Erzincan, **Adana**, Mersin, **İzmir**, Bursa, **Gemlik**, İzmir ve **Kocaeli**'den gelen 28 ayrı dernekten delegeler ve ayrıca aydınlar, sanatçılar, milletvekilleri, belediye başkanları ve çeşitli kurum temsilcileri katıldı. Ülkemiz ve dünya devrim mücadelesinde şehit düşenler için yapılan saygı duruşunun ardından Dersim milletvekili **Şerafettin Halis** bir konuşma yaptı.

“Dünyanın dört bir yanına yayılmış Dersimliler, dışarıda diyasporatif bir güç oluşturdu. Yani yüzleri hep Dersim'e dönük yaşadılar. Biz burada Dersim'in kurtuluşu için projeler çıkarırken Dersim'in kurtuluşu altında olduğunu biliyoruz” diyen

Halis, Dersim'de sistemin beslemeye çalıştığı bir Kürt düşmanlığının yayılmaya başladığına da dikkat çekti. Dersim'in etnik kimliği değil sosyal kimliğini sahiplenmesi gerektiğini belirten Halis, “sosyal kimliğin temelinde insana saygı vardır. Hele de '68 hareketinin ruhu vardır” dedi.

DEDEF başkanı **Özkan Tacer**'in yaptığı selamlama ve açılış konuşmasından sonra diğer misafirler ve kurum temsilcileri de söz alarak ekonomisiyle, eğitimiyle, diliyle, inancıyla devletin kuşatması altında olan Dersim'in, Dersimlilerin örgütlü hareket etmesinin önemine vurgu yaptılar. Ayrıca sloganlar ve alkışlar eşliğinde gelen **Tekel işçileri** de Genel Kurul'u selamlayan bir konuşma yaparak direnişteki süreçlerini anlattılar. Misafirlerin konuşmasının

ardından faaliyet raporu, mali rapor, denetleme kurulunun raporları okunarak onaylandı. Raporlardan sonra delegelere söz verildi.

Genel olarak Dersim'in sorunlarının anlatıldığı ve birlikte hareket etmenin önemini vurgulandığı konuşmalarda sık sık İbrahimlere, Mahirilere, Denizlere selam gönderildi... Bazı delegelerin, yıllardır anadili yasaklanan bir coğrafyanın insanları olarak konuşmaları, ana dillerinde **Zazaca** yapmaları dikkat çekiciydi. Salondan bir kişinin “**anadilimizi üç saatte mi öğreteceksiniz? Doğru düzgün konuşun**” sözleri Dersim'de yaratılmaya çalışılan Kürt düşmanlığının tehlikelerini göstermesi açısından çok çarpıcı bir örnektir!

DEDEF yönetimi için iki ayrı listenin katıldığı seçimde Özkan Tacer'in listesi 225 oyun 165'ini alarak yeni yönetime geldi. (İstanbul)

Devlet “ahlakı”!

27 Ekim günü, İstanbul Asayiş Şube Müdürlüğü “Ahlak” Büro Amirliği'ne bağlı 4 sivil polis, Avcılar'da bir ocakbaşına giderek 7'si kadın 11 kişiyi gözaltına aldı. Dükkan sahibinden de 1000 TL rüşvet alan “ahlak” polisi, gözaltına aldığı 10 kişiyi ekip otosundan belirli yerlerde indirerek serbest bıraktı. Gözaltına alınan 11 kişi olan Azeri uyruklu kadını ise kaçırdılar, iki gün boyunca kadına tecavüz ederek, cinsel işkence yaptılar.

Kadının şikayeti olmasının ardından ortaya çıkan olayın devamında ise kadına yönelik cinsel işkence devlet boyutunu alıyor. Haklarında soruşturma açılan 4 polisten, 2'sinin tayinleri başka bölgelere alınıyor (ödül mü, ceza mı?); biri açığa alınıyor, “kabak yalnızca birinin başına patlıyor” ve 4. polis tutuklanıyor! Kurban o! 4 polisin de tecavüz suçuna karıştığı ortadayken, göstermelik olarak yalnızca bir polise verilen bu cezanın da uygulanmayacağı ve tutuklu polisin serbest bırakılacağı açıktır. Zira kadına yönelik cinsel işkence suçlusu polis teşkilatının bu konudaki suç dosyası oldukça kabarık! (H. Merkezi)

“Hukuk ne zaman üstün olacak bu topraklarda?”

292. Hafta

30 Ekim günü Galatasaray Lisesi önündeki oturma eylemlerine devam eden Cumartesi Anneleri, bu hafta 1991 yılında bir Pazar günü kahvaltılık yapmak için ekmeğe almaya çıktığı esnada sivil polisler tarafından tüm mahallenin gözü önünde kaçırılarak, kaybedilen **Hüseyin Toraman**'in akıbeti soruldu. Oğlunun kaybediliş hikâyesi anlatılırken gözyaşları hiç dinmeyen anne **Hatice**

Toraman, “Benim gözümde bütün polisler katil, çünkü oğlum onlar öldürdü. Oğlumun katilleri bulunana kadar iki elim bu devletin yakasında olacak” dedi.

Anne Toraman'ın ardından Dargeçit'te henüz 13 yaşında bir çocukken kaçırılarak kaybedilen Seyhan Doğan'ın abisi **Kadir Doğan**, katillerin o günden bugüne aralarında dolaştığını söyledi.

Hrant'ın Malatya'daki evini talan ettiler

Suikast sonucu 2007 yılında yaşamını yitiren Agos Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni **Hrant Dink**'in 1954 yılında doğduğu Malatya'daki evinde, kimliği belirsiz kişiler tarafından define kazısı yapıldığı ortaya çıktı. Define için kazı yapılmasının yanı sıra evin bir kısmı da yakılmış durumda. Mahalle sakinlerinin durumu bildirmesi üzerine Dink'in bir akrabası, Malatya Cumhuriyet Başsavcılığı'na suç duyurusunda bulundu. (Erzincan)

Alaattin Karadağ davasında ikinci duruşma;

“Katledenlerden hesap soracağız!”

Türkiye Komünist İşçi Partisi (TKİP) militanı **Alaattin Karadağ**'in 19 Kasım 2009 günü Esenyurt-Avcılar polisi tarafından katledilmesinin ardından açılan davanın son duruşması 9 Kasım günü görüldü. Duruşma öncesi dayanışma çağrısı yapan **Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu**, Karadağ'ın ailesi ile birlikte bir basın toplantısı gerçekleştirdi. 30 Eylül günü İHD İstanbul Şubesi'nde gerçekleştirilen açıklamaya **Karadağ'ın abisi, ÇHD üyesi avukatlar**, aralarında **Partizan**'in da bulunduğu devrimci ve ilerici kurumlar da katıldı.

İlk konuşmayı yapan BDSP sözcüsü; cinayetin üzerinden bir yıl geçtiğini, polis terörü ve katliamlarının bir devlet politikası olarak uygulandığını, polis **Polis Vazife ve Salahiyetleri Kanunu** ve **Terörle Mücadele Kanunu**'ndan aldığı sınırsız yetkilerle bu cinayetlerini sistematik bir hale getirdiğini söyledi. Aradan geçen süre içerisinde devletin; cinayetin üstünü örtmeye çalıştığını, Alaattin Karadağ'ın devrimci kimliği ve ölüm orucuna katılmış olması üzerinden terörist demagojisi yaptığını dile getiren BDSP, bu cinayete karşı tüm devrimci-ilerici kurumların taraf olması gerektiğini, aksi durumda katil polislerin beraat edeceklerini dile getirdi.

Ardından söz alan Karadağ'ın abisi **Abdullah Karadağ**; aile olarak suçluların cezalandırılmasını ve duyarlı olunmasını istedi. Devrimcilerin, işçilerin, emekçilerin ve örgütsüz insanların sokakta infaz edildiği bir ülkede yaşam hakkını savunmak için biraraya gelmesi gerektiğini sözlerine ekledi.

ÇHD Yönetim Kurulu üyesi **Gülvin Aydın** da devam eden davanın hukuksal yanı üzerine açıklamalarda bulundu. Siyasal iktidarların saymakla bitmeye-

cek kadar çok suç işlediklerini belirten Aydın, bu suçların açığa çıkması için mücadele verdiklerini, davaya 250 avukatın müdahil olduğunu söyledi. 19 Kasım günü Alaattin Karadağ yoldaşları ve dostları tarafından katledildiği yerde anılacak. (İstanbul)

Festus Okey davasında adalet isteyenlere suç duyurusu!

20 Ağustos 2007 tarihinde gözaltına alınarak götürüldüğü Beyoğlu Polis Karakolu'nda polis kurşunu ile katledilen Nijeryalı göçmen **Festus Okey** davası tam bir hukuk “komedisine” dönüştü.

Katil polisi yargılamak için hiçbir telaş göstermeyen mahkeme heyeti, bununla da yetinmeyerek adalet isteyenler hakkında suç duyurusunda bulundu.

Davanın son duruşması Beyoğlu 4. Ağır Ceza Mahkemesi'nde 4 Kasım günü görüldü. Okey'i öldüren polis de hazır bulunduğu duruşmada **Göçmen Dayanışma**

Ağı aktivistleri davaya müdahil olmak istediklerini belirten bir dilekçe verdiler. M a h k e m e

Başkanı **İshak Eken** ise bu talebe karşılık “**Taksim'de bomba atanlar adına da müdahil olacak mısınız?**” sorusunu yöneltti. Ardından dilekçede yer alan “Yargı sürecinin adalet olan inancı zedeleyecek şekilde uzadığı ve temel hak olan yaşam hakkı ihlalinin usule ilişkin tartışmalar dolayısıyla göz ardı edildiği” ifadesinin mahkeme heyetine yönelik bir hakaret olduğunu söyleyerek suç duyurusunda bulundu.

Mahkeme böylece Festus Okey davasında adalet nasıl işleyeceğine dair yeni bir ipucu daha vermiş oldu. Hızını alamayan mahkeme heyeti, katıldığı bir televizyon programında davanın gidişatına yönelik eleştirileri nedeniyle Çağdaş Hukukçular Derneği avukatı **Güray Dağ** hakkında da yasal işlem yapılmasına karar verdiklerini açıkladı. (İstanbul)

5 KURŞUNLU “ORANTILI GÜÇ”

İstanbul'da “dur ihtarı”na uymadığı gerekçesiyle sokak ortasında beş kurşunlu **İsmail Karaman**'i katleden 2 polis, mahkemenin verdiği “orantılı güç” kararıyla serbest bırakıldı.

Mahkeme, polislerin “**orantılı güç**” kullandığını savundu. Oysa Karaman'ın vücudundan 5 kurşun çıktığı ve kurşunların öldürücü bölgelere isabet ettiği Adli Tıp Kurumu raporuyla tespit edilmişti.

Karaman'a yapılan otopside, vücudundan 5 kurşun çıktı. İstanbul Emniyet Müdür-

lüğü Terörle Mücadele Şubesi'ne bağlı polisler **Nihat Çulhaoğlu** ve **Ali Erşan**, adam öldürme suçundan Bakırköy 5. Ağır Ceza Mahkemesi'nde hakim karşısına çıktı. Çulhaoğlu ve Erşan, Karaman'ın kendilerine ateş ettiğini ve çatışma çıktığını savundu. Bakırköy 5. Ağır Ceza Mahkemesi, ise beraat kararında Karaman'ın silahının hiç ateşlenmediğini raporlarla kanıtlanmasına karşın polislerin orantılı güç kullandığı ifade edildi ve sanıklar “kanuni görevlerini yerine getirdikleri sırada Karaman'ı öldürdükleri” söylendi. Mahkeme Başkanının alınan karara karşı çıkmasına rağmen polisler beraat etti. (H. Merkezi)

293. Hafta

Cumartesi Anneleri, 6 Kasım günü Galatasaray Lisesi önündeki eylemlerine devam ettiler. Bu hafta, ilk olarak 1995 yılında kaybedilen **Edip Aksoy**'un, 93 haftadır, Diyarbakır'da kayıp ve fail-i meçhuller için başlatılan oturma eylemlerine de katılan kardeşi **Mehmet Aksoy** söz aldı. Abisinin kaybediliş sürecini anlatan kardeş Aksoy, abisini bulmak için şüphe ve Abdulkadir Aygan'ın itirafı üzerine bir yeri kazdıklarını ve kazılan yerin toplu mezar çıktığını ama abisini orada da bulamadıklarını anlattı.

Aksoy'un ardından haftanın basın açıklamasını İHD Kayıplara Karşı Komisyon üyesi **Meral Çıldır** okudu. (İstanbul)

TÜRKİYE HALKLARI YİNE EMPERYALİST DALAŞIN MERKEZİNE ÇEKİLİYOR

Füze Kalkan Projesi (FKP) yeniden dünya gündemine olurdu. NATO bünyesinde pazarlanan bu proje emperyalistler arasındaki ilişkilerin düzeyini ve Türkiye'nin bu çerçevedeki rolünü göstermesi açısından da önem taşımaktadır.

ABD Savunma Bakanlığı Avrupa NATO politikaları sorumlusu G. Townsend "Balistik Füze tehditlerinin nereden gelebileceğine baktığımızda bize göre Türkiye çok fazla ön cephede yer alıyor. Dolayısıyla coğrafi açıdan Türkiye Kalkanın bazı bölümlerine ev sahipliği yapmada iyi bir yer olabilir" açıklaması yapmıştı. (Radikal, 14.10.2010)

Türkiye'nin bu projede isminin geçmesi yenidir. Proje ise oldukça eskidir. FKP'nin teorik ayakları R. Reapar döneminde "Yıldız Savaşları Projesi" çerçevesinde oluşturulmuştur. Pratik ayakları esasta 1990'larda geliştirilmeye başlanan bu proje aracılığı ile tüm dünya füze saldırılarına karşı bir güvenlik şemsiyesi ile donatılmak isteniyor. ABD'nin dünyayı hâkimiyeti altına alma emellerinin bir parçası olan bu proje, uydular ve yer küredeki radar ile avcı füzeleri sisteminden oluşuyor. Menzili 16 bin km'yi bulabilen füzelerin sadece "savunma amaçlı" kullanılacağı yalanına pek inanan çıkmadı.

ABD bu projenin esasta İran'ın füze saldırılarına karşı olduğunu iddia etse de bu gerekçe de pek fazla tutmamıştır. Şimdiye NATO aracılığıyla projeye mesruluk kazandırılmaya çalışılmaktadır.

Proje G. W. Bush tarafından tekrar aktifleştirildiğinde Çek Cumhuriyeti ve Polonya'ya radar sistemi ile avcı füze sistemi kurmak için anlaşma imzalanmıştı. ABD ısrarla bu sistemin

İran'dan gelebilecek füze tehdidini bertaraf etmek için kurulduğunu iddia edip durdu. Ama avcı füzelerin menzili Moskova başta olmak üzere Rusya'nın büyük kısmını kapsıyordu. Rusya haklı olarak bu sistemin kendisine karşı kurulduğunu söyledi. Söylemekle de yetinmeyerek Doğu Avrupa'da bu sistemin kurulması durumunda savaşı bile göze alacağını, ayrıca sınırları içerisine giren her türlü füzenin anında vurulacağını hem başbakanlık hem de genelkurmaylık aracılığıyla ilan etti.

Bunların yanı sıra NATO'nun Ukrayna ve Gürcistan'ı üye yaparak doğuya doğru genişleme planlarına aynı sertlikte karşı çıkan Rusya'nın, kararlılığını Gürcistan'ı kısa süreliğine işgal ederek göstermesi üzerine NATO ve ABD hem füze kalkanı projesinden hem de genişleme konusundan en azından geri adım atmak zorunda kaldılar.

Ancak 14 Ekim'deki NATO Savunma Bakanları toplantısı, tarihteki ilk savunma bakanları toplantısı olması ile dikkat çekmesi bir yana 19 Kasım'da başlayacak NATO liderler zirvesine NATO'nun yeni strateji, oluşturulmayı planlayan taslak metni tartışmaya açması ile

de öne çıkmıştır. Yeni stratejisini aslında NATO'nun kuruluş amacını aşan yayılma stratejisini meşrulaştırma işlevi ile birlikte FKP'nin fazla gürtüldü çıkarılmadan nasıl hayata geçirebileceğine odaklanmış durumdadır.

Bu arayışlar içerisinde Türkiye hem coğrafi konumu hem de son yıllarda komşularıyla geliştirdiği "sıfır sorun" politikasının görece de olsa işe yarıyor görünmesi dolayısıyla öne çıkmaktadır.

Türkiye'ye Büyük Ortadoğu Projesi (BOP) çerçevesinde bölgede daha aktif rol verilmiştir. İran ve Suriye'yi ABD'ye yakınlaştırmak da bu görevlerden birisiydi. Özellikle son birkaç yılda Türkiye bu iki ülke ilişkilerini çeşitli biçimlerde geliştirdi. Bu durumun bu ülke

halklarında yarattığı olumlu hava FKP'nin düşman algılanmaması için kullanılmayı çalışılmaktadır.

Türkiye, coğrafi konumu ve ABD'nin rakipleri düşündüğünde FKP için ideal bir yer. ABD aşırı tepkiler yüzünden FKP'nin bazı kısımlarını uçak gemilerine aktarmıştır. Türkiye'nin konumu uçak gemilerinin konumları ile de uyum sağlandığından coğrafi önemi daha fazla artmıştır. Türkiye'nin NATO'nun sadık bir üyesi ve Avrupa'nın ikinci kalabalık ordusu-

na sahip olması ile Müslüman kimliği birleşince de FKP için idealliyi artırmaktadır.

Ancak bu ideal konum tüm sorunları halletmiyor. Dışişleri Bakanı A. Davutoğlu'nun dile getirdiği kaygılar aslında, Türkiye'nin halletmesi gereken sorunlardır: "Birincisi sistemin tehditlere karşı gösterilmesi ve bu tehditlerin İran ve Suriye gibi ülkeler olduğunun NATO belgelerine yansması. Böyle olursa Türkiye hedef haline gelebilir. Komşularımızla füze kalkanı krizi yaşamak istemiyoruz. Bunun yerine NATO'nun bir müttefike saldırı bütün müttefiklere saldırıdır konseptinin yer aldığı 5. madde çerçevesinde ve caydırıcılık kapsamında İkinci sistem Türkiye'nin tamamını balistik füze saldırılarından korumayacak. Bu Türkiye'nin sisteme ev sahipliği yapmasını da anlamsız kıyor." (Radikal 14.10.2010)

Görüldüğü gibi Türkiye, özünde bu projeye karşı değil. Yani ABD Savunma Bakanının "Biz Türkiye'ye baskı yapmıyoruz" açıklaması doğrudur; çünkü Türkiye bunu bölgesel güç olabileme emellerinin önemli bir fırsatı olarak değerlendiriyor. Birinci kaygısı ile kelime oyunları aracılığıyla algıların ve gerçekliğin ters yüz edilmesi gerektiğini, ikinci kaygısı ile sadece radar ve avcı füze sistemiyle yetinilmeyip tüm "Türkiye'yi koruyabilecek" ölçüde füze sistemlerinin kendilerine verilmesi gerektiğini savunuyor.

Enerji hatlarında daha fazla rol oynamasına paralel ordusunu modernize etme ve güçlendirme gabalarına hız veren Türkiye, FKP'yi havada kapmaya çalışmaktadır. Ancak "komşularıyla sıfır sorun politikasını" ilan ettiği için onların tepkisini çekmemeye çalışmaktadır. FKP, Türkiye'yi bölgede daha fazla öne çıkaracak ve

enerji hatları ve güçlü ordusu ile birlikte emellerine biraz daha yaklaşabilecektir. Bölgedeki gücünü ABD'nin çıkarları ile örtüşmeyle artırmayı esas olan Türkiye, bu projeye dâhil olması halinde NATO içerisinde güçlenebileceğinin hesaplarını yapmaktadır.

Rusya'nın Türkiye'ye bu konuda henüz tavır göstermemesi Türkiye'nin stratejik konumu ve ticari ilişkileri dolayısıyla ona verdiği önemden ve onu kazanma politikasından kaynaklanmaktadır. Türkiye de güçlü bir komşu olması dolayısıyla Rusya'nın tavırlarında dikkatle takip etmektedir.

19 Kasım'da başlayacak olan ve FKP hakkında daha net kararlar alınmasını sağlayacak olan NATO liderler zirvesi sonrası durum daha net açığa çıkacağından dolayı yeni dengelemin oluşması bu süreçten sonra olacaktır.

Ancak bu zirvenin sonucu ne olursa olsun Türkiye halkının, emperyalist dalaşın merkezine ısrarla çekildiği gerçeğini değiştirmemektedir. Türkiye BOP'a müdahil olması ve enerji hatlarında giderek daha fazla öne çıkması ile zaten emperyalistler arası dalaşın tam merkezine girmişken FKP ise rolünü çok daha artıracaktır. Emperyalistler arasındaki herhangi bir sorun doğrudan ve kısa vadede Türkiye halkını etkileyecektir. Türk egemen sınıfları, Türkiye halklarını kendi emelleri ve çıkarları uğruna tehlikeli sulara sürüklemeye devam etmektedir.

Bu nedenle tüm devrimci, demokrat, ilerici ve duyarlı herkesin bu projeye karşı çıkması sağlanmalıdır. Emperyalistlerle ve NATO ile yapılan her anlaşma Türkiye halkını daha fazla batağa sürüklemektedir. Bu nedenle bu proje ile birlikte bu türdeki tüm anlaşmalara da karşı çıkılmalıdır.

Önce mücahit, sonra müteahhit, şimdi her şeye müsait!

Saadet Partisi cephesinde sular bir türlü durulmuyor. Geçtiğimiz Temmuz ayında yapılan kongrede Erbakan'a yakın isimlerin yönetim dışı kalmasının ardından yaklaşık 700 delege mahkemeye başvurarak kongrenin iptalini istemişti. Mahkeme başvurusu haklı bularak Eylül ayının son günlerine doğru partinin kayyuma devredilmesine ve kongrenin yenilenmesine karar verdi.

Bu gelişme üzerinde Numan Kurtulmuş ve ekibi istifâ ederek yeni bir parti kurma çalışmalarına başladı. Yani Saadet Partisi ile yolları ayrıldı. Kurtulmuş'tan "kurtulan" Saadet Partisi'nin kongre tarihi gelip çatığında, ortaya hiç de sürpriz olmayan bir tablo çıktı. Erbakan 88 delege tarafından hazırlanan "Yeşil liste"den genel başkan adayı gösterilmişti, hem de kendisinin aday olmayacağını söylemesine rağmen. Erbakan'ın aday gösterilmesi kongre sonucunun ne olacağı konusunda net denilebilecek bir fikir ortaya çıkarmıştı. Beklendiği üzere Erbakan 687 delegede 684'ünün oyunu alarak genel başkan seçildi. Buna Erbakanlar ailece yönetime geldi de denilebilir. Çünkü kızı Elif, damadı Mehmet Altınöz, oğlu Fatih de Erbakan'la birlikte parti yönetimine gelmişlerdi. Temmuz ayındaki kongrede hedeflenip de başarısız olan bu defa "engelsiz" hayata geçirilmişti. Yeniden parti genel başkanlığına seçilen Erbakan, kongre sonucu açıklandıktan sonra zor duyulur bir ses tonu ile yaptığı konuşmada -daha önceki dönemlerde sıkça yaptığı gibi- iktidar sözü verdi. Kongrede bir de "Milli Görüşün Dünü Bugünü" konulu bir sinevizyon gösterimi yapıldı. Erbakan'la bütünleşmiş olan "Milli Görüş" söylemi aynı zamanda kongrenin öne çıkan sloganıydı.

Bundan hareketle burada esas olarak "Milli Görüş Hareketi" olarak da adlandırılan Milli Görüş meselesi üzerine duracağız. Bunu ise Saadet Partisi'nde bugün yaşananları anlaşılır kılmak için yapacağız.

Milli Görüş'ün mücahitleri

Öncelikle milli görüş kavramının beraberrinde "mücahit" kavramını da Türkiye siyasi literatürüne soktuğunu söyleyebiliriz. "Mücahit Erbakan" söyleminde de anlaşılacağı üzere "Milli Görüş"ün savunucuları kendilerini "mücahit" olarak adlandırdılar. İslamcılık çerçevesinde ele alınması gereken Milli Görüş Hareketi esas olarak 60'lı yılların sonunda 70'li yılların başında Erbakan öncülüğünde şekillendi. Bu yılların, emperyalistlerin komünizmin yayıl-

masına karşı bölgeye dönük geliştirdikleri "Yeşil Kuşak Projesi"nin yoğun olarak hayata geçirilme çabalarına denk geldiğini de burada vurgulamak gerekir. Milliyetçi muhafazakâr-anti-komünist bir mühendis olan Erbakan daha 50'li yıllardan başlayarak Nakşibendî tarikatı Şeyhi Mehmet Zahid Kotku ile yakınlaştı, onun sadık bir müridi oldu. Ancak Erbakan'ın bu tarikat ilişkisine rağmen ciddi bir din eğitiminde geçmediği bilinir. Bunun içindir ki Milli Görüş Hareketi'nin görüşleri esas olarak yolda dizilmişti.

Erbakan'ın kurduğu bu hareket büyük sermaye sahiplerine karşı güç ve etkinlik arayışı içinde olan "küçük ve orta" çaplı iş adamlarına dayanıyordu. Aslında AP çizgisine de sıcak kalan bu kesim, bu yeni hareketin başlıca dayanağını oluşturmaya başladı.

Erbakan 1968 yılında sermayenin bu küçük kesiminin temsilcisi olarak Odalar Birliği başkanlığına seçildi. Ancak İzmir ve İstanbul Ticaret Odalarının tepkisi sonucunda başkanlığı tanınmadı, görevden alındı. Erbakan aynı dönem yapılan seçimlere AP milletvekili adayı olarak katılmak için başvuru yaptı, ancak ret edildi. O da bağımsız aday olarak katıldı ve kazandı.

1970'de 18 kişiyle Milli Nizam Partisi'ni kurdu. Milli Görüş'ün mücahitlik süreci de böylece başlamış oldu. Erbakan'ın büyük sermayedarlara karşı geliştirdiği söylemler, esnaf ve eşraf kesiminde yani küçük ve orta boy sermayedarlarda ilgi uyandırdı, takdirlerini topladı. Bu yılların Milli Görüş Partileri bu kesimi koruyan bir devletçiliği savunmaktaydı. Temel sloganlarını ise "Ağır Sanayi hâsılası" sloganı oluşturuyordu. Tüm bu söylemlere, sloganlara ise yoksul kesimleri de etkileme amaçlı olduğu çok açık olan "Adil Düzen" söylemi eşlik ediyordu. Milli görüşün mücahitleri artık sağın önemli takımını-kesimini oluşturuyordu. Bu yıllarda yükselişte olan devrimci harekete karşı da önemli bir işlev üstleniyordu.

Milli Görüş'ün sermayedarları büyüyor

12 Eylül AFC'nin gerçekleştirme nedenlerinin başında gelen neo-liberal politikaların ülkede hayata geçirilebilmesi '80 öncesinde oldukça küçük bir grubu temsil eden Milli Görüş'e yakın sermayedarların giderek büyümesini sağladı. Bunda elbette 12 Eylül AFC'nin İslami örgütlenmelerin önünü açmasında önemli bir payı vardı.

Milli Görüş partilerinde artık "Adil Düzen"

sloganı "Ağır Sanayi" sloganının önüne geçiyordu. Milli Görüş kent yoksulları ile söz konusu sermaye gruplarını aynı slogan (Adil Düzen) etrafında toplama gayret ediyordu.

Özel sektörcülük bu anlayış için giderek öne çıkıyordu. Bu kesime yakın sermayenin yaygın deyimle de İslami sermayenin esas büyümesini sağlayan da özelleştirmeler oluyordu zaten. Bu büyümeyle birlikte kendi işveren örgütlerini de kuracaklardı. Böylece 1990'da MÜSIAD ortaya çıktı. MÜSIAD'ın ortaya çıkışı ise TÜSIAD'ı oluşturan sermayenin öteden beri uzak durdukları Erbakan'la da adeta

kan davalı olmalarını getirdi. Çünkü MÜSIAD giderek ciddi bir güç olarak dikiliyordu TÜSIAD'ın karşısına. 1995 yılında 1780 olan üye şirket sayısının 2010'a gelindiğinde 15 bine ulaştığı, bugün 90 milyar dolarlık üretim hacmi ve 17 milyar dolarlık ihracatı olduğu düşünüldüğünde TÜSIAD'ın rahatsızlığı daha da anlaşılır olacaktır.

Sermayelerindeki ilk dönem büyümesi serbest piyasa ekonomisindeki faizli bankacılık sorunu -ki Erbakan "buluşu" olan- "kâr ortaklığı" ile aşarak sağlayan, bu formülü kullanarak Ortadoğu'daki petrol zenginliği ülkelerden Türkiye'ye İslami bankacılık yoluyla akan sıcak para ile gelişmelerini epeyce ileri taşıyarak iyice palazlanan Milli Görüş kökenli (veya İslami) sermaye artık giderek iktidara da aç hale gelmişti.

Erbakan'ın görüşleri-ideolojik formasyonu da bunlara dar gelmeye-taleplerini tam olarak kapsamamaya başlamıştı.

Erbakancı görüşler de zaten bu süreçte artık iyice "deformasyona" uğramış daha doğrusu geniş kamuoyu ile beraberinde kendi tabanından da iyice teşhir olmaya başlamıştı.

Erbakan'ın adının geçtiği yolsuzluklar ailesinin tonlarca külçe altını (Adil Düzen!) partinin "kayıp" paraları gibi durumlar birbiri ardına ortaya dökülüyordu. Ayrıca ideolojik söylemlerle pratiğin örtüşmediği açık seçik görüldü-

yordu. Mesela Erbakan öteden beri dillendirdiği anti Siyonist söyleme karşın İsrail ile kapsamlı askeri anlaşmaların altına imza attı. Ama bir yandan da küresel güçler karşısı söylemlerini sürdürüyordu. Erbakan'ın hükümetten uzaklaştırılmasını da beraberinde getiren 28 Şubat süreci ise bu cephede yeni bir dönemin de miladı olarak görülebilir.

Önce mücahit sonra müteahhit artık her şeye müsait!

Erbakan, 28 Şubat'ın baskılarından kurtulmak için, batı karşıtlığı Milli Görüş'ün temel

da da hayli başarılı oldu denebilir. Gül ve Erdoğan gibi talebelerinin ihanetini ise hiç affetmedi. Söylemlerinde hep onları hedef aldı. Ama çok geçmeden emanete de "ihanet" edilecekti!

Kapatılan FP'nin yerine açılan Saadet Partisi oylarının giderek erimesini engelleyemiyordu. Bu erime 29 Mart 2007 seçimlerine Numan Kurtulmuş'la girerek aşılması çalışıldı. Kurtulmuş, gerçekten de 800 bin civarında olan oy sayısını seçimlerde 2 milyonun üstüne çıkarmıştı.

Bunda Kurtulmuş'un yıpranmamış, yeni bir yüz olmasının yanı sıra "yeni" üslubunun da payı vardı. Milli Görüş'ün "yerli", "adaletçi", "maneviyatçı" vb. olarak adlandırılan temel ilkelere korumaya dönük, "eşitlikçi", "adaletçi", "demokrat" yeni bir İslamcılık anlayışı vaat ediyordu. Bunlar elbette aynı zamanda AKP'yi de hedef alan söylemlerdi. Ancak Kurtulmuş'un söylemlerinde öne çıkan bir şey daha vardı ki, işte Erbakan'ı karşısına almaya getiren de bu olmuştu. Kurtulmuş, parti yönetiminde totaliter otoriter anlayışa karşıydı. Vesayet görüntüsündün çıkmak istiyordu. Kararların tek kişi tarafından değil, katılımı alınmasını savunuyordu vs. vs. Bu durum karşısında Erbakan'ın Kurtulmuş'a karşı hareket geçmemesi düşünülemezdi.

İslami sermayenin en büyük güçlerinin AKP'nin arkasında olması, Erbakan'a biat etmiş kesimlerin Kurtulmuş'un arkasında olması, yani bu kesimlerin de desteğinden yoksunluk başta olmak üzere, arkasında yeterli gücü bulamaması, referandumda Erbakan'ın "hasmı" AKP ile aynı çizgide görünüp "evet" demesi, böylelikle "SP, AKP ile birleşiyor mu?" türünden Erbakan'ın kesinlikle onaylayamayacağı bir görüntüye de yol açması zaten referandum öncesi kongrede Erbakan'a yakın isimleri liste dışı bırakmış olması Erbakan'ın açık hedefi haline gelen Kurtulmuş'un SP'deki sonunun da başlangıcı oldu.

AKP'nin bu süreçten etkilendiği ise söyle-nemez. Burada yer alan dünyanın mücahitlerinin artık "Milli Görüş" gibi bir dertleri olduğu da iddia edilemez. Bunu kendileri de zaten hem de İslamcılar arasında artık yaygın bir tekerleme olarak şöyle dile getiriyorlar: "Zamanında mücahit olduk, seçim sandıklarında müşahit olduk. Sonra iktidara geldik müteahhit olduk. Şimdi hamdolsun her şeye müsait olduk!"

2011 bütçesi görüşülmeye başlandı

2011 yılına ait bütçe çalışmaları başladı. 2011'in seçim yılı olması ve mali kuralın tüm harırlıkları tamamlanmış olduğu halde yasalaştırılmasından son anda vazgeçilmesi dolayısıyla bu yılın bütçesi merak ediliyordu. Aslında emekçilerin açısından net olunması gereken husus; bütçenin egemen sınıfların elinde bir aygıt olan devletin harcamalarını-gelirlerini belirlediğidir.

Kapitalizmde bölüşümün adaletsizliği düğünlüdüğünde emekçileri esas ilgilendiren yanın bütçenin gelir kalemleri olduğu açıktır. Çünkü bütçenin gelirleri halkımızdan toplanan dolaylı ve dolaysız vergilerden sağlanıyor. Sermaye kesiminin ödediği vergiler ise (Türkiye'de yıllardır ortalama yüzde 25 civarı oluyor) yine emekçi halkımızın sömürsü üzerinden sağlandığından; **bütçe gelirlerindeki artış halkın daha çok soyulması demektir.**

Elbette ki kepçeyle alınırken tepkileri engelleme amaçlı kaşıkla geri verilenler olacaktır. 2011 bütçesinde de bu tutumun değişmediğini görüyoruz. Yani emekçilerin çıkarına bir bütçe beklemek, sömürücülerin egemenliğinde ham bir hayaldir.

Bu belirlemeleri yaptıktan sonra her yıl bütçe görüşmeleri sırasında merakla beklenen ve çok önemli olduğu vurgulanan "**mali disiplin**" üzerinde kısaca durulmalı. Egemenlerin "iyidir, olumludur" dediği her şeyin emekçilerin aleyhine olduğunu düşündüğümüzde "mali disipline uyulacak" denildiğinde halkın ümüğünün iyi sıklacağını, devletin borç faizlerinin aksatılmadan ödeneceğini anlayabiliriz. Şimdi de hükümet sürekli olarak mali disiplini sağlayacağını söylüyor. Bu da ne beklememiz gerektiği konusunda bize ipucu vermektedir.

OVP, OVMP, BÜTÇE... HEPSİNİN İŞLEVİ AYNI: ÜMÜK SIKMAK

"Teğet geçen" kriz sonucu Türkiye **carî açıkta** rekor kırarken, 2010 **bütçe açığı** 30 milyar doları aşmıştır. Yani ticaretiyle, bütçesiyle sürekli açık veren, dışarıya bağımlı, üretmeyen, kronik işsizliğin var olduğu bir yapıyla karşı karşıyayız.

Bu yapının "sürekli kriz" şeklinde tanımlanabileceği ve sürdürülemezliği ortadadır. Bu yapıyla bütçenin de kısa bir süre içinde kevgire döneceği açıktır.

AKP'nin en çok övündüğü konulardan biri IMF ile yeni bir stand-by anlaşmasının yapılmasıdır. Erdoğan "vatandaşın ümüğünü sıkırmam" diyerek stand-by'yi yenilememenin propagandasını yapmış ve sanki IMF ile tüm bağlar kopartılmış gibi yansıtmıştı. **Oysa ki Türkiye IMF'nin üyesi ve düzenli olarak, IMF kontrolünden geçiyor.** Bu kapsamda son yıllarda gündemimize giren **Orta Vadeli Plan(OVP), Orta Vadeli Mali**

Plan(OVMP), Mali Kural gibi belli bir ekonomik-mali disiplini gerektiren plan ve yasalar, IMF'nin denetiminde gündeme gelmekte ve hazırlanmaktadır. Yani halkımızın ümüğü biraz daha inceltilmiş yollarla, yine aynı eller tarafından sıklımaya devam ediyor. OVP, OVMP'ler üç yıl için hazırlanmakta ve bütçeler de bu planlara göre düzenlenmektedir. Bütçe, OVP ve OVMP birlikte değerlendirildiğinde AKP hükümetinin istihdamı artırma, emekçilerin maaşlarını düzeltme gibi amacının olmadığını görürüz. OVMP'ye göre 2010-2013 arasında nüfus 2,4 milyon artacakken, istihdam sadece 1,1 milyon kişi artacak. Oysa ki bu üç yıl süresince sırasıyla yüzde 4,5, yüzde 5 ve yüzde 5,5 oranında büyüme beklenmektedir. Ama anlaşılıyor ki **bu büyüme her zamanki gibi sermayenin-sermayedarın büyümesidir.** Bu büyüme, emekçilerin gelirlerinin ise küçülmesidir. Çünkü istihdam yaratmayan, ithalata, sıcak paraya dayalı bir büyüme söz konusudur. Bütçenin ayrıntılarına girmeden önce mali kuralın iptali üzerinde durmak gerekir. Hatırlanırsa Erdoğan mali kuralın iptal edilmesinin nedenini açıklarken IMF'ne yerine vatandaşın ümüğünü sıkacak bir planın yapılmasının doğru olmayacağını söylemişti. Oysa ki hazırlanan OVP-OVMP'ye bakıldığında mali kuraldaki rakamlardan pek farklı olmadığını görüyoruz. Aradaki tek fark mali kuralın yasa niteliği taşımasıdır. Popülist yaklaşımlarla kendini var eden hükümeti zorlayan bir durumdur bu. Hükümet bu nedenle herhangi bir yaptırım olmayan, gerektiğinde rahatça delebileceği planları tercih etmiştir.

SEÇİMLERE YÖNELİK YATIRIMLAR

2011 bütçesinde de gelirlerin her yılki gibi yüzde 68 civarında dolaylı vergilerden (yani

zengin ve fakirden eşit olarak alınan vergi) elde edilmesinin hedeflendiğini görüyoruz. Diğer gelirler ise mal-hizmet satışı, kesilen cezalar, özelleştirmelerdir. AKP'nin iktidara geldiği 2002'den bu yana 20 yılda yapılan özelleştirmelerden katbekat fazlasını yaptı ve bunların bütçeye önemli katkısı olduğu bilinmektedir. Satılacak fabrikalar, tesisler bitince sıra yollara, köprülere, suya gelmiştir.

Seçimlere yönelik yatırımlar da bütçede belirgin bir yer kaplamaktadır. AKP'nin hükümete geldiği zamandan beri "sosyal yardım" adı altında "sadaka kültürünü" geliştirme olarak tanımlayabileceğimiz, insan onurunu kırıcı uygulamalar geliştirmiştir. Bu yılki bütçeden birkaç örnek verecek olursak;

* "Sağlık, Emeklilik, Sosyal Yardım" adı altında ayrılan miktar yüzde 10 artırılarak 62,4 milyar TL'ye çıkmıştır.

* Kömür, buzdolabı, erzak dağıtımı vb. için Sosyal Yardımlaşma ve Dayanışma Fonu'nun kaynağı yüzde 12,8 artırılarak 2,2 milyar TL'ye çıkıyor. Bu yıl 2 milyon tona yakın kömür dağıtılacak.

* Son 2 yıldır kaynak aktarılmayan küçük belediyelerin içme suyu ve atık su sorunları, bu yıl tekrar akla geliyor ve 400 milyon liralık ödenek ayrılıyor.

Seçim yatırımı olarak değerlendirileceklerin bir kısmını aldı buraya. Bu fonlarda yüzde 10'lardan yüzde 100'lere varan artırımlar olduğu halde, memura, işçiye verilen zam, mali disiplini bozacağı için yüzde 8'i geçmemektedir. **Yani emeğin karşılığının verilmesi yerine hükümete bağımlılığı artırıcı yatırımlar artırılmıştır.**

Özcesi diğer bütçeler gibi 2011 bütçesi de halkın gelirlerine el konulup, burjuvaziye aktarma işlevi görmektedir.

Paşabahçe'de direniş kazandı!

Beykoz'da bulunan Paşabahçe Devlet Hastanesi'nde çalışan **Türkan Albayrak** demokratik hakkını kullanarak sendikaya üye olduğu için işten atılmıştı. Tam 118 gün direnen Albayrak, 7 günlük açlık grevi sürecinden sonra direnişini kazanımla sonuçlandırdı. Taşeron sisteme karşı hastanenin bahçesinde kurduğu çadırında gece gündüz direnen Albayrak eylemlerle, basın açıklamalarıyla gündem oluşturarak direnişini sürdürdü. **"Gerekli olan her şeyi yaptım son çare açlık grevi"** diyerek süresiz açlık grevi başlattı.

2 Kasım'da çadırını ziyaret eden Sağlık Bakanlığı temsilcileri, "**eylemine son vermesini**" ve bunun karşısında, "**evine en yakın olan yerde işe başlayabileceğini**" söyledi. Albayrak direniş çadırını kaldırmadan önce basın açıklaması yaptı.

Direnişin taşeron firma tarafından işten atılmasıyla başladığını, daha önce Telekom'da çalışırken sendikali olduğu için işten atıldığını dile getiren Albayrak; halkın her kesiminden; gencinden yaşlısına, işçisinden işsizine, kadından erkeğine, sanatçısından ev hanımına, öğrencisinden memuruna, emeklisine, yazarından çizerine kadar herkesin verdiği büyük destek, dayanışma ve gösterdikleri duyarlılıkla, bu direnişin zafere ulaştırıldığını söyledi. Açıklamanın ardından direniş çadırı kaldırıldı. (Kartal)

MADENLERDE ÖLÜMLER DEVAM EDİYOR

Dev Maden-Sen Yönetim Kurulu, **26 Ekim** günü **Zonguldak** ve **Bursa**'da yaşanan maden kazalarını üç işçinin yaşamını yitirdiğini duyurarak Uluslararası Çalışma Örgütü'nün (ILO) Madenlerde İş Sağlığı ve Güvenliği Sözleşmesi'nin imzalanması çağrısında bulundu.

Sendikanın verdiği bilgiye göre Zonguldak Ereğli'de **Hema Endüstri Kan-**

dilli Kömür İşletmeleri'nde meydana gelen göçükte Hüseyin Taşçı isimli madenci yaşamını yitirdi. Türkiye Taş Kömürü Kurumu'ndan emekli olan Taşçı, emekliliğinin ardından Hema Endüstri'de çalışmaya başlamıştı. Dev Maden-Sen, 750 işçinin çalıştığı **Kandilli Kömür İşletmeleri**'nde sık aralıklarla kazaların meydana geldiğini, ancak ölümlü olmayan kazaların basına yansımadığını belirtti. Kan-

dilli Kömür İşletmeleri'nde işçiler sendikadan yoksun 3 vardiya halinde taşeron sistemle çalışıyor.

Bursa'da iki madenci hayatını kaybettiği kaza, Orhaneli ilçesi Akçabük köyü sınırdaki **Setat Madencilik**'in krom ocağında meydana geldi. **Ramazan Satık** ve **Akın Deniz** isimli madenciler kazada yaşamını yitirdi.

Dev Maden-Sen, açıklamasında önenebilir kazaların yetkililerin "sektörün kaderi" açıklaması ve kanıksanmasıyla ölümlü kazalar haline geldiğini belirtti. Dev Maden-Sen, maden ocaklarında kazalara karşı yaptırıcı önlemlerin alınmasının, denetimlerin artırılmasının, yasal mevzuatta ki boşlukların durdurulmasının, taşeron sistemin yasaklanmasının ve sendikal özgürlüklerin önünün açılmasının gerektiğini ifade etti. (İzmir)

Eğitim emekçileri KPSS uygulamasının kaldırılmasını istedi

Bursa Eğitim-Sen Şubesi ve Ataması Yapılmayan Öğretmenler Platformu, kopya skandalları ile ataması yapılmayan birçok öğretmenin umutlarını söndüren, güvenini ortadan kaldıran KPSS'yi 30 Ekim günü Fomara Meydanında yaptıkları eylemle protesto etti.

Eylemde basın açıklamasını okuyan Eğitim-Sen Şube Başkanı **Cemal Akkurt**, KPSS'nin olumsuzluklarına vurgu yaparak kaldırılmasını istedi ve "KPSS'nin üniversite me-

zunları açısından bu denli rağbet görmesinin temel nedeni, kamu hizmetinin sürekliliği ve diğer alanlara göre daha güvenceli olmasıdır. Özellikle üniversiteden mezun olup da ataması yapılmayan bir öğretmenin karşısında iki seçenek bulunmaktadır. Birinci seçenek güvencesiz ve ağır çalışma koşulları altında dershaneye öğretmenliği yapmaktır. İkinci seçenek ise ders karşılığı ücret alarak, iş güvencesi tamamen okul müdürünün iki dudağı arasında

bulunan ücretli öğretmen olarak çalışmaktır. Bu yüzden de tüm öğretmenlerin sınavsız, koşulsuz, kadrolu atama, güvenceli iş koşulları yaratılınca kadar mücadelemize inatla devam edeceğiz" dedi.

Baskılar bizi yıldırılmaz

Yine aynı yerde, Eğitim-Sen'in açıklamasının ardından KESK Bursa Şubeler Platformu da basın açıklaması yaparak tutuklu KESK'lilerin serbest bırakılmasını istedi. Yapılan açıklamanın ardından oturma eylemi gerçekleştiren KESK'liler tutuklama ve baskıları protesto etti. (Bursa)

Emekliler "Hasta hakları günü"nde eylemdeydi

Dünya Hasta Hakları Günü'nde Bursa Emekli-Sen üyeleri alanlara çıkarak, egemen sistem tarafından sağlığın ticarileştirildiğini, halka "**paran kadar sağlık**" uygulamasının dayatıldığını söyledi.

26 Ekim günü Şevket Yılmaz Devlet Hastanesi bahçesinde bir araya gelen Emekli-Sen üyeleri, basın açıklaması yaparak imza standı açtılar. Açıklamayı okuyan Emekli-Sen Bursa Şube Başkanı **Günay Onayman**, "5510 sayılı Sosyal Sigortalar Genel Sağlık Sigortası yasanın yürürlüğe girdiği tarihten itibaren, sağlık kurumlarına giden emeklilerden, muayene ücreti, ilaç katkısı ve katılım payı adı altında paralar alınmaktadır. Ancak sağlık kurumuna başvuran emeklilerden elden alınmayan bu paralar, daha sonra

emekli maaşlarından kesilmektedir. Amacı sağlığın paralı hale getirildiğini gizlemek olan bu uygulamayla, ödeme yaptığının farkına bile varamayan emeklilerin tepkileri önlenmektedir" dedi. Onayman ayrıca yoksulları sağlık sisteminin dışına atan, sağlığı zararları her geçen gün daha fazla açığa çıkan SSGSS'ye karşı sağlık haklarına sahip çıkma çağrısı yaptı. (Bursa)

EMEĞİNİN GÜNDEMİ

TABANDAN, SINIFTAN GÜCÜNÜ ALAN BİR DEĞİŞİM İÇİN HAREKETE GEÇELİM!

Ülkemizde özellikle özel sektörde işçi sınıfı ve emekçiler o kadar ağır şartlarda sömürüye maruz kalmaktadır ki işçi sınıfı patlamaya hazır bir bomba haline almıştır. Bilhassa dünya çapında firmalar için üretim yapan ihracatçı firmalar küresel krizi de bahane ederek aşırı sömürü koşullarını işçilere dayatmaktadır. Bu duruma karşın Düzce'de, Çorlu'da, Antep'te, Gebze'de görüldüğü üzere işçi direnişleri kelimenin gerçek manasıyla patlamaktadır.

İşçilerin ve emekçilerin biriken öfkelerini örgütlülüğe çevirmek ve sınıf mücadelesini yükseltmek mevcut statükocu, sistem yanlısı sendikal örgütlenmelerle mümkün değildir. Ancak işçilerin **öz-örgütlülükleri olmadan** ekonomik, demokratik ve sosyal mücadelede yer alması da oldukça zordur. Bu nedenle görev; temel gündemine güvencesiz işçilerin örgütlenmesini alan, devrimci,

demokrat, sınıf bilinçli işçilerin omuzlarındadır. Tabanlı buluşmak, farklı görüşlerden, milliyetlerden, inançlardan işçiler arasında sınıf bilincini geliştirmek, sistemin ve sistemin bir parçası olan sendikal statükoyu parçalamak ancak devrimci perspektife sahip olan işçilerin başarabileceği bir konudur.

Bu temelde içinden geçtiğimiz süreçte gündeme gelen Belediye-İş Sendikası Genel Merkezi'ne dönük oluşan **Demokratik Değişim Hareketi** adı altındaki muhalefet oldukça önemlidir. Belediye-İş'te değişimin şart olduğu son dönemlerde farklı şubelerinin birbirine zıt politikalarında zaten kendisini ortaya çıkarmıştır. Örneğin İzmir şubelerini sendikada örgütlenmek isteyen taşeron işçilerini reddetmiş ve işçilere sendika dururken denekleşmeyi dayatmıştır. Buna karşın İstanbul şubeleri ise hem Esenyurt direnişinde olduğu gibi sendikalaşma talebinde olan işçiler için uzun bir direniş örgütlemiş hem de Büyükşehir Belediyesi ile yapılan toplu sözleşme süreçlerinde olduğu gibi grevi hedef olarak taşeron işçilerinin ve kapsam dışı çalışanların sendikalaşmasını önünü açmıştır. İşte bu iki anlayış kongrede karşı karşıya gel-

miştir. İlk sistemden yana, statükocu, mevcut kadrolu işçilere dayanarak sendikacılığa ısrar ederken diğeri yüzünü örgütsüz, güvencesiz, taşeron sömürsü altında çalışmaya maruz bırakılan yüz binlerce işçiye çevirmiş, bu işçi kitesinin örgütlenmesi için uzun ve sert bir mücadeleyi gündemine almıştır. İlk üye sayısında kan kaybını durduramayan, sendikayı holding gibi işleten bir anlayışken muhalif hareket sendikayı işçilerin örgütlediği ve eğitildiği bir kuruma **dönüştürme** hedefine sahiptir. İlk toplumsal muhalefete ve sınıf mücadelesine yabancıkken diğeri ülkedeki demokrasi mücadelesinin **aktif bileşeni** olma iddiasındadır.

Elbette muhalif hareket yeni bir oluşumdur, çok farklı görüşlerden işçileri bir araya toplamıştır ancak **ortak kaygı** mevcut yönetimle sorunların aşılamayacağı ve geri dönüşü durdurulamayacağıdır. Çok farklı görüşlerde işçiler ve şubeler bu değişim talebinde buluşurken muhalefetin politik perspektifinde ve işçilere yaptığı çağrılarında devrimci, dinamik, mücadeleciler yönelimin belirleyiciliği anlaşılmaktadır. Zaten hareketin bir diğer gücü de yalnızca rahatsız şube yönetimleriyle ve bazı doğrudan ve keskin açıklamalarıyla değil, işçi toplantılarında

işçilerden aldığı destekte, işçilerin coşkusunda da net şekilde görülmektedir. Genel merkezin muhalif sendikacılara yönelik çeşitli baskıları, örneğin ekonomik kısıtlamaları işçilerin kitlesel olarak **maddi destek kampanyasıyla** yanıtlanmaktadır.

Bu güç ve gelişim dinamiği statükocu yönetimde muhalif hareketin olgunlaşmasına izin vermeden genel kurulu oldukça erkene olarak seçilmesini güvence altına alma çabasına neden olmuştur. 2011 Ocak veya Şubat'ında yapılması beklenen genel kurul 27-28 Kasım tarihine alınmıştır ki ekonomik sıkıntılar içinde olan muhalif hareketin hareketliliği ve kurumsallaşması da kısıtlanmış olsun. Elbette ki bu durum işçiler ve değişim yanlısı sendikacılar için daha yoğun, daha mücadeleciler bir süreci zorunlu kılmıştır.

Bu hareket açtığı ki mevcut statükocu sendikacılığa karşı kitlesel ve kapsamlı bir bayrak açmıştır. İşçilerin gücüne ve desteğine dayanmakta, işçilerin katkısı ve coşkusu çok somut olarak hissedilmektedir. Bu hareket politik yöneliminde güvencesizlerin, asgari ücretlilerin, taşeron işçilerin örgütlenmesini esasına almış, ülke genelindeki demokrasi

AYÖP üyelerine açılan dava protesto edildi

AYÖP üyeleri KPSS'yi ve haklarında açılan davaları protesto ettiler. Girilecek her sınavda kopya çekilmeyeceğinin hiçbir garantisinin bulunmadığını belirten öğretmenler, KPSS ile karartılan geleceği aydınlığa kavuşturma jarı ile 31 Ekim günü Ankara-Sakarya Meydanı'nda bir eylem gerçekleştirdiler. "**AYÖP(Ataması Yapılmayan Öğretmenler Platformu)**" yazılı pankart açan öğretmenler sıklıkla "**KPSS'ye hayır**" vb. sloganlar attılar. Burada platform adına açıklama yapan **Murad Basri Ekici** yıllarca binbir emekle eğitim fakültelerinden mezun olan yüz binlerce öğretmenin kaderlerinin KPSS engeline takıldığını belirtti. Yaşanan kopya skandalına da değinen Ekici, kopyacıların koruma altına alındığını, yaşanan kopya skandalını protesto eden öğretmenlerin ise üç yıl hapis istemi ile yargıldığını belirtti. (H. Merkezi)

Çevre katliamında durmak yok! Alicengiz oyunlarına devam!

Türkiye'nin her köşesinde HES projelerine karşı, bölge halkının örgütlü tepkisi artıyor ve bunun sonucu olarak çevre mücadelesinde çeşitli kazanımlar elde ediliyor. Doğayı ticarileştirme konusunda "ödül almaya layık" bir başarı gösteren AKP hükümeti döneminde Türkiye genelinde çaylar ve dereleri esir alacak olan 2 bine yakın HES projesi hazırlandı; kiminin çalışmaları tamamlandı kimi sürüyor kimisi de eylemlerin etkisi nedeniyle "sürünüyor"! Ama projelerin büyük bir kısmı mahkemelik...

Çevre mücadelesinde, doğanın ticarileştirilmesini bir nebze de olsa engelleyecek bir kazanım, HES yapılacak bölgenin SİT alanı ilan edilmesidir. SİT alanı, yasada, "Tarih öncesinden günümüze kadar gelen çeşitli medeniyetlerin ürünü olup, yaşadıkları devirlerin sosyal, ekonomik, mimari ve benzeri özelliklerini yansıtan kent ve kent kalıntıları, önemli tarihi hadiselerin cereyan ettiği yerler ve tespiti yapılmış tabii özellikleri ile korunması gerekli alan" olarak tanımlanıyor.

İkizdere SİT alanı ilan edildi!

Trabzon Kültür ve Tabiat Varlıklarını Koruma Kurulu, Rize'nin İkizdere ilçesinde bulunan ve dünyada korunmada öncelikli 200 ekolojik bölgeden biri ilan edilen İkizdere Vadisi'ni Doğal SİT alanı ilan etti. Böylece İkizdere, Anzer ve Ovit yöresinde yapılması planlanan 22 Hidroelektrik Santrali (HES) Projesi de rafa kalkmış oldu. İkizdere Derneği, yöre halkıyla birlikte bu karar için iki yıldır mücadele içindeydi. Ancak İkizdere Vadisi için verilen bu karara karşın bölgedeki 24 HES projesinden 4 tanesinin çalışmaları tam gaz sürüyor. Çünkü başta Başbakan Erdoğan olmak üzere Çevre ve Enerji Bakanları bu konuda yaptığı açıklamalarda, bu karara ateş püskürtmüş ve şirketlere cesaret vermişti.

Senoz'a da SİT yolu açıldı!

Trabzon Kültür ve Tabiat Varlıklarını Koruma Kurulu, HES ve taş ocağı faaliyetleriyle doğası harap edilen Senoz hakkında daha önce "SİT alanı değildir" kararı vermişti. Bölgedeki 12 köy muhtarından 11'i karara itiraz etmiş, Senoz Vadisi'nin SİT alanı ilan edilmesini istemişti. Rize İdare Mahkemesi, Trabzon Kültür ve Tabiat Varlıklarını Koruma Kurulu'nun kararını iptal etti. **Mahkemenin kararıyla Senoz'un tekrar SİT alanı ilan edilmesinin önü açılmış oldu.**

Alicengiz oyunlarına devam!

Çevre Bakanı **Veysel Eroğlu**, gerçek bir çevre ve çevreci düşmanıdır. Her ne kadar bunu inkar edip, "Ben çevreciyim ama HES'lere karşı çıkanlar yanlış yapıyorlar. Temiz enerji için HES'ler gerekli. Benim bu açıklamalarıma bazıları tepki gösteriyor ama binlerce teşekkür eden de var. Ben dünyada çevreci olarak bilinirim. Hatta dünyanın en çevreci bakanı benim. İstanbul'u kurtardım, Haliç'i kurtardım. En çevreci bakan olduğum konusunda çok iddialıyım" gibi açıklamalarda bulunsada; bu açıklamaları, var olan çevre katliamlarının ve halkın tepkisinin üstünü örtmemiyor. Çünkü bu açıklamasından hemen bir hafta önce "biz burada çevrecileri sevmeyiz" anlayışını açığa çıkartan açıklamalarda bulunmuştu. "Bunlar yabancı ülkelerden para alıyorlar" diyen Eroğlu'nun açıklamasını, Enerji Bakanı **Taner Yıldız**'in "ülkesini seven çevreciler de var, bu kişiler, buradan rant sağlamak isteyenlerin kışkırtmasına geliyor" açıklaması ve son olarak da Başbakan **R. T. Erdoğan**'ın "Taksim'i bombalayınlar çevre katliamına karşı çıkanlar aynı niyettedirler" açıklaması izledi.

Görüldüğü üzere özellikle İkizdere hakkında verilen SİT kararının ardından devlet erkânı, ateş püskürdü adeta! Nasıl

olur da ülkenin "pa-dişahı olarak" şirketlere peşkeş çektikleri alanlar hakkında böyle "densiz" kararlar verilebilirdi! "Derhal kellesi vurula, bunun önü alma" fermanı yayınlandı. Çevre Bakanlığı "tiz toplanaaa!" dendi ve bakanlık yeni "alicengiz" oyunları hazırladı: "Tabiat ve Biyolojik Çeşitliliği Koruma Kanun Tasarısı"!

Hükümet, hazırladığı tasarıyla Kültür ve Tabiat Varlıklarını Koruma Kurulu'nun elindeki "SİT alanı ilan etme yetkisi"ni Çevre Bakanlığı'na geçiriyor. Hazırlanan yasaya göre Çevre Bakanlığı bünyesinde **Ulusal Biyolojik Çeşitlilik Kurulu** adında bir birim oluşturulacak. Bu birim "Doğal ya da tabii SİT alanı ilan edilen sulak alanlar, özel çevre koruma bölgeleri, milli parklar, tabiat parkları, tabiat anıtları, tabiat koruma alanları, yaban hayatını koruma alanları" hakkındaki tüm kararları alma yetkisine sahip olacak! Yani "kuzular, artık kurda direkt teslim edilmeyip; kurt için pişirilip, sofranıp sofraya konulacak!"

"Bu kanun tasarısına karşıyız!"

1 Kasım Pazartesi günü, Galatasaray Lisesi önünde biraraya gelen **Suyun Ticarileştirilmesine Hayır Platformu (STHP)** ve **3. Köprü Yerine Yaşam Platformu** dü-

zenledikleri bir eylemle "Tabiat ve Biyolojik Çeşitliliği Koruma Kanun Tasarısı"ni protesto ettiler.

"Çevre düşmanı Çevre Bakanı" sloganının atıldığı eylemde, önce Başbakan Erdoğan'ın "Taksim'i bombalayınlar çevre katliamına karşı çıkanlar aynı niyettedirler" açıklamasını kınandı. Ardından STHP'den **Kızılca Yürür**, yaptığı açıklamada; bu kanun tasarısının, "su havzalarına, ormanlara, meralara, kıyı eko-sistemine ve biyo-çeşitliliğe yönelik bir saldırı" olduğunun altı çizildi.

HES'ler doğa ve işçi katliyor

Binlerce HES projesiyle çevreyi katledenler, HES inşaatlarında iş güvenliği sağlamayarak ve taşeronlaşmada üst seviyelerde seyrederek işçileri de cinayetlerine kurban ediyor! Yağlıdere'de yapılmakta olan HES inşaatında çalışırken düşen **Salim Çakır** isimli işçi, hayatını kaybetti. İş arkadaşları ve yakınları son derece üzüntülü bir şekilde Cumhuriyet Savcısı'nın olaya müdahale etmesini bekledikleri halde gece geç saatlere kadar Cumhuriyet Savcılığından hiçbir ses çıkmadı!

Artvin'de HES'e karşı Ortaköy mücadelesi

Artvin'in en büyük köylerinden merkez ilçeye bağlı **Ortaköy köylüleri** Çevre ve Orman Bakanlığına yazdıkları dilekçede köy halkının HES inşaatına karşı olduğunu belirterek karşı olmalarının sebeplerini de açıkladılar. Ortaköylüler, köylerinin Artvin'in meyve, sebze ihtiyacını karşıladığını ve köylerindeki suyun da ancak kendilerine yettiğini belirttiler. Oranın bir tarım alanı olarak kalması ve burada yaşayan insanların göçe mahkûm edilmemesi, Berta suyunun doğal haliyle sulama suyu olarak kalmasını isteyen köylüler, geleceklere için bu suya ihtiyaçları olduğunu ve bunun için de mücadele edeceklerini ifade ettiler.

GEBZE'DE FABRİKA İŞGALİ VE ZAFER!

Gebze'de kurulu bulunan **Mutaş Demir Çelik San. ve Tic. A.Ş.** fabrikasında çalışan işçiler Birleşik Metal-İş'te örgütlendikleri için yaklaşık 63 gün önce işten atılmışlardı. Fabrika önünde direnen işçileri ve sendikayı Mutaş patronu dikkate almayınca işçiler **27 Ekim** günü fabrikayı işgal etme kararı aldı. Sabah saat 2.30'da vinci işgal eden işçiler, haklarını alana kadar inmeyeceklerini dile getirdi. Biz de üzerine İşçi-köylü gazetesi olarak direnişin başladığı ilk saatlerde fabrika önüne giderek Birleşik Metal-İş Gebze Şube Başkanı **Erdoğan Özer** ile görüştük.

- **Mutaş süreci ne zaman başladı?**

- Mutaş'taki süreç aslında Haziran ayı gibi başladı. Temmuz ayının 24'ünde sendikamıza çoğunluk tespiti geldi. Daha sonra işveren sendikadan istifayla alakalı olarak baskıya başladı. Arkadaşlar bu baskılara direndiler, ancak daha sonra başka mazeretler bularak 3 grup halinde işten çıkarıldılar. İçeride sendikada örgütlü 2 arkadaş kaldı, onlar da izne çıkarıldı.

Büro emekçileri eylemde

Büro Emekçileri Sendikası (BES) görevde yükselme ve atamalarda usulsüzlükleri, turnike-kamera sistemiyle işyerlerinin gözetim evlerine dönüştürülmesini ve yaşam koşullarına yönelik saldırıları yaptıkları basın açıklamasıyla protesto etti.

3 Kasım günü SGK İl Müdürlüğü önünde, **4 Kasım** günü de Setbaşı Vergi Dairesi önünde BES Bursa Şubesi adına basın açıklamasını okuyan **Süleyman Ayyılmaz**, "Eşit işe eşit ücret ilkesinin yaşam bulması, ek ödemelerin temel üc-

63 gündür devam eden bir süreç var. Dün akşam itibarıyla saat 2.30 civarında arkadaşlar fabrikayı terk etme kararı aldılar, süreç bu şekilde devam ediyor.

- **Fabrikada kaç kişi var şu an?**

- Vincin içinde 22 arkadaşımız ve 1 sendika temsilcimiz var.

- **Patron ile görüşmeleriniz oldu mu, nasıl geçti?**

- Emniyetle, kaymakamlıkla yapılan görüşmelerde olumlu bir sonuç ortaya çıkmadı, işveren avukatlarının talimatından kaynaklı. Kaymakamla, işverenle görüşmek istedik, işveren istemedi. Bekleyişimiz sonuç alınca kadar devam edecek.

- **İşçileri sendikal örgütlenmeye iten nedenler nedir?**

- 2008 yılında bu yana yani krizden bugüne işçilerin yaptığı mesai karşılığında para verilmiyordu. Bunun yerine izin kullanacaksınız gibi bir sistem oluşturuldu. Bugün git yarın gel şeklindeki düzensiz çalışma sisteminden kaynaklı insanlar sendikalaşmaya başladı. Buradaki asıl örgütlenmenin sebebi çalışma şartları ve davranış bozukluklarıdır. Yaş ortalamaları oldukça yüksek, arkadaşlar genç değiller.

- **İşten atılmalar nasıl başladı?**

- İşveren başta 7 kişilik grubu işten attı. Mesai paralarını istedikleri için işten

atıldılar. Ardından 9 kişilik bir grubu işten attı. Bunlarda öğle paydosu kullanmak istedikleri için atıldı. 3 kişilik grup ise sendika üyesi olduğu için atıldı. Gerekece sunulmadı. Bahaneleri işverene karşı çıkmaları vs. gibi şeyler. Aslında bu olay bu ülkede hukukun, adaletin nasıl bir şekilde çalıştığının somut göstergisidir. Sendikamıza çoğunluk tespiti geldikten sonra bu karara işveren Ankara'da itiraz etti. Hukuken bu yasal değildi. Normalde Kocaeli'deki iş mahkemesidir muhatap. İşten çıkarılan işçilerden birinin çocuğu karaciğer rahatsızlığından ameliyat olacak. Sigortadan düştüğü için masrafları çok yüksek. En azından bu arkadaşta yardım etmek amaçlı Gebze Belediye Başkanı'na, kaymakama gittim, yardım istedim bakacağız dediler. Bir daha ses çıkmadı. En azından sigortalı bir iş istedim ama olmadı. Bütün arkadaşlarla sırayla iş aradık arkadaşımıza, onu işe yerleştirdik.

Deri-İş'ten Birleşik Metal-İş'e dayanışma açıklaması

Deri-İş Yönetim Kurulu yaptığı bir basın açıklaması ile **Düzce'de 5 Kasım 2010** tarihinde sendikası oldukları için işten atılan ve bunun üzerine haklarını korumak için direnişe geçen Birleşik Metal-İş Sendikası üyesi **MAS-DAF** işçilerinin üzerine arabasını süren fabrika müdürü Sezgin Civelek'in fabrika önünde bekleyen işçileri ezerek yaralamasını protesto etti.

Açıklamada, "Gözü önünde gerçekleştirmesine karşın saldırganca yönelik hiçbir müdahalede bulunmayan jandarma ise 4 işçiyi gözaltına alarak patron yanlısı ve hukuk karşıtı tarafını açığa çıkarmıştır. Ülke gündemine giren ve toplumda infial yaratan bu işçi düşmanı tutum biz Deri-İş Sendikası tarafından da bire bir yaşanan bir olgudur. Düzce'de DESA firmasında 3 yıldır süren sendikal örgütlenme mücadelemiz süresince üyelerimiz jandarma tarafından gözaltına alınmış, fabrika içinde güvenlik görevlilerince tartaklanmış, üyelerimize yönelik hakaretler ve provokatif davranışlarla ayrımcı uygulamalar günlük baskı yönümlerine haline gelmiştir. Patronun bu sendika karşıtı tutumu mahkemece ka-

Mutaş işgali kazanımla sonuçlandı

Kocaeli'nin Gebze ilçesinde kurulu Mutaş Demir Çelik'te haklarını almak için mücadele eden işçiler direnişlerini kazanımla sonlandırdı. Birleşik Metal-İş Sendikasında örgütlenedikleri için işten atılan işçiler fabrikayı işgal etmişlerdi. 43 saatlik bekleyişin sonunda almaları gereken kıdem ve ihbar tazminatlarını alabilecekler. İşçiler vinçte aileleri ise işçilerin çadırındaki bekleyişlerini haklarını alarak sonlandırdı.

Aramızda şu an bir tek o yok. Böyle bir dayanışma var. Hukuk diyorlar ama ben öldükten sonra bana gelecek mahkeme kararını istemiyorum. (Kartal)

Lo Vadisi nde irket do aya ve evreci k yl lere sald rd

Küre Dağları'nda yer alan ve nesli tükenmekte olan sayısız bitkiye ev sahipliği yapan Loç Vadisi'ndeki dört köyün sakinleri, HES ve A tipi taşocağı yapılması planlanan alanda tam üç aydır kurdukları çadırlarda 24 saat nöbet tutuyordu. Ancak Ekim ayının sonlarında kurulan çadırlar yıkıldı. Çevreciler ve köylüler yıkılan nöbet çadırlarını yeniden kurmak için gittikleri Loç Vadisi'nde **Orya** adlı şirketin güvenlik görevlileri ve taşeron çalışanları tarafından saldırıya uğradı. Birçok köylü bu saldırı sonucu darp edildi, hakarete maruz kaldı.

Köylüler, saldırı sırasında alanda bulunan jandarmadan yardım istediklerini, fakat jandarmanın herhangi bir müdahalede bulunmadığını söylediler.

Şikâyetçi olmak için savcılığa gittiklerinde ise savcıyı yerinde bulamadılar! Savcı uçmuştu! Bunun üzerine köylüler şikâyet için jandarmaya gittiler. Jandarma köylülerin şikâyetini dinlemeyeceğini ve dilekçelerini almayacaklarını bildirdi.

Tek başına dozerin önüne yatarak direniş gösteren köylülerden **Halime Çakmak** jandarma karakoluna getirilmiş ve gece nezarete tutulmak istenmişti. Köylülerin yoğun itirazı üzerine nöbetçi savcı sadece ifadesinin alınarak serbest bırakılmasına karar verdi. Olayın tanıkları Loç Vadisi'ndeki ağaçların çok büyük bir kısmının kesilerek katledildiğini, alanın dümdüz edildiğini ifade ediyorlar.

(H. Merkezi)

Dersim'de HES Yapımı Durduruldu!

Rize İkizdere Vadisi'nin SİT alanı ilan edilmesinin, Erzurum'un Aziziye ilçesinde HES'e imar izni verilmemesinin ardından HES'e bir darbe de Danıştay'dan geldi. Danıştay 13. Daire Başkanlığı, Dersim'de Munzur Vadisi'nde yapımı planlanan **Konaktepe HES** için yürütmeyi durdurma kararı verdi. Bu karar Türkiye'de Milli Parklar üzerinde HES'lere karşı ilk karar olma özelliği taşıyor.

Dersim'de Munzur Vadisi Milli Parkı üzerinde yapılması düşünülen Konaktepe Hidroelektrik Santrali (HES) 1 ve Konaktepe (HES) 2 ile ilgili Enerji Piyasası Düzenleme Kurulu'na yürütmeyi durdurulması ile ilgili

li dava açan **Av. Barış Yıldırım**, Danıştay 13. Daire Başkanlığının yürütmeyi durdurulması yönünde karar verdiğini açıkladı. Kışla Meydanı'nda biraraya gelen ve aralarında Dersim Belediye Başkanı **Edibe Şahin**, ilçe belediye başkanları ile siyasi parti ve sivil toplum örgütleri temsilcilerinin de bulunduğu kalabalık bir grup kararı sevinçle karşıladı. Burada konuşan Av. Barış Yıldırım, "Dersim için tarihi bir gün yaşıyoruz. 1983 yılından beri Munzur'a ilişkin çeşitli kurumlarca yürütülen işlemler hukuksuzca yürütülüyordu. Danıştay bunu tespit ederek tarihi bir karar verdi" diye konuştu.

(Erzincan)

Anuradha Gandhi

Feminist Hareket İçinde Felsefi Yaklaşımlar - 4

ayırılmaktadır.

Spektrumun diğer uçundakiler ise toplumsal cinsiyet kimliğinin çocuk yetiştirme süreci ile nasıl oluşturulduğuna yoğunlaşmaktadır.

Freud'dan etkilenmiş ve psikolojik süreçlere odaklanmışlardır. Psiko-analitik feministler olarak da adlandırılmaktadırlar. Feminist terimi hepsi için kullanılmaktadır. Marksist perspektifte ciddi çalışmalar yapan ve siyasal faaliyetlere katılan bazı feministler ise sosyalist feministlerden kendilerini ayırmak ve kadın sorununa verdikleri önemi göstermek için kendilerini Marksist feminist olarak adlandırmaktadırlar.

Mariarosa Dalla Costa ve diğerleri gibi Marksist feministler, İtalya'da kapitalizm altında ev işi üzerine teorik analizler yapmışlardır. **Dalla Costa kadının ev işi çalışmayla işinin, metayı yeniden ürettiğini ayrıntısıyla ileriye sürmüştür.** Bu nedenle onlara göre ev içi çalışmayla yalnızca kullanım değerinin üretildiğini düşünmek yanlıştır. Ev içi çalışmada değişim değeri-emek gücü üretmektedir. Ev çalışması için ücret talebi yükseldiğinde Dalla Costa, talebi toplumun ev içi çalışmanın değerini anlayabilmesi için taktiksel olarak desteklemiştir. Çoğu ev içi çalışmanın artı değer ürettiği konusunda katılımcıdır ve ev içi çalışma için ücret talebini desteklemeseler de bu analizler dünya çapında feminist ve Marksist çevrelerde önemli tartışmalara sebep olmuştur ve ev içi çalışmanın sermayeye nasıl hizmet ettiği konusunda bilinci geliştirmiştir. Çoğu sosyalist feminist, talebi eleştiriler ancak genişçe tartışıldı. İlk başta ev içi çalışma sorunu (70'lerin başlarında) tartışmanın önemli bir kısmını oluşturdu ancak 1980'lerle beraber kadınların önemli kısmının evin dışında çalıştığı veya yaşamalarının bir kısmında ev dışında çalıştığı netleşti. 1980'lerin başlarında ABD'de toplum işgücünün % 45'i kadındı. Ardından çalışma konuları ülkelerinde emek gücü içinde kadının yerine yoğunlaştı. ABD'deki sosyalist feministler, kadının iş ve ücrette nasıl ayrımcılığa uğradığını analiz ettiler.

Bunlar arasında da geniş bir spektrum bulunmaktadır. Spektrumun bir ucunda kendisine Marksist feminist diyen bir kesim, kendilerini Marks, Engels ve Lenin'in yazılarına daha yakın olduklarından ve analizlerini kapitalist politik ekonomi içinde kadının sömürüsüne yoğunlaştırdıklarından sosyalist feministlerden

alınacaktır. Bizler sosyalist feminist konunun temellerini anlamak için en çok yayılan ve tartışılan Heidi Hartmann'ın "Marksizle Feminizmin Mutsuz Evliliği: Daha İleri Bir Birlikte Doğru" adlı kitabından yararlanacağız.

Heidi Hartmann'a göre Marksizmle feminizm evli iki analiz sistemidir ancak bu evlilik mutsuzdur çünkü yalnızca Marksizm analitik gücüyle sermayenin hakimiyetini analiz etmektedir fakat ona göre Marksizm sermayenin tarihsel gelişimini analiz ederken erkekle kadın arasındaki ilişkiyi ele almamıştır. Erkek kadın arasındaki ilişkinin de feministler tarafından analiz edilen patriyarkal sistem tarafından belirlendiğini söylemektedir. Batılı kapitalist toplumu ve onun içinde kadını anlamak, erkekle kadın arasındaki ilişkinin nasıl kurulduğunu anlamak ve patriyarkanın kapitalizm içinde nasıl şekil aldığı anlamak için Marksizmin tarihsel materyalist analizi ile tarihsel ve toplumsal yapı olan patriyarkayı birlikte ele almak gerekmektedir.

Kadın sorununda Marksizmi eleştirmektedir. Marksizm kadın sorununu yalnızca ekonomik sistem üzerinden ilgilendirmiştir. Kadınlar işçiler olarak görülmüştür ve Engels emeğin cinsiyet temelli bölüşümünün kadın üretimi girdiğine parçalanacağına inanmıştır ve kadın yaşamının tüm yönleri yalnızca kapitalist sistemle ilişkisi temelinde ele alınmıştır. Ev içi çalışma dahi kadının sermaye ile ilişkisi olarak erkekle ilişkisine değinmeden incelenmiştir. Marksistler kadının acılarının bilincinde olsalar da kadının ezilmesinin kaynağı olarak sermaye ve özel mülkiyete odaklanmıştır. Ancak ilk Marksistler erkekle kadının kapitalizm deneyimindeki farklılıklarını hesaba katmamış ve patriyarkayı daha önceki dönemlerden kalma bir konu olarak ele almıştır. Sermaye ve özel mülkiyet, kadını kadın olduğu için ezmemektedir, bu nedenle bunların kaldırılması da kadının ezilmesine son vermeyecektir.

Engels ve diğer Marksistler aile içinde kadın emeğini analiz etmemişlerdir. Onun emeğinden evin içinde kim yararlanmaktadır diye sormaktadır. Yalnızca kapitalistler değil erkek de bundan yararlanmaktadır. Materyalist yaklaşım bu önemli noktayı kaçırmamalıdır. Bunun erkeğin kadının bağımlı konumundan yararlanmada maddi çıkarı olduğu fikri izlemektedir. Dahası analizinde Marksizmle kapitalist üretim yapısını anlamak mümkünken mesleki yapısı ve hakim ideolojisi, yedek işgücü ordu, ücretli işçi, sınıf gibi kullandığı kavramlar nedeniyle toplumsal cinsiyete kör bir yaklaşıma sahip olduğunu çünkü bu boşlukları kimin dolduracağını; örneğin kimin ücretli işçi, kimin yedek işgücü ordu vb olduğunu analiz etmediğini söylemektedir. Kapitalizm için toplumsal cinsiyet, ırk, millet farkı olmadan herkes bunu doldurmaktadır. Bu, kadın sorununa dair yaşanan sıkıntının kaynağıdır.

Bazı feministler kadının çalışmasına dair Marksist metodolojiyi kullanmaları da uyarlamışlardır. Juliet Mitchell örneğin pazarda kadının işini; yeniden üretim, cinsellik ve çocuk bakımı işini analiz etmiştir. Ona göre pazar yerinde çalışma üretimidir, gerisi ise ideolojiktir. Mitchell için patriyarka yeniden üretim, cinsellik ve çocuk bakımı alanlarında

Hindistan Komünist Partisi (Maoist) Merkez Komitesi üyesi iken kurtarılmış bölgelerde kadınlara verdiği dersin ardından yakalandığı sıtma hastalığı sonucunda 2008 yılında aramızdan ayrılan Anuradha Gandhi'nin makalesinin 4. bölümünü yayınlıyoruz.

işlemektedir. Toplumsal cinsiyet temelli kişiliklerin erkek ve kadın için nasıl oluştuğuna dair psikoanalitik bir çalışma yapmıştır. Mitchell'e göre "iki bağımsız alana ilgileniyoruz: kapitalizmin ekonomik biçimi ve patriyarkanın ideolojik biçimi..." Hartmann, Mitchell'e bu konuda katılmamaktadır çünkü o patriyarkayı yalnızca ideolojik olarak görmektedir ve ona maddi bir temel vermemektedir.

Ona göre patriyarkanın maddi temeli erkeğin kadının emek gücü üzerindeki denetimidir. Kadının toplumun üretici kaynaklarına (yaşanabilir ücrete sahip bir iş vermeyecek) ulaşmasını engelleyerek ve cinselliğini kısıtlayarak denetim altına almaktadırlar. Bu denetim ona göre yalnızca aile içinde değil aynı zamanda dışarıda, işyerinde de devam etmektedir. Evde kocasına işyerinde ise patrona hizmet etmektedir. Burada vurgulamamız ki Hartmann egemen sınıflardan erkeklerle diğer erkekler arasında ayırım yapmamaktadır.

Hartmann saf bir kapitalizm ve saf bir patriyarka yoktur diyerek sonuçlandırmaktadır. Üretim ve yeniden üretim tüm toplumda örgütlenişine uygun şekilde bütünlüştür ve bu nedenle **patriyarkal kapitalizm** tanımını kullanmaktadır. Ona göre kapitalizmle patriyarka arasında güçlü bir ortaklık vardır. Ona göre Marksizm patriyarkanın gücünü ve esnekliğini küçümsemiş ve sermayenin gücünü fazla önemsemiştir. Daha önceki üretim biçimleri karşısında patriyarka adapte olmuş, kapitalizm esnek davranmıştır ve bunları sermaye birikimi için değerlendirmiştir. İş pazarında kadının rolü ve evdeki işi emeğin cinsiyetçi bölüşümüne belirlenmiştir ve kapitalizm bundan yararlanarak kadınlara ikincil işçi olarak davranmakta ve işçi sınıfını bölmektedir.

Diğer bazı sosyalist feministler Hartmann'a katılma- güm- sız sis- tem faali- yettedir, ilki üre- tim alanında kapitalizmdir ve ikincisi yeniden üretim ve ideoloji alanında patriyarkadır ve bunu İkili Sistem Teorisi olarak adlandırılmaktadır. Iris Young örneğin Hartmann'ın ikili sistemi patriyarkayı kapitalizmden önce de var olan ve bilinen her toplumda olan tarihsel ve kültürel ve ırkçı yargılara yol açabilecek bir çeşit evrensel fenomen haline getirmektedir. Iris Young ve diğer bazı sosyalist feministler sadece tek bir sistem olduğunu ve bunun **kapitalist patriyarka** olduğunu ifade etmektedirler. Young'a göre bunu analiz etmeye yardım edecek olan kavram emeğin bölüşümüdür, sınıf değildir çünkü bu kavram toplumsal cinsiyete kör bir kavramdır. Toplumsal

cinsiyet temelli bölünme emekte merkezidir ve üretim ilişkileri yapısı için temeldir.

Yakın dönemde en etkili sosyalist feministler arasında olan ve iş bölümüne odaklanan Maria Mias (eko-feminist olarak da görülmektedir) da yer almaktadır. "Erkeklerle kadın arasında emeğin hiyerarşik bölümü ve bunun dinamikleri hakim üretim ilişkisi içinde, örn. belirli bir dönemdeki ve toplumdaki sınıf ilişkileri ve emeğin geniş ulusal ve uluslararası bölüşümü, tamamlayıcı bir bölümdür."

Ona göre, kadınla erkeğin doğa ile ilişkisinin doğasının materyalist açıklamasına ihtiyaç vardır ve bu sayede insan ve toplumsal doğası oluşmaktadır. Bu açıdan Engels'i bu yaklaşıma sahip olmadığı için eleştirmektedir. Kadınlık ve erkeklik her tarihi dönemde farklı tanımlanmaktadır. Bu nedenle ilk matristik (kadın-merkezli) dönemlerde kadınlar üretici olduğu için değerliydi, yaşamın aktif üreticileriydi. Kapitalist koşullarda bu değişmiştir, artık kadınlar ev hanımıdır, tüm yaratıcı ve üretici niteliklerden uzaktır. Çocuk doğuran ve süt üreten, toplayıcı ve tarımcı olan kadının erkekten farklı olarak doğa ile ilişkisi vardır. Erkek doğa ile aletler üzerinden bağ kurar. Erkeğin hakimiyeti daha üst düzeyde ekonomik katkısından kaynaklı değildir, kadını, doğayı ve diğer erkekleri kontrol edebilecek yıkıcı aletlere sahip olması gerçekliğindedir. Dahası patriyarkal ilişkiler kırsal ekonomide oluşmuştur. Erkek kendisinin döllemdeki rolünü öğrenmiştir. Silahlar üzerindeki tekeli ve yeniden üretimde erkeğin rolüne yönelik bilgisi iş bölümünde değişimlere neden olmuştur. Kadın artık toplayıcı veya üretici olarak öneme sahip değildir, rolü çocuk doğurmaktır. Bu nedenle şu şekilde bitirmektedir: "Cinsiyetler arası sömürü ve hakimiyet üzerine uzun süreli ilişkinin yaratılması ve kurulmasına yağmacı üretim biçimi ve erkeğin baskı aletleri üzerindeki teke- li, silah ve doğrudan şiddetle el koyması ile erkekle kadın arasında asimetrik iş bölümünü ekleyebiliriz." Buna sağlamak için aile, devlet ve din önemli bir görev üstlenmektedir. Mies biyo- lojik determinizme karşı çıkmak gerektiğini söylediler de bu yöne kaymaktadır.

Toplumsal değişim için öne sürdükleri çok sayıda öneri, radikal feministlerde olduğu gibi, erkek-kadın ilişkilerinin dönüşümüne ve çocuk büyüme sorumluluğuna odaklanmıştır. Ona göre sosyalist feministlerin esas kaygısı doğurma özgürlüğüdür. Bunun anlamı kadının çocuk sahibi olup olmasında ve ne zaman olacağına kendi denetimine sahip olmasıdır. Doğurma özgürlüğü güvenli doğum kontrol uygulamaları, kürtaj hakkı, kreş merkezleri, çocuğa bakabilecek kadar yeterli ücret, sağlık bakımı, barınma hakkını da içermektedir. Bu aynı zamanda cinsel tercih özgürlüğünü yani çocu-

ğu, yalnızca aile içinde kadının erkekle beraber yetiştirmesi gerektiği üzerine sosyo kültürel kurallar haricinde çocuk sahibi olma hakkını da içermektedir. Bu kurallar haricinde de kadınlar çocuk sahibi olmalı ve yetiştirmelidir. Ve uzun dönemde çocuk büyütme, kadının görevinden erkekle kadının görevine dönüşmelidir. Kadın çocuksuzluğa veya zorunlu anneliğe bağlı olarak acı çekmemelidir.

Fakat yukarıdaki tüm istekleri güvenceye almak için toplumdaki ücret yapısının ve kadının rolünün değişmesi, zorunlu heteroseksüelliğin son bulması, çocuk bakımının kolektif işletme haline gelmesi gerektiğinin farkındadır ve bu kapitalist sistem içinde mümkün değildir. Kapitalist üretim biçimi dönüşmelidir fakat sadece bu değil, her ikisi (doğurma biçimi) de dönüşmelidir.

Yakın dönemin diğer yazarlarından önemli katkılar sunan bir diğer yazar da **Gerda Lerner**'dir. Kitabı "Patriyarkanın Oluşumu"nda patriyarkanın kökenlerinin detaylı bir açıklamasını yapmaktadır. Ona göre patriyarka tarihte bir dönem değil, 2500 yılı aşan MÖ 3100'den MÖ 600'e kadar geçen tarihi bir süreçtir. Engels'in öncü eserinde, toplumda ve tarihte kadının konumunu anlamaya temel katkıyı yaptığına değinmektedir. Engels önündeki yüzyılların temel teorik sorununu tanımlamıştır. Kadının bağımlılığının tarihselliğine dair yaklaşım sunmuş ancak yaklaşımlarını kanıtlayamamıştır. Lerner'in eski topluma ve devletlere yönelik çalışmasında kadının cinselliği ve doğurma kapasitesi erkeğin denetimine girmiştir ve bunun kökeni özel mülkiyettir, özel mülkiyeti gerektirmektedir. İlk devletler (Mezopotamya ve Mısır) patriyarka biçiminde örgütlenmiştir. Antik yasa maddeleri köleliği ve kadını cinsel bağımlılığını kurumsallaştırmıştır (erkeğin aileyi kontrol etmesi) ve bunlar devlet gücüyle dayatılmaktadır. Bu zorla, kadının ekonomik bağımlılığıyla ve üst sınıflardan kadınlara sınıfsal ayrıcalıklarla gerçekleşmekteydi. Mezopotamya'yı ve diğer antik devletleri çalışmasında Batılı medeniyetlerindeki cinsiyet-toplumsal cinsiyet ilişkileriyle de bütünlüşen fikirlerin, sembollerin ve metaforların nasıl geliştirildiğini göstermiştir. Erkekler diğer topluları nasıl denetimine alacağını kadını bağımlılaştırarak öğrenmiştir. Ancak tarıncı inancı sonucunda kadınlar rahibe ve doktor olarak önemli bir rol oynamaya devam etmektedir. Ve ancak sonrasında dinde kadının yeri düşmüştür.

Sosyalist feministler, kendilerinden farklı düşünen ve kapitalist ekonomi ve siyasetinin analizine ve çalışmasına yoğunlaşmasında Marksist teoriyi öne çıkararak mekanik Marksist, geleneksel Marksist, ekonomist Marksist gibi terimlerle adlandırmaktadır. Tüm Marksistleri kapitalizme karşı mücadelede kadının ezilmesine karşı mücadele için eleştirmektedirler. Onlara göre kadınları örgütlemek (feminist örgütlenme projeleri) sosyalist siyasi çalışma olarak görülmeli ve sosyalist siyasi çalışmanın feminist bir yönü de olmalıdır.

DİRENİŞE DAVET!

süreçte Mahmud Abbas yönetimi, görüşmelerin sürmesi için yerleşim yeri inşaatlarının durdurulmasını şart koşmuş, sürmesi halinde ise görüşmelerin askıya alınacağını duyurmuştu. İnşaatlar durdurulma y a y n c a FKÖ'den de Abbas yönetimine aynı yönde çağrı gelmişti. 8 Ekim'de Libya'da

ABD'nin baskısıyla 20 aydan sonra yeniden başlayan Filistin-İsrail doğrudan görüşmeleri İsrail'in Filistin topraklarına yasadışı bir şekilde inşa ettiği Yahudi yerleşimlerinin dondurulma süresinin 26 Eylül'de son bulması sonrası bu süreyi uzatmaması üzerinde durdu. Görüşmelerin ilk turu 2 Eylül'de Washington'da, ikinci turu da 14 Eylül'de Netanyahu'nun yerleşim yeri inşaatlarının dondurulması için verilen sürenin biteceği 26 Eylül'den sonra 13 bin yeni konut inşasına başlanmasının onaylandığını ortaya çıkmasının gölgesinde Mısır'ın Şarm el Şeyh kentinde yapıldı. Görüşmelerin yapıldığı

toplanan Arap Birliği'nin Mahmud Abbas yönetimine destek vermesi ve ABD'yle İsrail'in tutumunu değiştirmesi için bir ay süre tanıdığı duyurması sonrası nihai kararını bu toplantı sonrası vereceğini söyleyen Abbas yönetimi tavrını netleştirmiş oldu. İnşaatların durdurulması konusunda son olarak İsrail'in ABD'den açık destek aldığı Yahudi devleti olarak tanınması karşılığında yeni bir durdurma kararı alma teklifi M. Abbas yönetimi tarafından reddedilmiş bulunuyor.

Filistin-İsrail görüşmelerinin geldiği nokta şaşırtıcı değildir. Mahmud Abbas yönetiminin gerçekliğini düşündüğümüzde önümüz-

deki haftalarda görüşmelerin yeniden başlatılacağı duyurulursa bu da şaşırtıcı olmayacaktır. Ancak birçok önemli etkeni bir kenara bırakacak olsak bile bu görüşmeleri bütün Filistin'i temsil etmeyen ve meşruluğu sorgulanan M. Abbas yönetiminin yürütmesi, Hamas ve Siyonist işgale karşı savaşan diğer örgütlerin bu sürece savaş ilan edip dışında olması, Siyonist bir devlet olan İsrail'in işgal politikasından vazgeçmemesi ve arabuluculuğa soyunan ülkenin Ortadoğu karakolu İsrail'in incinmesine gönüllü razı olmayacak olan ABD'nin olması bu görüşmelerin Filistin topraklarına barış getirmeyeceğinin garanti belgesi niteliğindedir. Nitekim görüşmeler barış adı altında yapılsa da gerçekleştiği bir aylık sürece baktığımızda da bunun yalan olduğunu görmek mümkündür. İsrail'in bu süreçte değil işgal politikasından vazgeçmesi, esnetmesi bile söz konusu olmamıştır. Barış yapmak gibi bir derdinin olmadığını **"Ne gelecek yıl ne de gelecek kuşak için barış mümkün"** sözleriyle bu ülkenin en yetkili ağzlarından olan Dışişleri Bakanı Avigdor Liberman ifade de etti. Geçen süreçte yaşam Liberman'ın sözlerini tereddütsüz doğruluyor; Siyonist işgali derinleştirmenin bir parçası olan Doğu Kudüs'ün Serh Cerrah Mahallesi'nde hızla ilerleyen Yahudileşme programıyla bağlantılı olarak burada yaşayan ve evlerinden atılma tehlikesi yaşayan 30 Filistinli ailenin İsrail Yüksek Mahkemesi'ne Eylül ayı sonunda yaptıkları başvuruları mahkeme-

ni Yahudiler lehine sonuçlandırması, İsrail kabinesinin Filistin halkına rağmen gerçekleştirilecek olası bir anlaşmada Yahudi devleti olarak tanınma talebi ve işgale vatanlarından koparılmış mülteci bir yaşamın dayatıldığı milyonlarca Filistinlinin dönüşünü engellemek amacıyla yaptığı açık olan vatandaşlık yasasındaki ırkçı değişiklik bu doğrulamaya en taze örneklerdendir. İsrail kabinesinden 22'ye 8 oyla geçen bu yasa Yahudi olmayan İsrail vatandaşlarına sadakat yemini getiriyor. Ayrıca başbakan yardımcısı Sas Partisi lideri Eli Yahu Yuşai, yeni vatandaşlık yasasını pekiştirici nitelikte olan terör örgütleriyle bağlantılı tüm "işbirlikçilerin" vatandaşlıktan atılmasını öngören bir yasa tasarısı getireceklerini açıklamıştır. Burada Eli Yahu Yuşai'nin terör örgütlerinden kastının nasıl örgütler olduğunu bilmekteyiz. Yine bu yasa tasarısının hedefinde ilk olarak İsrail nüfusunda önemli bir sayısalığı olan Arapların olduğu açıklıyor.

Sonuç olarak; işgal ve savaştan beslenen ABD tarafından barış amaçlı olduğu söylenen ama özünde Filistin topraklarının işgalinin derinleşmesine hizmet eden bir sürece tanık oluyoruz. Bu görüşmelerin hedefi barış değil "tarafaların" Siyonist işgali meşrulaştırarak bir metne imza atmasını sağlamaktır. İşgal altındaki topraklarda yaşananlar Filistin halkı için dün olduğu gibi bugün de reddetmeyeceği bir davet niteliğindedir. Bu davet masaya değil direnişe davettir.

EVRENSEL BAKIŞ

İşçi sınıfının tek bir düşmanı var!

Fransız hükümetinin emeklilik yaşını yükseltmeye yönelik planları emekçiler tarafından son iki ay içinde gerçekleştirilen grevlerle protesto edilmeye devam ediyor. Grevler nedeniyle tüm ülkede hayat neredeyse felç olurken, benzer eylem süreçlerinde olduğu gibi bu sürecin de en dinamik güçlerini yine öğrenciler oluşturuyor. Öğrencilerin polisle yoğun çatışmalara girdiği eylem günlerinde, tüm Fransa neredeyse yangın yerine döndü.

Fransa'daki kadar olmasa da Almanya, İngiltere ve daha birçok Avrupa ülkesinde de emekçilerin yoğun bir eylem sürecinde olduğu gözlemleniyor. Sosyal yıkım saldırıları altında kaybedecek şeyleri giderek kalmayan emekçilerin grev ve eylemlerle sarstıkları bir diğer Avrupa ülkesi de Yunanistan olurken, buradaki eylemler de egemen sınıflara hayli sıkıntılı bir dönem yaşatırken, Fransa'da yaşanan hareketliliğin çapının, tüm diğerlerinden önde gittiğini rahatlıkla söyleyebiliriz.

İşçi sınıfı cephesinde Avrupa'da yaşanan gelişmeler için **"Avrupa'da bir heyula dolaşiyor"** demek elbette doğru bir tespit olmaz. Ancak işçi sınıfının mücadele tarihinde ve kazanımlarında, Avrupa işçi sınıfının, özellikle de Fransız işçi sınıfının, 19. yüzyılda oynadığı rolün önemi aradan geçen onca yıla rağmen inkâr edilemez.

1789 burjuva demokratik devriminin üzerinden geçen yıllar, Fransa'daki emekçilere ne eşitlik ne kardeşlik ne de barış getirmişti. Aksine burjuvazi hemen devrimden sonra gerici rolünü açığa vurarak, emekçi kesimler üzerinde tam bir baskı rejimi kurdu. Yoksulluk, sefalet arttı, emekçilerin yaşam koşulları kapitalizmin azgın sömürü çarkı altında giderek ağırlaştı. Ancak Fransa'nın yoksulları-emekçileri bir kez sistemi yıkacak boyutta bir ayaklanma gerçekleştirmişlerdi ve bunu bundan sonra da yapmalarını için hiçbir neden yoktu. Ayrıca ayaklanmaya alışmış yığınları harekete geçirmek daha kolaydı.

Ve Fransız işçi sınıfı ve emekçileri neredeyse tüm 19. yüzyıl boyunca kapsamlı ayaklanmalar gerçekleştirdiler.

İnsanca yaşam ve çalışma koşulları için, 8 saatlik işgünü mücadelesi için ve daha çok sayıda haklar için kentleri zapt ettiler. 1930'larda Lyon ayaklanması sonrasında 1848 devrimini ve de hepsinden önemlisi, dünyanın ilk işçi sınıfı iktidarını, Paris Komününü hayata geçirdiler. Paris Komünü yeniliği uğradığında küllerinden yeniden doğdular, aradan iki on yıl bile geçmeden, 1889 Temmuz'unda Paris'te Fransız sosyalistlerinin çağrısıyla Enternasyonal İşçi Kongresi'ni topladılar.

Enternasyonal İşçi Kongresi'ne neredeyse tüm Avrupa ülkelerinden, yanı sıra da ABD, Arjantin gibi ülkelerden sosyalist işçiler, sendika temsilcileri katılmıştı. Toplam delege sayısı 390'dı. Kongre, tüm ülkelerin proletaryasının mücadelelerini güçlendirmeyi hedefliyor, işçilere şöyle sesleniyordu:

"Sizler kardeşsiniz. Milliyetiniz ne olursa olsun, tek bir düşmanımız var: Tekelci sermaye!"

Enternasyonal işçi hareketi temsilcilerinin, değişik ülkelerdeki çalışma koşulları ve sosyalist hareketlerle ilgili raporlar sunduğu kongrenin aldığı şu karar ise, adeta sınıf hareketinin bugün içinde bulunduğu durumu özetliyor. Yanı sıra da günümüz sendikal önderlikleriyle o dönemin önderlikleri arasındaki sınıfsal duruş farkının ne boyutlarda olduğunu gözler önüne seriyor. Kongre düzenli orduların dağıtılması, halkın silahlandırılması ve etkili bir uluslararası iş güvencesi yasası çıkartılmasını karar altına aldı-yordu!

Bu karar sanırız,

"Avrupa'da bir heyula dolaşiyor" tespitinin bugün için neden yapılamayacağını da yeterince açıklıyor olmalı...

93. YILINDA EKİM DEVRİMİ YOLUMUZU AYDINLATMAYA DEVAM EDİYOR

Ekim Devrimi'nin 93. yıl dönümüne ilişkin; **30 Ekim Köln'de, 31 Ekim'de ise Duisburg'da** yapılan panellere **Partizan, Atılım ve Devrimci Demokrasi** temsilcileri katıldı. Panellerde **"Sosyalizm neden bir ihtiyaçtır?"**, **"Devrimde hangi yolların ulaşılacaktır?"**, **"Dünya ölçeğinde devrimci durum nedir?"**, **"Devrimci hareket ne yapmalıdır?"** ve **"proletarya diktatörlüğü"**nü de kapsayan ana başlıkları altında kurum temsilcileri tarafından yapılan sunumlardan sonra, konuşmalar ve soru bölümüyle beraber, yoğun bir biçimde tartışmalarla devam edildi.

Ayrıca katılımcı kitlelerin panellere yoğun ilgi göstermesiyle yapılan, canlı, siyasal ve ideolojik tartışmalar, panellere olumlu bir zemin yaratarak, örgütlenen etkinliklerin başarısını beraberinde getirmiştir. Bu nedenle daha önceden karar altına alınarak, hazırlıkları yapılan iki etkinlik hem kitle katılımı bakımından hem de canlı siyasal tartışmalar bakımından başarılı bir şekilde sonuçlandırıldı.

(NRW Partizan)

Arundhati Roy, gerçekleri söyleyerek "halkı isyana teşvik" ediyor!

"Bu satırları Srinagar, Keşmir'den yazıyorum. Bugünün gazetelerinde, Keşmir'de geçtiğimiz günlerde gerçekleşen bir mitingde yaptığım konuşma yüzünden halkı isyana teşvik suçuyla tutuklanma ihtimalim olduğu yazıyor. Şimdiye kadar yaptığım konuşmaların metinlerine göz atma zahmetinde bulunacak herkes, söylediklerimin hepsinin temelde bir adalet talebinden başka bir şey olmadığını görebilir.

Dünyanın en gaddar askerî işgalinin pençesinde yaşayan Keşmirlilere adına adalet talep edtim; yurtlarından sürülmüş olmanın trajedisini yaşayan Keşmirli Panditler için, Cuddalore'daki köylerde çöp yığınları arasındaki mezarlıklarını ziyaret ettiğim Dalit askerleri için; maddi olarak bu işgalin bedelini en ağır şekilde ödeyen, bir polis devletine dönüşen bölgede, yönetimin yaydığı korkunun gölgesinde düşse kalka yaşamayı öğrenen Hindistanlı fakirler için adalet talep edtim.

Dün Shopian'a, Güney Keşmir'deki elma kasabasına gittim. Bu kasaba geçen yıl Asiy'e ve Nilüfer adlı iki genç kadının uğradığı vahşi tecavüzün ve cinayetin ardından 47 gün boyunca kapalı kalmıştı. Halk tecavüzü ve cina-

yeti protesto ediyordu. Bu iki genç kadının bedenleri evlerinin yakınındaki sığ bir akarsuda bulundu. Her ikisinin tecavüzcüsü de, katilleri de henüz adaletin karşısına çıkmadı. Shakeel ile tanıştım. Nilüfer'in kocası, Asiy'e'nin ağabeyi Shakeel ile. Etrafımız acı ve öfke ile

kavrulan insanlarla çevrili, oturup konuştuk. İnsanların Hindistan'dan 'insaf -adalet- görevlerine dair hiçbir umudu kalmamıştı. Hepsinin tek umudu 'Azadî'ydi yani özgürlük. Gözlerinden vurulmuş taş atan genç çocuklarla tanıştım. Üç arkadaşının, Anantnag'daki üç delikanlının gözaltına alındığını ve gözaltında oldukları süre boyunca taş atıkları için ceza olarak el tırnaklarının söküldüğünü anlatan

genç bir adamla seyahat ettim.

Gazetelerde hakkımda Hindistan'ın bölünmesini istediğime, nefret söylemi içeren konuşmalar yaptığımı dair suçlamalar var. Oysaki benim sözlerim sevgiden ve gururdan besleniyorlar. İnsanların öldürülmemesini, tecavüze uğramamalarını, mahkûm edilmemelerini, Hintli olduklarını söylemeye zorlanıp tırnaklarının sökülmemesini istediğim için konuştum.

Topluma karşı suç işleyen katiller, soykırım failleri, büyük şirketler adına çalışan dolandırıcılar, yağmacılar, tecavüzcüler ve fakirin de fakirinin üzerinden beslenenler ortalıkta ellerini kollarını sallayarak gezerken, adalet talep edenleri hapse atma gereği duyan millet acıyorum."

Bu sözler, Hindistanlı muhalif ve yazar **Arundhati Roy'a ait!** (Times of India) Keşmir'de yaşananlar hakkında yaptığı konuşmanın ardından, Hindistan'da halkı isyana teşvik ettiği iddiasıyla tutuklanma tehlikesi ile karşı karşıya! Hindistan'ı bölmekle suçlanan Roy'un konuşmaları, polise taş atan çocukları savunduğu için polis tarafından incelemeye alındı.

Her tsunami daba fazla yoksulluk!

Endonezya, yine doğal felaketlerle karşı karşıya! Ancak Endonezya'nın her doğal felaket karşısında yoksul ekonomisinin bir kez daha yerle bir olması ve her felaketin ardından emperyalizme bağımlılığının artması doğal olmayan bir durum! Emperyalist ülkeler tarafından tüm yeraltı ve yerüstü kaynakları sömürülen ve halkı yoksullaştırılan Endonezya, bir de coğrafyasından kaynaklı sık sık doğal felaketlerle karşılaşılıyor. Her felaket, binlerce insanın canına mal oluyor, evleri yıkıyor ve göçleri artırıyor.

Geçtiğimiz günlerde Endonezya'da yine bir felaket yaşandı. Yaşanan 7.7 şiddetindeki depremin ardından meydana gelen

tsunaminin vurduğu Endonezya'nın Mnetawai takım adalarında 500'e yakın insanın öldüğü bildirildi. Ulusal Afet İdaresi yetkililerinden **Nelis Zuliastrî**, felaket bölgesinde onlarca kişinin daha cesedinin bulunduğunu söyledi.

Endonezya'da, 26 Ekim günü Sumatra'nın batısında meydana gelen 7.7 büyüklüğündeki depremin tetiklediği tsunami sonucu oluşan 3 metre büyüklüğünde bir dalga, Mnetawai takım adalarını vurarak 13 köyü tamamen tahrip etmişti. Son tsunaminin meydana geldiği bölge, 2004 yılında Hint Okyanusu'nda meydana gelen büyük çaplı tsunami ile aynı hatta bulunuyor. 2004 yılındaki tsunamide 100 bin üzerinde insan yaşamını yitirmişti.

Sizleri katledtim, özür dilerim

ABD emperyalistleri, medeni olmanın göstergelerinden sayılan "özür dileme" seanslarından birini daha yaptı. Kanlı, zulüm dolu bir tarihinin bir sayfasıyla ilgili olarak özür dile-di! Ekim ayının başında basına yansıyan haberlere göre; 1940'lı yıllarda penisilin etkisini ölçmek için **Guatemalalı** yüzlerce mahkuma ve ruhsal bozukluğu olan hastalara **frengi mikrobu** verildi. Mahkumlar ve hastalar elbette ki bu uygulamadan, yaşamlarının hiçe sayıldığı **denekliklerinden** habersizdiler. Frengi körlüğe, deliliğe yol açan bir hastalık, hatta ilerleyen safhalarda ölümlere de yol açabileceği biliniyor. İnsan yaşamını hiçe sayan bu deneylerin yapıldığına dair Wellesly Üniversitesi'nden Prof **Susan Reverby** delil bulmasaydı elbette bi bu konu gündeme gelmeyecekti. İnsanları habersiz bir şekilde denek olarak kullanmaya ilgili ortaya çıkan ilk vakaları değil bi onların. Aynı profesör, Afrika kökenli Amerikalılar üzerinde 1932'den 1972'ye kadar frenginin aşamalarını bilmek için deney yapıldığını ortaya çıkarmıştı. Ortaya çıkınca da tıpkı günümüzde yaşananlar gibi dönemin başkanı **Clinton**, çıkıp özür dile-

mişti. **ABD başkanlarının en kolay yaptıkları işlerden biri de bu özür dilemeler herhalde...** Ama özürlerini dilerken, daha o laflar ağzlarından çıkarken bile dünyanın çeşitli yerlerinde aynı suçları işlemeye devam ediyorlar.

Almanya'da Yahudilere yönelik soykırım için, onları gaz odalarına yaktığı için özür dilemişti! Avustralya, Aborjinleri katlettiği ve asimilasyon politikaları kapsamında aileleri dağıttığı, bir kültürü yok ettiği için özür dilemişti... Emperyalistler "özür dileme" seanslarını diğer ülkelere de öneriyorlar. Bill Clinton ve sonrasında Obama Türkiye'ye geldiklerinde ve Meclisi o kanlı kimlikleriyle "onurlandırdıklarında" geçmişle yüzleşmenin erdemlerinden bahsetmişler ve bunu salık vermişlerdi. Soykırım yap, özür dile! Nükleer bomba kullan, sonra özür dile! İnsanları üzerinde ölümcül deneyler yap, yine özür dile... Liste uzatılabilir.

Emperyalist-kapitalizmin temel özelliğidir bu. Daha fazla kâr için yapmayacakları bir şey yoktur. Aklimıza gelebilecek ve hatta gelemez her çeşit yöntem onlar için mü-

bahadır. Guetamala'da yaşanan örnekte de görüldüğü gibi, onlar için önemli olan ilaç tekellerine "bilim adına" çalışma yapmaları için olanak sağlamak, toplumun "süprütüleri" olan mahkumların "ulvi bir amaç için" kullanmalarına izin vermektir! Evet, her şey bilim adına, özgürlük ve demokrasi adına; insanlığın ilerlemesi adına yapılıyor aslında. Ama işte bazen ipin ucu kaçırılıyor ve bu ortaya çıktığında da "özür dilemek" zorunda kalıyor. Ve yaşam devam ediyor...

İnsan düşünmeden edemiyor, Hitlerin suçu uygulamaları açıktan yapması, kamufler etme ihtiyacı duymamasıydı. Oysa ki kendisinin daha deneyimli olanlardan öğrenmesini bilseydi Göbbels'e deneylerini daha gizli den yaptırır, ABD'nin yerlileri soykırımını, asimilasyonunu örnek alardı ve sonrasında eğer gerekirse özür dilerdi. Evet, burjuva politikalarına göre Hitlerin suçu herhangi bir örtüye ihtiyaç duymaması gibi görünüyor. Eh bunu da Hitlerin deliliğine, başkasından öğrenmeyi kabullenmeyen benmerkezçiliğine, kendini beğenmişliğine bağlayabiliriz herhalde.

Bu özür seansları bazı kesimler üzerinde işe yarıyor elbette ki. Mesela hemen derin tahillere girişenler oluyor, tarihiyle yüzleşmenin erdemi olarak görülüyor ve büyük bir öykünmeyle **"biz ne zaman muassır medeniyet seviyesindekiler gibi özür dileyeceğiz?"** diyerek geliş-

miş ülkelerin farklılığına, burjuva kültürünün özelliklerine vurgu yapılıyor. Geri kalmışların bunu yapamadığını. Bir yapabilseler dünyanın kökünden değişeceğini söyleyenler oluyor. Yaşamın gerçekliğinden kopmuş egemen sınıfların yalakaşı, bu ütopyacı gerçekliğine liberalleri bir tarafa bırakalım.

Biz bu özürlerde bir kez daha emperyalistlerin, egemen sınıfların insanı hiçe sayan politikalarını görüyoruz. Bir kez daha halkların zekasını küçümseme girişimini görüyoruz. Ve bir kez daha bunlardan en hızlı şekilde hesap sormanın gerekliliğini görüyoruz. Artık özür dilemelerinin işe yarayacağı günüleri getirmek halklarımıza olan borcumuzdur.

Şafak söktü, güneş doğdu! Öfke doldu yüreklere...

"Devlet mezarın yapılmasını engellemeye çalışıyor!"

Devletin devrimcilere ve komünistlere yönelik düşmanlığı onları fiziken imha ettikten sonra da bitmiyor. Cenazeleri ailelerden kaçırın, topluca kimsesizler mezarlığına gömen veya bilgi vermeyen devlet, aradan on yıllar geçse de bu düşmanlıktan bir şey kaybetmiyor. Ölümlerimizden bile korkan devletin TKP/ML TIKKO gerillası **Dursun Erkul'un** mezar yerine dönük yaklaşımı bunu ispatlıyor.

Dursun Erkul'un mezar yerini tespit etmeye çalışan ailesine binbir türlü zorluk çıkarıyor. Mezar yerini tespit etmeye çalışan kardeşi Cafer Erkul'a yaşadıkları üzerine kısa bir söyleşi gerçekleştirdik.

- **Siz bir süredir abinizin mezar yerini tespit etmek için uğraşıyorsunuz. Bu süre içinde neler yaşandı?**

- '92 yılının Ağustos'unda abim Dersim Ovacık Kepir Yaylası'nda şehit düştüğünde biz cenazeye ulaşamadık. Fakat Ovacık

halkı cenazeye sahip çıkmış. O zaman beş kişi şehit düşmüştü. Ben o dönem hapishaneye girmiştim. Ankara'ya haber geliyor fakat soy isim farklı olduğu için arkadaşlar bize ulaşamıyorlar. Daha sonra '93 Mart'ında öğrendim abimin şehit düştüğünü. Anem ve babam

Dersim'e gitti. O dönem koşullar çok sıkı olduğundan apar topar abimin teşhisi yapılıyor. Ondandır devlet anne ve babamı cenazeye vermeden gönderiyor. Aileyi tedirgin ediyorlar. Onlar da mezar üstüne bir taş koyuyorlar. Nasıl olsa geri döneceğiz diye düşünerek.

Bu yılın ağustos ayında Dersim'e gittim. Ovacık'a ağabeyimin mezarını görmek ve yapmak için. Önce Belediye gittim. Belediye beni savcılığa gönderdi, Savcılık da "bu bizim işimiz değil" diyerek yeniden Belediye'ye gönderdi. Sonra savcılık Malatya'ya gönderdi. Oraya gittim, "bizimle alakası yok" dediler. Tekrar Dersim'e gittim. Abimle ilgili bir evrak verildi. '93'te abimin dosyasının Kayseri'ye gittiği söylendi. Kayseri'ye gittim. Savcı "burada dosya yok, sen Ankara'ya git" dedi. Ankara'ya gittim, Ağır Ceza Savcılığı ile görüştüm. Ankara Savcılığı da dosyayı Erzurum'a ve Erzincan'a göndermiş. Bana "kendin gidip dosyayı alacaksın, mezar krokisi içindedir" dediler.

- **Devletin size yönelik bu yaklaşımlarını nasıl değerlendiriyorsunuz?**

- Açıkçası onların söylediğine inanmıyorum. Bu saatten sonra Erzurum'a ve Erzincan'a gitmenin faydasının olmayacağını düşünüyorum artık. Çünkü devletin mezar yerini göstermeme gibi bir tavrı var. Mezar yerinin bulunmasını istemiyorlar. Bu yüzden girişimlerimi avukat aracılığı ile sürdüreceğim. Sonuna kadar bu işin peşindeyim. Bu girişimlerim sonuçlanmaz ise AİHM'e başvuracağım.

Mezarın yeri belli, Ovacık Belediye Mezarlığı'nda ama net yer gösterilmiyor. Bunun altında yatanın devletin kinci politikası olduğunu düşünüyorum. Mezar yapıldığında onun anıtlaşacağını, bir şekilde tekrar yaşam bulacağını düşündüğü için onun kimsesiz bir şekilde kaybolmasını, yok olmasını, kendi sessizliği içinde kalmasını istiyor. (İstanbul)

Ateş kusan kavgamızda
Yaşıyorsun İsa Yoldaş.
Ölümsüzsün aramızda
Yaşıyorsun İsa yoldaş

1956 yılında Samsun'un **Bafra** ilçesinde doğan **İsa Demirbaş**, altı çocuklu bir ailenin üçüncü çocuğuydu. Askerliğini İzmir'de İstihkâm Komando Birliği'nde yapan ve aynı zamanda orada eğitim çavuşu görevi verilen yoldaş, Türk Silahlı Kuvvetleri'nin "tezkere bırak, bizim personelimiz ol" isteğini geri çevirdikten sonra Partizan safalarında mücadeleyi seçti.

Partizan safalarına 22 yaşında katılan İsa yoldaş, çevresinde dürüstlüğü ile sempati kazanmış, korkusuz, yiğit, sözünün eri bir yoldaştı. O, her zaman faşist sivil güçlerin sempatanlarına karşı sekter tavır kullanma yerine onlara bile sınıfsal açıdan bakar ve onlara sosyalizmi anlatmayı yeğledi. Bu sayede kısa zamanda büyük bir sempatanlar kitlesi oluşturdu.

Şafak söktü, güneş doğdu
Öfke dolu yüreklere
Silah elde kırdan şehre
Koşuyorsun İsa yoldaş

1978'li yıllarda Bafra'da hem işçi hem de köylü hareketi içine girdi. Yoldaş Bafra Kiremit-Tuğla Fabrikası işçilerine destek vermek amacıyla saz çalan yoldaşları ile çadırlarına gidip onlara moral aşıladılar. Aynı zamanda patronların silahlı saldırısına da karşılık vererek saldırıları püskürtüp işçilere güven vermeyi bilmişti.

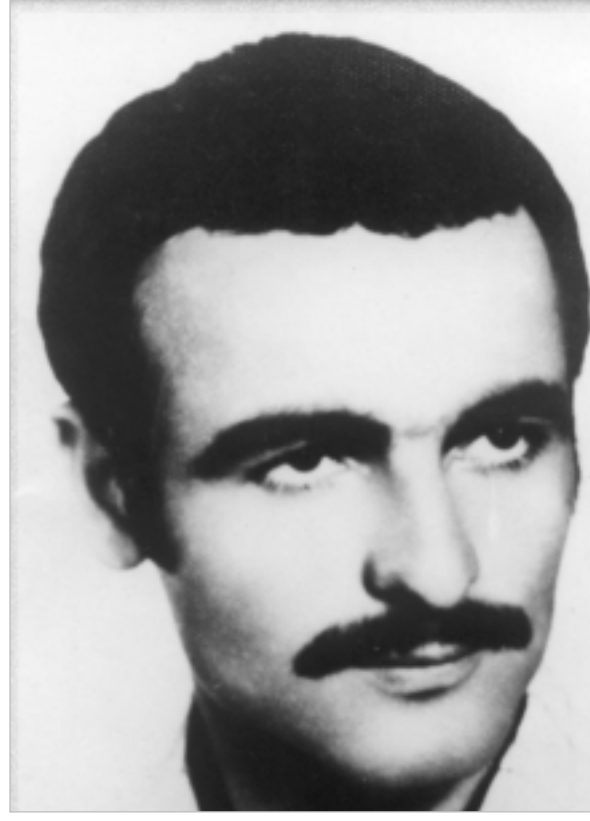
Tütün üreticisi köylüleri örgütleyerek devrimci kesimlerle birlikte **Tütün Üreticileri Birliği'nin** kurulmasına destek vermiş, yönetiminde aktif görev almış, köylüleri tütün fiyatları konusunda yürüyüşlere yönlendirmiştir.

TEKEL işçilerini ev ev gezerek, komiteler oluşturarak örgütlemeyi sağlamıştı.

Artık sivil faşist güçler, emniyet güçleri, küçük burjuva devrimcileri ve diğer politik güçler, Bafra'da bir şeyler olduğunun farkına varmaya başlamışlardı. Bafra'da karşı güçler sempatanlarını kaybediyorlar. Bilinmeyen bir gizli güç çeşitli hedeflere askeri eylemler yapıyordu.

Düşmüş polis tuzakına
Öfke basmış damına
Sarılmış silahına
Koşuyorsun İsa yoldaş

M. Zeki Şerit'in ölüm yıldönümündü. Bafra Komitesi karar almış, yoldaşımız Şehir Komitesi'ne görevini vermiş, kendi de kırsala gidip yazılmalara katılmıştı. Görevini orada tamamlayan yoldaş, şehirdeki

yoldaşları kontrol etmek amacıyla şehre döner. Yazılan duvar yazıları ve afişleri kontrol ederken, Şehir Komitesi'ni yakalayan polis İsa yoldaş beklemeye başlar. Üç sivil polis karanlıkta motosikletin üzerindeki yoldaşa "dur" derler. O da durur, durur-durmaz da yoldaşımıza saldırırlar. Teslim olmayan yoldaşımız, üç polisi döverek yere düşürür. Bu arada tekrar ayağa kalkan polislerden biri Simith Wesson tabancanın kabzasıyla yoldaşımızın kafasına vurunca, belinden silahını sıyırır ve karanlıkta ateşler, bu arada iki polis ağır şekilde yaralanır. Yaralıları helikopterle Ankara'ya, yeni gelen ekipler de yoldaşımızı Polis Karakolu'na götürürler. Orada işkence sonucu direnen yoldaşımızı sırtından bir kurşunla karakolda şehit ederler.

Akar kızıl kızıl kanlar
Çiçek açar genç fidanlar
Savaşıkça Partizanlar
Yaşıyorsun İsa yoldaş

O dört dörtlük bir gerilla hocasıydı. İstihbaratın, hedeflerin, işçi-köylü-gençlik örgütlenmesinin nasıl olması gerektiğini çok iyi bilenlerdendi. Devletin korkulu rüyası olduğunun cenazesi bile ispatladı. Cenazesinde yüzlerce insan kırlardan, fabrikalardan, okullardan gelerek Samsun'u mahşer yerine çevirdiler. Cenazeyi kaçırıp kitleyi dağıtmaya çalışan polislerle amansızca çatışan sempatanlar polislerin korkulu rüyası oldu. Bafra gibi sivil faşistlerin kalesi diye bilinen şehir merkezinde on gün kadar ne polisler göründü ne de sivil faşist güçler. Mücadelesi tüm devrimcilere örnek olsun. Ve şimdi türkülerde ve yüreklerimizde yaşıyor.

(Bir yoldaşı)

KAVGADA

ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Zülfikar Uralçin: 1956 doğumlu Zülfikar Uralçin'in çalışkanlığı, ağırbaşlılığı, dürüstlüğü en belirgin özelliklerindedir. Gençlik örgütünün önderlerinden biri olarak Trakya bölgesinde faaliyet sürdürür. Faaliyet yürüttüğü semtlerde halkın güvenini, sevgisini kazanan Uralçin, faşistlerin de korkulu rüyası haline gelmiştir. 19 Kasım 1977'de sabah saatlerinde İstanbul Halkalı'da sivil faşistlerce alçakça katledilir. 1. Konferans'ta onur üyeliğine seçilir.

Mehmet Zeki Şerit: Kayseri Uzunyayla'da bir işçi ailesinin çocuğu olarak dünyaya gelen M. Zeki Şerit, Çerkez milliyetine mensuptu. 1968-71 yıllarında öğrencilerin akademik-demokratik mücadelesine katıldı. 12 Mart döneminde kaldığı ev,

çelik yelekli polislerce sarılır. Mehmet Zeki, son mermisine kadar direnir. Dışarıya attığı boş konserve kutularını bomba sanıp kaçan polisler onu ancak 5.5 saat sonra yakalabildiler. 1977 Mart ayında Ulucanlar Hapishanesi duvarına "**O duvar, duvarınız vız gelir bize vız**" yazarak firar eder. 23 Ekim gecesi İstanbul Altıyol'da kaldığı ev kuşatılır, çıkan çatışmada Mehmet Zeki, yaralı olarak tutsak düşer. Üzerinden çıkan kimliği kabul etmez. Babasını bile tanımaz. Savaş sloganlarını haykırır. Düşman onu 24 Kasım 1977'de işkencede katletti.

Mustafa Sarıtaş-Şenol Özyurt: Mehmet Zeki'nin ölüm yıldönümünde yapılacak anma eylemleri çerçevesinde Ankara Yenimahalle'de hazırladıkları bombanın kaza sonucu patlamasıyla Sarıtaş ve Özyurt yaralanır. Patlama sesini duyarak olay yerine gelen iki bekçinin açtıkları ateş sonucu 24 Kasım 1979'da iki yiğit partizan ölümsüzleşir.

Mustafa Sarıtaş: 1960 yılında Muş Varto'ya bağlı Taşçı köyünde dünyaya geldi. 1966 Varto depresinden sonra İzmit Derince'ye göç ettiler. Lise yıllarında devrimci düşüncelerle tanıştı. Azimli çalışkan, fedakâr ve cesur yapısıyla kısa sürede gelişti. İzmit TÖB-DER'de gençlik sorumlu olan Yeşil kod adlı Mustafa Sarıtaş kısa sürede kitlelerle kaynaştı.

Şenol Özyurt: Çorum doğumlu Şenol Özyurt'un yüreği devrime sevdalidir.

Ali Sarıbal: 1961'de Akbağ köyünde dünyaya geldi. 15-16 yaşlarında devrimcilerle tanıştı. Kısa sürede kendini geliştirerek çeşitli askeri eylemlerde yer aldı. 22 Eylül 1980'de Diyarbakır'da yakalandı. Hapishaneden sorguya alındı. Tavri netti. 3. Koğuşun sorumlusu olan Ali Sarıbal, diğer tutsakların gözü önünde gardiyanlar tarafından dövülerek komaya sokulur. Sürüklenerek dışarı alınır, orada da işkenceler devam eder. 19 Kasım 1981'de gördüğü işkenceler sonucunda şehit düşer.

Hıdır Utan: 15 Ağustos 1956 yılında Dersim Ovacık ilçesi Çakperi köyünde doğan Hıdır Utan, 1974-75'te Partizanlarla tanışır. Çalışkanlığı ve fedakarlığı ile yoldaşlarının arasında farklı bir yeri vardır. 1978'de yurtdışına çıktı. Burada da birçok görevi omuzlayan Utan, 18 Kasım 1983'te geçirdiği bir trafik kazasında yaşamını yitirdi.

3. Konferans delegeleri

Delegeler 1986 yılı Kasım ayı sonlarında yapılacak 3. Konferans için Dersim'e giderler. Partizanların bölgede bulunduğu ihbarını alan devlet, özellikle Mercanlarda operasyonlarını yoğunlaştırır. 21 Kasım'da bölge tamamen kuşatılır. Askerlerin Partizanları fark etmesi ile çatışma başlar. Güçler bakımından dengesizliğine karşın sabah erkenden başlayan çatışma, geniş bir alana yayılarak saatlerce sürer.

22 Kasım 1986'da yaşanan çatışmada delegeler; **Hüseyin Tosun, Rıza Sökmen, Zeki Uygun, İbrahim Polat, Ünal Küçükbayrak, A. Rıza Boyoğlu, M. Kemal Yılmaz** ve savaşçılar **Kamile Öztürk** ve **İsmail Doğan** şehit düşer.

Ese Yaylası şehitleri

Tokat'ın Ese Yaylasında faşist TC devletinin kolluk güçleriyle halk ordusu gerillaları arasında çıkan çatışmada TKP/ML'nin Dördüncü Genel Sekreteri **Mehmet Demirdağ** (Barış), **Ümit Dinler** (Ünal), Duran Salman (Özgür), **Dilek Konuk** (Meral), **Ümit Çağlayan San** (Yılmaz) şehit düştü.

Mehmet Demirdağ, TKP/ML'nin 6. Konferansı sürecinde ideolojik mücadelede ısrarın ve ilkeli davranışın öncülüğünü yapmıştı. MLM'nin zaferyeyle sonuçlanan 6. Konferans'ta MK üyeliğine, MK toplantısında da Genel Sekreterliğe seçildi. O, TKP/ML'nin savaşın içinde şehit düşen 4. genel sekreteri olarak tarihe geçti.

PUSULA

ANCAK KENDİNİ DEĞİŞTİREBİLENLER DÜNYAYI DEĞİŞTİREBİLİR

Sermayeye dayalı üretimin egemen olduğu sömürü ve zulmün hüküm sürdüğü toplumsal yapılarda her temel sınıfa ait bir dünya görüşü vardır. Her sınıf sahip olduğu dünya görüşü doğrultusunda yaşamı, olayları, gelişmeleri açıklar ve sahip olduğu sınıfın çıkarları doğrultusunda gerçekliğe ve yaşama yön verir. Keza bu gerçeklik doğrultusunda yaşamını şekillendirir.

Sömürülen ve ezilen temel bir sınıf olan proletarya da, devrimci bir ideolojiye sahiptir. Proletarya ancak bütünlüklü ve tam bir sınıf ideolojisine sahip olduğu zaman yaşamı, gerçekliği doğru anlayıp açıklayabilir. Bu ideolojinin yol göstericiliğinde yaşama, gelişmelere yön vererek onu değiştirebilir. Bilinç ve iradenin cisimleştiği örgütlü gücüyle yaşamı örgütler ve değiştirir. Yetersiz eksik ve yarım sınıf bilinciyle ne sınıf savaşımının gerçekliğini, yasalarını, özünü doğru anlayıp kavrayabilir ne açıklayabilir ne de değiştirme gücünü ve iradesini ortaya koyabilir. **Çünkü yetersizliğin en büyük**

nedeni gerçeği kavramayan ve gerçeğin yasalarına hükmedemeyen bilincin kendisindedir. Yani kendisindedir.

Yani problem, bu iddiayı taşımak için yola çıkanlardadır. Yani kadrodadır, militandadır, insandadır.

Devrim ve örgütlenme biliminin ustası Lenin yoldaşın "**Devrimci teori olmadan devrimci pratik olmaz**", "**Devrimci hareket derin bir bilimsel bilgi temeli üzerinde yükselebilir**" derken ya da "**tam sınıf bilinci**"nden bahsederken vurgulamak istediği devrim ve örgüt bilimine yani sınıf bilincine tam hakimiyettir. Eksik ve yetersiz, yarım yamalak, derme çatma, kulaktan dolma bilgiler, yaşama ve gelişkilere çeyrek hakimiyet ile asla devrimci pratik örgütlenemez; sürece, gelişmelere ve yaşama devrimci tarzda etkili bir şekilde yön verilemez.

Bugün emekçilerin ve ezilenlerin temel sorunu önderlik ve örgütlenme meselesidir. Peki, temel mesele bu ise bu önderlik ve örgütlenme nasıl yaratılacak? Önce işe kendimizden başlayacağız. Önce düşünce tarzımızda yaşam ve mücadele tarzımızda, pratiklerimizde devrimcilerle işe başlayacağız. Yani önce kendimizden, en yakınımızdan, en sorunlu ve zayıf olan yanımızı değiştirerek,

devrimcilerle işe başlayacağız. Bunun hiç de kolay olmadığını belirtmek gerekir. Zor, devrimin öğretmeni ise o zaman zor olandan başlayacağız. **Unutmamak gerekir ki kendini değiştiremeyen başkasını asla değiştiremez.** Çünkü kendisinin değişime ihtiyacı olanın başkasını değiştirme gücü ve iradesi olmaz. Bugün başkasını değiştirmekten önce kendimizi değiştirme görevi daha yaşamsal ve acil yerde durmaktadır.

Bugün devrimin en temel ve en tayin edici sorunu, sağlam ve gelişkin bir tarzda ideolojiye hakimiyet sağlayarak buna uygun örgütün yaratılması ve devrimci pratiğin örgütlenmesidir. Yani kitlelerin ve partinin sürekliliği bir şekilde örgütlenmesidir. Bu zorlu görevleri başarmak için sağlam, inançlı ve kendini davasına adanmış, eleştiriye açık, alçakgönüllü kadrolar ve militanlar gereklidir.

Sağlam bir teorik temel üzerine inşa edilmiş ve son derece örgütlü, disiplinli ve merkezi olarak yönlendirilen profesyonel devrimci parti yaratılmadığı sürece ne kitlelere ne de devrime gönül vermiş emekçilere, partiye umut bağlamış taraftarlara güven verilebilir. Bütün bunlara iki şekilde sahip olunabilir; **birincisi** devrimci teoriye güçlü ve sağlam bir şekilde hakimiyet sağlanarak;

ikincisi bu teorinin ışığında ve yol göstericiliğinde devrimci pratiğin ustaca ve başarıyla örgütlenmesiyle.

Görev bir değil birden fazladır. Bu görevler ciddi, zorlu ve yoğun bir devrimci çalışmayla yerine getirilir. Pratikten kopmadan, örgütsel çalışmadan uzaklaşmadan, eleştirilerden hiç kaçmadan işe başlamak gerekir.

Şimdiye kadar ortaya konan eleştirileri-değerlendirmeleri bir kez daha ciddiyetle, dikkatle, özenle satır satır okuyarak inceleyerek işe başlayacağız. Ve biz halkın acılarının ve devrim ihtiyacının neresinde duruyoruz? Görev ve sorumlulukların neresindedir? Sorusunu önce kendimize yönelteceğiz.

Halk olmadan ciddi bir politik eylem olamayacağına göre halka bilinci götüreceği olan devrimciler ise onların sağlam, iradeli ve kararlı olmaları gerekir. Güçlü bir devrimci kitle hareketi ancak güçlü bir müdahale ve bilinçli, etkili, sürekli bir yön verimle yaratılır. Bunu yaratacak olan kadrolardır, militanlardır, insanlardır.

Öncüler, kadrolar, militanlar eğer teorik ve politik olarak geri ise mücadelenin ağır yükünü omuzlayamaz. Teorik olarak geri, düşüncü tarzıyla subjektivist (tek yanlı-özelci) olan, ne somut şartların somut tahliye

tenegine sahip olabilir ne de kendini tekrar eden başarısız dar pratiklerden kurtulabilir. Bu duruş ve yaklaşım ise devrimci süreci ve gelişimi tıkır. Kitlelerden kopuşun, kitlelerin partiye olan güvenin kalmadığı, zayıfladığı tasfiyeci bir pratiğe evrilir. Tasfiyeci her patrik aynı zamanda düşünsel tasfiyeciliği de besler ve yaratır.

Bugün nerede örgütsel-pratiksel gelişim ve ilerleme varsa orada devrimin, partinin ve halkın kadroları, militanları, savaşçıları vardır. Orada ideolojiye sağlam bir şekilde sarılan parti önderliği altında görev ve sorumluluklarını yerine getirmeye çalışan, kitleler üzerinde Proletarya Partisinin etki gücünü arttırmaya, düşmana darbeler vurmaya çalışan alçakgönüllü **görev adamları** vardır. Orada partinin ideolojik-politik-askeri hattında ısrarla ve kararlılıkla yürüten isimsiz, ünsüz mütevezi sıra neferleri vardır. **Munzur ve Kinem** yoldaşlar vardır. Çünkü Onlar kendini değiştirme ve devrimleşme iddiasında olan cesaretli insanlardır, yaşamını gözden çıkaran gözüpük yürekli ve yiğit insanlardır. Kuzey Yıldız parlamaktadır. **Herkes yüzünü Kuzey Yıldızına çevirmelidir!** Ona bakarak görev ve sorumluluklarını kavramalı, yönünün oraya bakarak tayin etmelidir.

Bunun adına şapka derler, buna da darağacı!

Cumhuriyetin pek itibar etmediği Milli Mücadele sona ermiş, padişah kovulmuştu. Cumhuriyeti ilan eden kadronun önünde artık bir engel de kalmamıştı. "Genç Cumhuriyet" in hangi temeller üzerine inşa edileceğini kısa zamanda acı bir şekilde öğrenecekti Cumhuriyet! Kemalistler kafalarındaki planı adım adım uygulamaya başladılar.

Yeni bir toplum kurulacak, her şey baştan aşağı değişecekti. İktidarı ele geçiren Kemalistler ülkeyi müreffeh medeniyetler seviyesine çıkarmakta kararlıydı(!)

Toplumun hafızası siliniyor, birikimi yok ediliyor...

Halkın dört gözle ve büyük bir endişe ile beklediği Cumhuriyet devrimleri peş peşe ilan edilmeye başlandı.

25 Kasım 1925'te "Şapka İktisası" kanunlaştı; 30 Kasım 1925'te Tekke, Zaviye ve türbeler kapatıldı; 26 Aralık 1925'te Hicri ve Rumi takvimleri kullanılmak yasaklanıp, yerine adını 3. Papa Gregorius'tan alan "Gregoryan Takvimi" kabul edildi. 17 Şubat 1926'da İsviçre Medeni Kanunu Türkçe'ye tercüme edildi ve "Türk Medeni Kanunu" oldu. 1 Mart 1926'da faşist İtalyan Ceza Kanunu da aynı şekilde siyasi hayata girdi ve ismi "Türk Ceza Kanunu" olarak değiştirildi. 3 Ekim 1928'de "Harf Devrimi" yapıldı. Halkın yüz yıllık birikimi bir gecede yok sayıldı.

1 Ocak 1929'da Arapça harflerle dilekçe ve kitap yazılması yasaklandı, 1 Nisan 1931'de ölçü ve tartıda "devrim" yapıldı. Halk tarafından kullanılan ölçüler atılıp, yerine Avrupa'da kullanılan ölçü ve tartı birimleri getirildi.

Tüm bunlar sözde toplumun iyiliği için, ancak onlar adına kendilerinden habersiz bir gecede karar altına alındı ve uygulamaya sokuldu! Kemalistler sözde halk adına her şeyin en iyisini düşünmüş, onları bu zahmetten kurtarmıştı! Toplumun ileriye taşıyacak bu devrimlerin bir bedeli de olacaktı. Bunu ise elbette "adam edilmesi" gereken halk ödeyecekti. Şapka Kanunu ile birlikte Cumhuriyet neyle karşı karşıya olduğunu hayatı pahasına öğrenecekti.

Bir aylık maşa şapka!

Mustafa Kemal 22 Ocak 1923'te Bursa'da; "Kan ile yapılan inkılaplar daha muhkem (sağlam) olur, kansız inkılap ebedileştirilemez" sözleri ile Cumhuriyetin bundan sonra hangi istikamete izleyeceğini

meraklılarına ilan etti. Halk için en iyisini bildiğine inanan Mustafa Kemal, Şapka İnkılabını tanıtmak için gittiği Kastamonu'da şapka giymek istemeyenleri kastederek; "Bu kadar yüksek ve önemli amaca ulaşabilmek için, gerekirse bazı kurbanlar veririz" demekten kendini alamayacaktı.

Zaten aynı yıl yürürlüğe giren Taktik Sükûn kanunu ile "Genç Cumhuriyet" kısa sürede cumhura dişlerini göstermişti. Mesaj alındı ve ülkenin dört bir yanında şapka talebi tavan yaptı. Beyoğlu'nda gayri

Müslimlere şapka dikerek ve satarak geçimini sağlayan Yahudi ve Ermeni şapka tüccarlarına gün doğmuştu. **Çünkü bir aylık maşla ancak bir şapka alınabilmektedir.**

Bugünün Vakk'o'su, yaşanan bu siyasi krizi ekonomik fırsata çevirenlerdendi. "Şen Şapka"yı kuran Vitali Hakko, anılarında onu bugünlere getiren ve kanunu çıkaran Mustafa Kemal'i minnete anar. İki-üç Franka ülkeye getirilen zımpara kâğıdı ile parlatılmış ve büyük çoğunluğu kullanılmamış milyonlarca şapka en aşağı 120 Franka satıldı.

Şapka Kanunu da dâhil bu devrimlere muhalefet edenler için İstiklal Mahkemeleri görevle hazır bekliyordu.

İstiklal Mahkemelerinden kurtuluş yok...

28 Kasım'da Sivas'ta "Şapka giymek istemiyoruz. Gâvur kılığına girmek istemiyoruz" sloganları ile valilik binasına yürüyen halk askerler tarafından durduruldu. Eylemi örgütledikleri iddiasıyla iki kişi idam edildi. İstiklal Mahkemesi Sivas'ta şapka aleyhine duvarlara yazılan yazılar nedeniyle bütün muhtarları yargıladı. Yargılanan bazı belediye görevlilerinden İmamzâde Mehmet Necati idama, iki kişi beşer, altı kişi onar yıl, Belediye Başkanı Abbas ve diğer çalışanlar da yedi buçuk yıl hapse mahkûm edildi. Mehmet Ne-

cati 28 Kasım'da idam edildi.

Erzurum'da, halkın bir kısmı çarşısı kapatıp Vali'nin evi önünde: "Biz gâvur memur istemeyiz" diyerek eylem yaptı. Polis kitleye saldırdı, 27 kişi tutuklandı. Hükümet Erzurum'da bir ay süreyle sıkı yönetim ilân etti. Yargılamalar Erzurum'da İstiklal Mahkemesi bulunmadığı için Sıkıyönetim Mahkemesi'nce yapıldı. "Suçlu" bulunanlar idama mahkûm edilerek asıldılar.

Mustafa Kemal'in şapkasına isyan edenlerin sayısı o kadar çoktu ki İstiklal Mahkemeleri yetişemiyordu. Sonunda çare bulundu ve Meclis, 25 Kasım 1925'te Ankara İstiklal Mahkemesi'nce verilecek idam kararlarının meclis onayına gerek kalmadan uygulanması için mahkemeye yetki verdi.

Mahkeme, 30 Kasım'da, Şapka Kanunu'na muhalefetten eski Erbaa Belediye Başkanı **Hacı Fethullah Efendi**'yi üç sene hapse mahkûm etti.

İstiklal Mahkemesi Rize'de 12-13 Aralık'ta 143 kişiyi yargıladı. Aralarında "Frenk Taklitçiliği ve Şapka" risalesi ile adını duyuran **İskipli Atif Hoca**'nın da bulunduğu birçok köy imamının halkı isyana teşvik ettiğine ikna olan mahkeme; 143 tutukludan sekizini idama, 14'ünü on beşer, 22'sini onar, 19'unu beşer sene hapse mahkûm etti. İdam hükümleri, aynı gün öğleden sonra uygulandı.

İstiklal Mahkemesi 16 Aralık'ta Giresun'da tiyatro binasında 60 tutukluyu yargıladı. Üçüncü günde Şeyh Muharrem ile Abdullah Hoca idama, Şeyh Hüseyin ile Şaki Dadak Ali ve Çakır Ali on beşer, Hoca Hüseyin, Dödek Mustafa, Hasan, Caydık Murat, Rasim ve Osman beşer yıl hapse mahkûm edildiler.

Erzincan'da yaşanan olay ise İstiklal Mahkemesinin görev aşkına şapka çıkartacak cinstendi. İstiklal Mahkemesi o tarihlerde şapka karşı çıktığı için Mevlevî İbrahim Hakkı Efendi'yi gıyabında idama mahkûm eder. Ancak Hakkı Efendi'yi bulamadığı için bu idamı gerçekleştirilemez. Bir sabah İbrahim Efendi eceliyle ölüyor. Çocukları babalarının ölüm haberini İstiklal Mahkemesi'ne bildirir. Mahkeme tarafından köye bir müfrezeye gönderilir. Müfrezeye başındaki yetkili, bu durumu kabul etmez. "Olmaz. Bu adam kanuna karşı geldi mutlaka asmam lazım" diye-

rek kararlığını ifade eder. Bunun üzerine mezar açılır. Şahitlerin huzurunda kanuna muhalefet etmek suçundan ceset asılır sonra tekrar defnedilir.

Halka rağmen halk için...

Devrimler emekçilerin-halkın birikimleri üzerinden yükselir. Onun içinden doğar, gelişir, büyür. Halkın yüzyıllar boyunca yarattığı birikimleri ileri taşır. Emekçilerin bilinci, bir parçası oldukları bu devrimlerle gelişir, aydınlanır. Devrim toplum için bir altüst oluştur. Elbette merkezinde toplumun ihtiyaçlarının olduğu bir devrim olmalıdır bu. Aksi toplumu ileri taşımak yerine bir travma yaratır.

Kemalistlerin ilerilik adına yürürlüğe soktukları bu kanunları devrim olarak adlandırmaları bir yana tüm bu düzenlemeler tam tersi bir etki yarattı.

Toplumun yüzyılların birikimi sonucu yarattığı ekonomik, kültürel, sanatsal değerleri bir anda çöpe atıldı. Toplumun geçmişi ile bağını kuran, onu bugünlere taşıyan ve büyük bir hazine özelliği taşıyan yazın eserleri bir anda kağıt tomarına dönüştü. Toplumun içinden çıkan ve onun ruh dünyasını şairlerine, hikâyelerine, romanlarına yansıtan düşünürlerin, bilim insanlarının, şairlerin tüm zenginliklerine kibrit suyu döküldü. Sünni olmayan tüm inançların eğitim ve öğretim merkezleri kapatıldı.

Kemalistler yeni bir tarih yazımı için her şeyden önce toplumun bilincini kararttı, geçmişini karanlığa mahkûm etti. Bunu kabul etmek istemeyenleri yukarıda verdiğimiz örneklerde olduğu gibi darağaçlarında sallandırdı. Cumhuriyeti deyim yerindeyse her şeye sıfırdan başladı. **Ancak her şeyi sıfırlayarak, toplumu adeta çirliçliplak bırakarak,** kemalistler açtıkları bu yeni sayfaya kendi bildikleri, istedikleri gibi başladı. Tarihi, edebiyatı, kültürü, sanatı kendi istedikleri doğrultuda inşa etti. Böylece yeni toplumun ikna olması, rehabilite olması daha da kolaylaşacaktı. Ülke bunların sonucunda Avrupalı emperyalistlerin rahatça hareket edebileceği bir alana dönüşecek, onların tahakkümü altına girecekti.

Kemalistlerin toplum mühendisliği bu topraklarda boy veren dallara sahip bu kadim ağacı köklerinden söküp atmayı hedefledi. Bunda büyük bir başarı da kazandı. Ne var ki yaşanan tüm felaketlere karşın farklıklar, renkleri olsa da bugünlere kadar gelmeyi başardı.

(Kaynak; Prof. Dr. **Ergün Aybars** İstiklal Mahkemeleri, "Şapka Kanunu'na Tepkiler ve Yargılamalar")

Tarihten kısa kısa...

- * **21 Kasım 1831:** Fransa, Lyon'da dokuma işçileri ayaklandı.
- * **24 Kasım 1859:** İngiliz biyolog Charles Darwin'in "Türlerin Kökeni" adlı insanın evriminin anlaşılmasında çığır açan, insanın başka memelilerin soyundan geldiğini kanıtlayan çalışması yayımlandı.
- * **24 Kasım 1880:** Haliç Vapur Şirketi işçileri greve çıktı.
- * **19 Kasım 1923:** Şark Demiryolları'nda çalışan 1.400 işçi greve gitti. Grev bir hafta sürdü.
- * **17 Kasım 1924:** Türkiye Cumhuriyeti'nin ilk muhalefet partisi Terakkiperver Cumhuriyet Fırkası kuruldu. Kurucuları arasında Halk Fırkası'ndan 9 Kasım'da ayrılan Refet (Bele), Adnan (Adivar), Ali Fuat (Cebesoy), Hüseyin Rauf (Orbay) da vardı.
- * **12 Kasım 1934:** Türkiye'de ilk kez bir kadın, belediye başkan yardımcısı oldu. Bursa Belediye Meclisi, Zehra Hanım'ı başkan yardımcılığına seçti.
- * **15 Kasım 1937:** Dersim isyanının önderlerinden Seyit Rıza ve 6 yoldaşı Elazığ'da idam edildi.
- * **18 Kasım 1937:** Dersim isyanı büyük bir vahşetle bastırıldı.
- * **23 Kasım 1938:** Adolf Hitler 5.000 markın üzerinde malı olan Yahudilere yüzde 20 oranında vergi koydu.
- * **13 Kasım 1957:** Sovyetler Birliği uzaya Sputnik-3'ü fırlattı. Sputnik-3 içinde iki de köpek vardı.
- * **13 Kasım 1961:** Üniversiteye giremeyen öğrencilerin eylemine polis saldırdı.
- * **13 Kasım 1963:** Lastik-İş Sendikası Genel Başkanı Rıza Kuas tutuklandı. Sendika birçok işyerinde grev uygulamaktaydı.
- * **13 Kasım 1966:** Adana'da Amerikalı askerlerin kadınlara yönelik tacizleri tepkilere neden oldu. Amerikalılara ait bina ve otomobiller tahrip edildi.
- * **15 Kasım 1968:** İtalya'da tüm çalışanlar genel greve gitti.
- * **24 Kasım 1970:** İstanbul Teknik Üniversitesi'nde boykot başladı; Rektör Prof. Kâzım Ergin istifa etti.
- * **25 Kasım 1973:** Yunanistan'da Albaylar bir darbe yaparak yönetime el koydu.
- * **18 Kasım 1976:** Zonguldak maden işçileri direnişe geçtiler.
- * **23 Kasım 1985:** Hapishanelerde devam eden açlık grevlerini destekleyen Sakatlar Derneği üyesi 6 görme engelli kişi gözaltına alındı
- * **18 Kasım 1986:** 12 Eylül sonrası en büyük grev NETAŞ'da başladı. 2650 işçi grev yaptı.
- * **13 Kasım 1990:** Metal işkolunda örgütlü 50 bin işçi Madeni Eşya Sanayicileri Sendikası MESS'i protesto için işyerlerinde yürüyüş yaptı.
- * **15 Kasım 1990:** İstanbul Metaş fabrikasında çalışan 950 işçi üretimi durdurdu. İşçiler eş ve çocuklarıyla birlikte açlık grevine başladılar.
- * **17 Kasım 1990:** Genel Maden-İş Sendikası üyesi 48 bin maden işçisi grev kararı aldı.
- * **24 Kasım 1990:** Kadınlar, Aileden Sorumlu Devlet Bakanı Cemil Çiçek'in "Flört fuhuştur", "feminizm sapıklıktır" sözlerini düdükle çalarak protesto etti. İstanbul Galatasaray'daki eyleme saldıran polis 11 kadını döverek gözaltına aldı.
- * **12 Kasım 1992:** Halkın Emek Partisi'nden (HEP) 18 milletvekili seçim bölgelerinde can güvenliği kalmadığını söyleyerek protesto amacıyla süresiz açlık grevine başladılar.
- * **12 Kasım 1996:** Susurluk kazası sonrası ortaya atılan "devlet-mafya-siyaset" ilişkisini incelemek üzere Meclis araştırma komisyonu kuruldu. Aynı gün Susurluk Cumhuriyet Savcılığı kazada ölen Abdullah Çatlı ve Hüseyin Kocadağ ile yaralanan Sedat Emin Bucak'ın silahlı çete oluşturdukları iddiasıyla İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemeleri Savcılığı'na fezleke gönderdi.
- * **23 Kasım 1996:** Bergama'da siyanürle altın üretimine karşı çıkan köylüler büyük bir miting yaptı.
- * **19 Kasım 2000:** Açlık grevi Ölüm Orucuna dönüştürüldü. 18 hapishanede 865 tutuklu ve hükümlünün 20 Ekim'de başladığı açlık grevi DHKPC, MKP, TKİP tarafından Ölüm Orucuna dönüştürüldü.

KÜLTÜR-SANAT

Dört Mevsim İlkbahar

Merhaba

Deniz Faruk Zeren'in "Dört Mevsim İlkbahar" adlı ilk şiir kitabı Bencekitap Yayınları'ndan çıktı. Asıl olarak bu dosya 2003 yılında Nazilli Hapishanesi'nde yazıldı. '90'lı yılların sonları, ve "milenyum" diye sahte umutlar yaratılarak beklenen 2000'li yıllar hapishanelerde direnişlerle, Ölüm Oruçları ve katliamlarla geçti. Bu şiirler bu atmosferin içinde yazıldı. Direnmek için beden ve beyinden başka birşeye sahip olmayan, koşullarında diri diri yakılan, Ölüm Oruçlarında dirhem dirhem eriyerek hayatlarını feda eden kadın devrimcilere adandı.

Sema Yüce'den, Canan ve Zehra'ya, Nergiz Gülmez'den Lale Çolak'a, Sevgi Erdoğan'dan Sibel'e uzanan ve giderek toplumun belleğinden silinmek istenen bir direniş silsilesine tanık oldu bu topraklar. Henüz toplumun belleği ve yüreği diyebileceğimiz sanat ve onun çeşitli dallarında ürünler veren sanatçılar o yılların ve o direnişlerin estetik algısına ulaşamadı, yeterince yüzleşemedi bu gerçeklikle, bazı çabaları saymazsak. Bu

toplum ve bu devrimcilik, bu şairlik ve sanatçılık onları unuttukça tükenecektir! Onları unuttukça kendi tarihinden, geç-

mişinden, bilincinden soyutlanacaktır! Dört Mevsim İlkbahar. şiir adına mütevazı bir karşı duruş olma iddiasında! 19 Aralık katliamının ve onun doğurduğu acıların daha çok taze olduğu bilinci ile imgeye sarıldık!

Ahd oldu ki, ah alınmak gerektiği
Öşre batmış üryanın
Vakti geçti ilim ile tefekkürün
Ol şerdir celle celal deyin Zülfükara
davrandım
Bedreddin'den bu yan ahvalim budur
benim.
Kırmızı perçemleri yoktu rahvan atların
Çalınmıştı arşın mavi katları, çözülmüştü
Reng-u reng kuşağı, zehr-u haramdı
sular.
Bebelerin ıngalari dişlenmişti
Kurumuştun sütlü memeleri anaçların.
Ne soluk ne ter
Ne hayat ne mahşer
Rahmine süngü geçmiş yardı ayan
beyan yalnız.
Ab-ı hayat taşıdı da sakalar süstük
dibden dibe.
Gece olanda kına yaktık ayamıza,
bezendik.
Yıldız ile baldı ki al al alımız
Toy ettik haps-u zindan içinde
Zava olduk, bukê olduk doğdu
doğacak günde.

(İzmir İşçi-köylü)

TÜYAP'ta yayınlarımızı kitlelerle buluşturduk

"İstanbul'u yazmak" temasıyla 29.su düzenlenen TÜYAP Kitap Fuarı 30 Ekim günü Beylikdüzü'nde gerçekleştirildi. Birçok yayınevinin kitaplarını kitlelerle buluşturduğu bir fuar olan TÜYAP'ta ayrıca resim, heykel vb. eserler de sergilendi. Sempozyum, konser, tiyatro ve diğer etkinlikler de fuara renk kattı.

Umut Yayıncılık olarak biz de yayınlarımızı 2. salon 605-D No'lu Ada'da kitlelerle buluşturduk. Standımıza olan ilgi gözlerden kaçmadı. Özellikle son dönemlerde sıkça gündeme gelen ve tartışılan Dersim katliamı konusunu ele alan kitaplarımız oldukça ilgi gördü. Ayrıca komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın eserleri ve dönemini ele alan kitaplar da oldukça ilgi çekti.

(Umut Yayıncılık)

“Evlerimizden çıkarsak sokakta kalacağız!”

“Kentsel Bölüşüm” ile emekçi halkın barınma hakkı gasp edilmeye devam ediyor.

7 Ekim günü, hemen hemen tüm televizyon kanallarında; Ankara'nın Yenimahalle ilçesine bağlı Mehmet Akif Ersoy Mahallesi'nin emekçi kadınlarının, gençlerinin, çocuklarının ellerinde taş, sopa vs. ile görüntülerini izledik. Bu emekçi ve öfkeli insanların karşısında yıkım ekipleri ve onların bekçiliğine soyunan kolluk kuvvetleri vardı.

Evdeki işlerini bırakıp sokağa çıkmıştı ev emekçisi kadınlar, çocuklar okula gitmemiş, gençler iş başı yapmamıştı! Bu hayat pahalılığında, bir de tam kış başlarken evlerine dayanmıştı yıkım ekipleri! Nasıl dururlardı, nasıl bırakırlardı hayatı akışına...

Geçen dönemde AKP'li belediye ile başlayan süreçte, yıkım korkusu ile “yılana sarılan” mahalle halkı hep birlikte CHP'ye oy vermiş ve Yenimahalle Belediyesini CHP kazanmıştı. Ancak yıkım tehlikesi günbegün büyümeye devam etmiş, kuşin ortasında kömürsüz kalmanın korkusuyla uyuyamadıkları gibi korkulu günler mahalle halkını sarıp sarmalamıştı.

Ve yıkım ekipleri kapılarına dayandığında, mahalle halkının öfkesi de son haddine dayanmış ve tüm mahalleli yıkım ekiplerinin karşısına dikilmişti. Ne polis, ne çevik kuvvet, ne biber gazı, ne zabıtalara mahallelinin bu direnişi karşısında durabili. Barikatlar kuran mahalle halkı, yalın taş ve sopaları ile çatıştı. Yaşlı kadınları bile yerde sürüklediler, bir genç çatışırken evinin damından düşürüldü, 17 kişi gözaltına alındı!

Yıkıma karşı mahalle halkının direnişi sürüyor. Mahalleli öfkeli! Nasıl olmasın, hem barınma hakları elinden alınarak evlerinden edilip, mağdur oluyorlar; hem de devletin ve patronların kolluk kuvvetlerinin saldırısına uğruyorlar. Biz de mahalle halkını ziyaret ederek, onlarla bir söyleşi gerçekleştirdik. Nefesleri öfke kokuyordu:

- Medyaya yansıyan biçimiyle 7 Ekim'de gerçekleşen yıkıma kadar geçen süreçten bahsedebilir misiniz?

- Necip Şahin (Barınma hakkı bürosu sözcüsü): Burada insanlar yaşarken – burada yaklaşık 30 – 40 yıldır yaşıyoruz – bir gün “kentsel dönüşüm ilan edilmiş” dediler. AKP belediye başkanlığı eliyle oluyor bu. O zaman Ahmet Duyar isimli bir kişi Belediye Başkanı. O zamana kadar kentsel dönüşüm diye bir şey bilmiyoruz tabii. Hepimizin birtakım hayalleri var evleri üzerinde. Ev sahibi olacağız, çocuklarımızın da evleri olacak gibi hesaplar yaparken bu süreçle karşılaştık. Ondan kısa bir süre sonra barınma hakkını göndermeye başladılar. **“Şunları imzalayın”** diye bir takım belgeler getirdiler. Metinler de hep tek taraflı. İçerisinde ne olduğu da pek gösterilmiyor. **“Süratle imzalayın”** diyorlar. Bunun yanında da süreklili psikolojik baskılar, **“bakan hakkınızı da kaybedersiniz”** hikâyeleri başladı. Bazı insanlar da buna inandı. Başta muhtar olmak üzere mahallenin ileri gelenleri yanlarına AKP'nin görüşlerine yakın olanları da alarak insanları kandırdılar. Süreç içerisinde insanların % 85'ine imza attırdılar. Ama henüz pratikte bir şey yoktu. Bu süreç içinde **“Ne yapacağız biz?”** diye feryat figan ederken – tecrübemiz de yok – birdenbire ortaya bazı muhalifler çıkmaya başladı. Hatta CHP il yönetimi ve hatta genel merkezden milletvekilleri de buraya geldiler. Bizi şu konuda bilgilendirdiler: Bu kesinlikle kentsel dönüşüm değil, rantal bir bölüşüm. Sizin evleri-

nizi elinizden alacaklar. Yıllardır birikmiş haklarınızı ve hatta kanunen elinizde bulunan haklarınızı da alacaklar. Hatta Tekin Bingöl'ün (CHP Ankara milletvekili) açık ifadesi var: “Bakın bu sözleşmeye imza atarsanız bütün haklarınızı kaybedersiniz. Hatta bu olay mafyanın silahı kafanıza dayayarak olmayan bir borcu tahsil etmesi gibi bir işittir.” Bu söylemler üzerine propagandalarına devam ettiler. Biz de –denize düşen yılanı sarılır– “Yahu doğrudur. Bunlar gerçekten söylediklerine uygun hareket ederseler, belediyeye geçtiklerinde hakkımızı gözetirler zannederek onları sahiplendik ve kitle tabanları olmamasına rağmen belediye seçimlerini almaları için çabasına yürüttük. Burada bir seçim bürosu kuruldu, sanki burası CHP'nin kale-siyimşi gibi bir imaj doğacak şekilde renklendirildi. Bugünkü Belediye Başkanı

Fethi Yaşar o dönemde Belediye Meclis Üyesiydi. Defalarca mahalleye geldiler. Her gelişlerinde ümit verdiler. Hatta bir gün CHP'nin seçim broşürünün arkasında “kentsel dönüşüm projeleri bitirilecek, bu sözleşmeler iptal edilecek, hak sahiplerine de tapuları verilecek” yazan broşürü alıp “Yahu başkanım bunu imzalar mısın?” dedim. “Ne demek!” dedi. “Hemen imzalamam. Hem de gururla imzalamam” dedi. Ve o broşürü de imzaladı. Ve derken seçimi CHP kazandı.

Fakat bir değişim yok. Uzun zaman sessizlik. “Başkan yok, başkan dönecek” gibi sözlerle beklerken başkan kitleyle görüşmedi. “Yahu bunda bir şey mi var acaba?” deyip iyi niyetimizi korumaya çalıştık. Fakat gelişen süreç içerisinde aslında bunların da niyetinin diğer dönemde başlatılan kentsel dönüşüm projelerinin sürdürülmesi olduğunu gördük. Görüşmelerin falan hep oyalama olduğunu fark ettik. Hatta bu süreç içerisinde hala belgeleri imzalatma çabası devam ediyordu. Fakat tersine bir süreç de çevrilmeye başladı. İnsanlar imzaladıkları sözleşmeleri iptal ettirmek istediler. Belediyeye başvurdular. Aynı gün 200-300 kişi imzasını çekmek için dilekçe verdi. Fakat Belediye bunları reddetti. Biz İdare Mahkemelerine çıktık. Tabii mahkemeye harcı var, avukat tutma koşulumuz yok. Üstelik süreci ve ne yapabileceğimizi de bilmiyoruz. Bir kısmımız vazgeçti. Belki bir kısmımız 100-150 lirayı büyük para gördü, veremediler. Bu süreçten farklı kararlar çıktı. Bazısı başvurmamızı reddetti. Bazısı başvurmamızı haklı görüp yürütmenin durdurulması kararı verdi – ki bu mahkeme hala sürüyor. Derken baktık ki bu böyle gelişmeyecek insani direniş noktasında da mahalleliyi bir araya getirmeye çalıştık. Ve ilk defa 5 Ağustos'ta biz kendileriyle görüşme yaparken bir de baktık ki biz orada oyalanırken mahalle kuşatılmış. Gerçi bir gün öncesinden biz bu duyumu almıştık ama pek de ihtimal vermemiştik. 5 Ağustos günü yüzlerce çevik kuvvet polisi ve Belediye tarafından özel militarize edilmiş, sonradan işe alınmış, zabıta kıyafeti giydirilmiş – bazı duyularımız var, bunlar sağdan soldan toplanmış çakallar sürüs-

“Artık insanlar canları pahasına bu evleri savunacaktır. Belediye bunu dikkate almalı. Belki de burada ev ev savunma yapılacaktır. Bu süreçte olacak ve aktılacak kanun vebali Fethi Yaşar'ın ve hatta bugün üç maymunu oynayan CHP yönetiminindir.”

bir takım gençler ellerinde özel yapılmış sopalarla dört bir taraftan saldırdılar. Orada hakikaten iyi bir kalabalık toplanmıştı. Yüzlerce mahalleli vardı. Bunlara geçit vermedik. O gün onları geri gönderdik. 5 Ağustos'tan sonra mahallede bir panik havası oluşturuldu. Gerçekten hakkını koruma noktasında yeterli irade göstermeyen insanlara yeniden imza attırma, evlerini yıkma sürecine girildi. Derken araya Ramazan geldi. Ramazan, bizim açımızdan bir bakıma kurtarıcı oldu. Bu ay içinde saldırıp tepki çekmeyi göze alamadılar. Bu süreçte biz iftar programları yaptık. Fethi Yaşar'ı da davet etmemize rağmen iftarımıza katılmadı. 200 metre ötede gösteriş için iftar çadırı kurdu kendisi. Ramazan içerisinde bizim için güzel şeyler de oldu. Dikmen'den kardeşlerimiz ziyarete geldiler. Biz Mamak'a davet edildik, oraya gittik. Burada çok değişik sosyal, mezhepsel ve etnik yapıdan insanlar bir araya gelip dayanışma içerisine girdiler, aynı sofrada buluştular. Oradan çok güzel anılarla döndük, ben şahsen çok etkilendim. Ramazan bu şekilde geçtikten sonra yeniden tehditler vs. başladı. Ve bu A Takımı, daha sık görülmeye başladı. Mahalle içerisine gelip insanları tehdit ediyorlar. Bu direniş hareketine öncülük eden arkadaşlarımız özellikle birçok kez tehdit edildi, “öldürürüz, götürürüz, getiririz” şeklinde. Bu noktada ben de tehdit edildim.

- A takımı resmi belediye görevlileri mi?

- Tekin Akış (mahalleli): Yenimahalle'de onlara “balyoz tımı” diyorlar.

- N. Ş.: Bunlar birebir görevli değil. Belediyeye şu veya bu şekilde alınmış yevmiyeyle çalışan sağdan soldan getirilen insanlar. Kimliklerini de bilmiyoruz. Bunlar mahallede hakikaten baskı uyguladılar. Tehditler yaygınlaştı. Bir arkadaşımızın evi gece taşlandı. Yapan da ortaya çıkmadı. Bana da “Bana bak,deşilmek mi istiyorsun?” tehdidinde bulunuldu.

- T. A.: Son yaşanan olay 11 Ekim'di. Bu tarihe kadar bir yandan “yapmayacağız, etmeyeceğiz” diye bizi kandırırken bir yandan da insanların evlerini yerle bir ettiler. Buradaki insanlar ne yapacağını şaşırdı. Bu zulümdür. Hiçbir şey yapamıyorsunuz. Biz burada 10-20 arkadaş bir direnişe önderlik etmeye çalışıyoruz. 6 yıllık bir süreç ya-

şadığımız için bazı şeyleri biraz daha anlayıp tercüme ettiğimiz için çok fazla öne çıkmadık. Öne çıksak yarımızı alıp götürcekler ya da başka şeyler yapacaklar. Bazı sivil toplum örgütleri gelip bilgilerimizi paylaşıyorlar ama biz burada geri kaldık. Bu durumdan faydalanıp evlerimizi yıktılar. Şimdi ayın 26'sında çok köklü bir yıkıma gelececeklerini söylüyorlar. Bunlar duyularımız.

Şurada ilerde Adalet Bakanlığı'nın notuları var. Ben onlara sesleniyorum: Sabah kalktığınız zaman buradaki mezalimi görüyorsunuz. Sizin elinizde kalem var, yetki var. Sizin elinizde her şey var. Hâkimsiniz, savcısınız. Bunları yazın. Lütfe! Bu zulmü görün. Bize tepeden bakanlara sesleniyorum: Biz de bu ülkenin vatandaşlarıyız. Burası aynı zamanda protokol yoludur. Buradan hep siyasiler geçer. Onlara da sesleniyorum: Yapabileceğiniz bir şey varsa yapın. Buradaki insanların çoğu evini bekleyecek diye işinden gücünden oldu. Evde ailem var, kızım var. İşe gidemiyorum. Burada ne idüğü belirsiz insanlar doluyor. Ankara gibi bir yerde 200 metre ötedeki metro istasyonundan her akşam kızımı almak zorunda mıyım ben?

- N. Ş.: Her gün saldırı beklemekten -buradaki insanların geçimleri zaten pamuk ipliğine bağlı- işlerimizi takip edemez olduk. Burada çoğu insan inşaat sektöründe çalışıyor. İnşaatçıyız, inşaat boyacısınız, dış cephe boyacısınız... İşlerimizi takip edemediğimiz için de çoluğumuzun çocuğumuzun geçimini sağlayamaz haldeyiz.

Bugün bir kedinin, bir köpeğin bile barınma hakkı sahiplenilirken insanların barınma hakkı yok sayılmaktadır. Barınma hakkı insanın en temel hakkıdır. “Sosyal devlet”in bu hakkı sağlaması gerekirken insanları evsizleştirerek buraları “layık” gördükleri, yenisetme, haramla beslenen, bir takım çıkar çevrelerine peşkeş çekmektedir.

Bugüne kadar boş evler yıkılmış, sıra dolu evlere gelmiştir. Artık insanlar canları pahasına bu evleri savunacaktır. Belediye bunu dikkate almalı. Belki de burada ev ev savunma yapılacaktır. Bu süreçte olacak ve aktılacak kanun vebali Fethi Yaşar'ın ve hatta bugün üç maymunu oynayan CHP yönetiminindir. Burada söz konusu olan halk ve rant savaşıdır. CHP artık tavrını koymalıdır.

Halktan mı yanadır ranttan mı? Eğer akıllarını başlarına almazlarsa buranın faturasını çok fena

ödeyecekler.

- Bu gibi durumlarda kamuoyu oluşturma ayrı bir önem taşımaktadır. Bu konuda girişimleriniz oldu mu?

- N. Ş.: Tabii ki sivil toplum örgütleri bizim yanımıza geliyor; ancak o gün geldiğinde mahalleli sadece kendi gücüyle direnecektir. Elinde başka bir şey de yoktur. Biz kendimizi hazırladık. Ama bir ev sahibi çıkp da “ben evimi yıktıracağım” dediğinde de bir şey yapamıyorsun.

İnsanlar kararlı, evlerini savunacaklar. Kaybedecekleri de hiçbir şey yok. Meşru bir mücadele veriyoruz. Korkumuz yok. Ancak evimizi elimizden almak isteyenler korksunlar. O gün onlara bir sürprizimiz olacak.

Biz bürokratik, hukuki ve diplomatik bütün temaslarımızı yapıyoruz ve STK'leri haberdar ediyoruz. Kamuoyu oluşturmak için çabalyoruz.

- Kentsel dönüşüm çerçevesinde yıkım saldırılarını sürerken bir yandan da mahalle sakinlerini yıldırma yönelik yıldırma politikalarının uygulandığı artık bilinen bir gerçek. Elektrikler, ulaşımı kesmek gibi araçlar kullanılmaktadır. Burada bu gibi yıldırma politikaları uygulandı mı?

- N. Ş.: Aynen dediğiniz gibi oldu. Aylarca çöp almadılar. İstediler ki buradan hastalık yayılsın, çocuklarımız telef olsun. Bizi buradan kaçırmak için yaşam alanımız dahi daraltılmaya çalışılıyor. Burada küçük tenekeler bakkallarımız var. Onlara göz koymuşlar. Kanunumuz bir şekilde onları kapattılar. Bu hakikaten bazı insanları yıldırıyor, çekip gittiler.

Tebliğati ilk yaptıklarında da zaten bunu teslim edip gitmediler. Duvarlara, kapılara, camlara öyle bir yapıştırdılar ki sökemedik. Bir yere götürmek istediğimizde kapıları söktük. Bu insanlık aybıdır.

Fethi Yaşar işleri öyle bir noktaya getirdi ki hiç kimse kendi yönetimi altındaki böyle şeyler yapmaz. Belki Nazi Almanyası'nda Yahudilere yapılmıştır ancak.

- Medyada kadınların direngen duruşları önemli bir yer buldu. Siz bu konuda ne düşünüyorsunuz?

- N. Ş.: Kadın da erkekle aynı hayatı paylaşıyor. Biz bu süreçte aslında onların kıymetinin ve yerinin tam veremediğini gördük. Hakikaten bu direnişin ana lokomotif kadınlardı. Onlar cansiperane bir anne olarak, bir yuvanın sahibi olarak öyle bir direniş sergilediler ki biz de hayret ettik. Yani burada bu erkekler, delikanlılar çok yerde kadınların gerisinde kaldılar. O noktada hakikaten takdir ediyoruz. Onlar aslında direniş motive edenler, yani onlar olmasaydı belki şurası erkekler topluluğundan ibaret olsaydı belki de biz pes ederdik.

- Fatma Demirel (mahalleli): Biz polise karşı değildik; ama canımızı acıtına vurduk. Bir çocuğu götürüyorlardı aşağıya, onu zor kurtardık. Bir de etrafımızı çevirdiler, coplarla dizlerimize dizlerimize vurdular bu çelik kuvvetler, düştüm orada. O günden beri belim ağrıyor.

Ne düşünüyoruz kızım, bir insanın evi yurdu olmazsa ne olur? Bizim yuvamızı yıkıyorlar. Biz vakti zamanında oy verdik. Biz AKP'liydik CHP'ye oy verdik kurtaracak diye. Gerçi şimdi AKP'den de nefret ediyorum ya. Buna oy verdik, bu da AKP'nin izinden gidiyor. Sokağa atacak bizi.

- Ceyhan Uzun (mahalleli): Bizi kandırdı o zaman. Kandırdı... (Ankara)

F. D.: Gelsin bizi Fethi Yaşar sokağa koysun. Çadırı kurar orda otururuz. Şimdi kâğıt dağıtmışlar, daha bize gelmedi de, “üç gün içinde evi boşaltın” diye. Zorbalık, başka şey değil. Hep korkutmaya çalışıyorlar. Evimin yakınında ev kalmadı. Akşam olunca bir korkuyla yaşıyorum. İçkiciler, pislikler dolaşıyor. Mahalleye fuhuş soktular. Perişan olduk. Biz karşı değiliz kentsel dönüşüme. Gelsin karımıza anlatsın evimizi yapsın, hakkımızı versin. Ama seçimden sonra gelmedi. Bize “çapulcular” diyor muş. “Nasıl yıkarız” diyor muş. Biz onu affetmiyoruz.

C. U.: Nasıl çıkarım bu evden ben? Burayı yapmak için kuyular kazdık. Gaz ışığında oturduk. Nasıl verelim bu evi? Bize hiçbir şey vermiyorlar. Sadece imza attırıp evimizi alacaklar. Benim üç tane oğlum var. İkisi bekâr, biri işsiz geziyor. Adam emekli, hasta bir de.

T.A.: Biz buradaki insanların akıbetinin ne olacağını bilmiyoruz. Bizim sizden ricamız, basından ricamız sesimizi duyurmanızdır. Ben sayın sosyal demokratlara sormak istiyorum: CHP kurulduktan bugüne kadar hangi bir vatandaşın evini yanına çevik kuvveti de alarak başına yıkmıştır? Bunu kamuoyuna açıklasınlar. Sosyal demokratlığınız buysa, ben diyorum Türkiye'nin vay haline! Onun için bizim söyleyecek çok sözümüz var. Artık takdirli kamuoyuna bırakıyoruz.

F. D.: Fethi Yaşar geldiğinde “imzalamayın, karşı çıkın” dedi. Seçimden sonra karşı çıkınca bizi hiç gözü görmüyor. Oyu kazandıktan sonra hiç buralara uğramadı. Bizim evimiz olmazsa, benim adam emekli, oğlumun işi yok, iki çocuğum okuyor, ben bunları nasıl okuturum? Nasıl kiraya giderim? Benim gibi mağdur olanlar kaldı. Evi olanlar gitti. Bizim ne evimiz, ne köyümüz, ne de bir yerden yardımımız var. Ama çok şükür muhtaç değiliz, evimiz var, emekli maşımız var, biz onlarla geçiniyoruz. Biz evimizden çıkarsak ortada kalacağız.

Gülsuyu halkı: “Polis varsa halka saldırı vardır”

Mahallemizde günlerdir polis ablukası yaşanıyor. Otobüsler dolusu çevik kuvvet, zirhlı araçlar, sivil polisler, yabancı bir ülkeyi işgal edercesine karşılığında halk değil de düşman ordusu varmışçasına dolduruyorlar sokaklarımızı. Peki neden? Bizim güvenliğimiz için mi? Mahallemizde neredeyse her gün hırsızlık olayları yaşanıyor, uyuşturucu satıcıları, çeteler dolaşıyor, kavgalar yaşanıyor, bunları önlemek için göremiyoruz polisi. Ama **söz konusu uyuşturucu, fuhuşa karşı mücadele eden devrimciler olduğunda veya yıkımlar için halk olarak müdahale ettiğimizde hemen polisi götürüyoruz karşımızda.** Bugün mahallemizi polis ablukasına alırken ortaya sürdükleri güvenlik gerekçesi, tamamen bir yalandır. Gülsuyu halkı olarak biz bu gerçeği yaşayarak öğrendik. Daha önce de benzer polis ablukaları yaşandı bu mahallede. Günlerce mahallemizi gaza boğduklarını, polis vanzerlerinin hemen yanında uyuşturucu sattıkları

rını gözlerimizle gördük. Gençlerimizi yerde sürükleyerek, döverecek gözaltına aldıklarını, üstümüze ateş açıldığında sıkça şahit olduk. Onların rahatsız oldukları şey, bu pislikler değil, Gülsuyu halkının bu pisliklere teslim olmayıp kendi değerlerini sahiplenerek devrimcilerle örgütlü mücadele etmesi. Yıkımlar halen bu mahallenin en büyük sorunlarından bir tanesi. Gülsuyu'nu Gülsuyu halkına layık görmeyen, evlerimize göz dikenler evlerimizi yıkmaktan vazgeçmiş değiller. Fırsat kolluyorlar... Şimdiye kadar yıkamadılarsa yine Gülsuyu halkının örgütlü bir halk olmasından, mücadele etmesinden kaynaklıdır. Bugün polis ablukasının, ortada hiçbir şey yokken otobüsler dolusu çevik kuvvetin mahallemizde boy göstermesinin bir nedeni de halkı korkuyla teslim alıp ilerde mahalleye gelecek yıkım ekiplerine de yol açmaktır. Bizler şunu çok iyi biliyoruz; polis varsa yıkım vardır; polis varsa hemen ardından uyuşturucu satıcıları, çeteler vardır; polis var-

sa halka saldırı vardır.

Polis Terörüne Karşı Yürüyüş

Mahallemizde yaşanan polis terörüne karşı **Halk Cephesi, ESP, Partizan ve PDD'nin** katılımıyla 31 Ekim Pazar günü saat 18:00'de ortak pankartla beraber yürüyüşe geçildi.

Sloganlarla hep bir ağızdan “Katil polis Gülsuyu'ndan defol”, “Yozaşmaya izin vermeyeceğiz”, “Yıkımlara izin vermeyeceğiz”, “Yaşasın devrimci dayanışma”, sloganları atılarak meşale ve dövizler eşliğinde Heykel'e kadar yürünerek halkımız hesap sormaya ve eyleme çağrıldı.

Heykel'de mahalle halkıyla burun buruna gelen Polis otosu ani bir refleksle panikleyerek korkmuş ve otobüsü gönderip hemen uzaklaşmaya çalışmıştır. Yürüyüş Fatmahanim'da yapılan basın açıklaması ile son buldu.

(Gülsuyu İK okurları)

Suzan Zengin'den mektup var...

Merhaba,

Devlet Bakanı ve Başbakan Yardımcısı Bülent Arınç'ın tutuklu gazetecilerle ilgili yaptığı açıklamalar, birçoklarının dikkatinden kaçmıyor. Arınç'ın sözünü ettiği gazetecilerin muhalif basın çalışanları olduğu da, yine kendi açıklamalarından anlaşılıyor.

Arınç muhalif gazeteleri özetle, "...adı sanı duyulmadık", "...aradığınızda yerini bulamadığımız", "elden dağıtılan gazeteler" olarak tanımlıyor. Bu gazetelerde çalışırken tutuklanan gazetecileri ise, "Gazeteci sıfatı taşıyıp, terörden yatanlar" olarak adlandırmakta, "suçlarını" da "adam öldürmek", "terör örgütüne üye olmak", "terör örgütünde eylem yapmak" olarak sıralıyor. Arınç, böylelikle hem muhalif basını hem de tutuklu gazetecileri hedef gösteriyor. Ancak...

* Her şeyden önce muhalif gazetelerin arkasında büyük sermaye grupları yoktur. Çünkü bu gazeteler onların çıkarlarını değil, yoksul halkın -emekçilerin- çıkarlarını koruyan bir yayın anlayışına sahiptir. Bu da "doğal" olarak belli kesimlerin bu gazetelerden (haber dar olmamasını demeyeceğim), haberleri yokmuş gibi davranmalarını beraberinde getiriyor.

* Muhalif gazeteler devlet ihalelerinden, reklam pastasından pay alamıyor değiller almıyorlar! Bu da, bu gazetelerin (muhalif) kendi yayıncılığıyla kavranılması, satışından elde edilen geliri kendine finanse etmesi anlamına gelmektedir. Ayrıca gazetelerin satışı, evet, elden yapılmaktadır. Çünkü büyük sermaye gruplarına ait dağıtım şirketlerinin talep ettiği dağıtım ücretleri, karşılanamayacak boyuttadır.

* Bu gazetelerin yerlerinin "bulunama-

ması" meselesine gelince: Sadece yerleri değil, bunlarda kimlerin çalıştığı, nerede oldukları vb. durumlar çok iyi biliniyor. Çünkü çalışanları, çalışanlarını da kapsayacak biçimde, başta polis olmak üzere, devletin birçok "ilgili" kurumu tarafından, neredeyse an be an izleniyor. Bunun başlıca, hatta yegane nedeni ise, bu kişilerin muhalif olmalarıdır.

* Muhalif basına (ve de çalışanlarına) dönük tüm "yasadışı" ilan etme çabalarına karşın, bunların her biri uzunca yıllardır devletin yasaları çerçevesinde yayın yapıyor, devlete yıllardır vergi ödüyor. Bu da hedef gösterilen bu gazetelerin çalışmalarının yanısıra da çalışanlarının yasal-meşru zeminde olduklarını yeterince gösteriyor.

* Ancak muhalif basına ve çalışanlarına dönük keyfi baskı- engelleme ve hedef gösterme çabaları uzunca yıllardır devam ediyor. Gazetelerin (vd. yayınların) hemen tüm sayılarına toplatma- kapatma cezaları geliyor, muhalif gazeteciler, bugün hapisanelerde onlarca muhalif gazetecinin tutuklu bulunması örneğinden de anlaşılacağı üzere, keyfi gerekçelerle tutulanıyor.

* Arınç, tutuklu gazeteciler için "gazeteci sıfatı taşıyıp, terörden yatanlar" demiş, "suçlarını" da yukarıda konulduğu biçimde sıralamış, daha doğrusu iddia etmiş. Ancak her şeyden önce söz konusu olanlar, büyük bölümü hala "tutuklu" statüsünde olan gazetecilerdir. Bu da bu tür iddialar-suçlamalar dile getirilirken, en başta da hukuki sakıncalarını dikkate almayı gerektiriyor. Çünkü hiç kimse suçu sabit olana, yani iddia edilen suçlamalardan hüküm giyene kadar aleni olarak suçlu ilan edilemez! Bu hem ülkemiz hukuku hem de evrensel hukuk açısından genel geçer bir kaidedir.

"İlginç"tir, Arınç aynı açıklamalar sırasın-

da "katilin bile kişilik hakları var" demiş. Ancak yaptığı peşin hükümlü-hedef gösteren açıklamalarıyla, biz tutuklu gazetecilerin kişilik haklarını yok saymakta sakınca görmemiş, hukuki açıdan bakıldığında ise suç işlemiştir.

Kaldı ki, tutuklanan gazetecilere dönük iddialar-suçlamalar genel olarak herhangi bir somut kanıtta da dayandırılmıyor, tutuklamalar komplovari yöntemlerle gerçekleştiriliyor.

Örneğin; gazeteye ait telefon dinlemeleri, yine gazete çalışması kapsamında olduğu çok açık görülen gazete materyalleri "yasadışı örgüt üyeliği" iddiasına kanıt yapılmaya çalışılıyor. Ne iddianamede ne de dosyada herhangi bir bağ kurulamamasına, tanık vb. ifadeler olmamasına karşın, gazeteciler, "eylem yapma" vb. iddialarla yargılanan başka kişilerin olduğu dosyalara dahil edilerek, "örgüt üyeliği"nden yargılanıyor.

Bir yıl gibi uzun süre hapisanede tutulmaları sonrasında ilk duruşmalarına çıkarıldıkları yetmezmiş gibi, bir sonraki duruşma tarihleri altı ay sonralara atılıyor. Böylece gazetecilerin komplolarla tutuklanmalarının yanı sıra, tutuklanmalar peşin cezalandırma yönündedir.

Tıpkı bir yılı aşkın süredir tutuklu bulunan bir gazeteci-çevirmen olarak, benim sürecimde yaşadıklarım gibi...

Açık muhalif kimlikle, ancak yasal zeminde çalışma yapanların "yasadışı" ilan edildiği bu süreç, tam da "demokrasi" söylemlerinin yoğun olarak, hem de hükümetin tüm kademelerinden dillendirildiği bir dönemde yaşanması dikkatlerden kaçmıyor.

"Demokrasi" söylemleri eşliğinde, neredeyse her türden yasal çalışmanın, miting, basın açıklaması vb. etkinliklerin, emekçilerin hak arama mücadelelerinin "yasadışı" ilan

edilmesi çabalarına tanıklık ediyoruz.

* Mesela, parasız eğitim isteyen öğrenciler, hem bu talebi dile getirdikleri hem de TEKEK işçilerinin eylemlerine destek verdikleri için tutuklanmakta, "örgüt üyeliği" iddiası ile davalar açılıp, 15 yıla kadar hapisle cezalandırılmaları istenebiliyor.

* Yasal mitinglerde düzenlenen konserler sırasında söylenen şarkılara alkış tutarak eşlik edenlere "örgüt propagandası yapmak"tan cezalar veriliyor.

* Bu politikalar sonucu tika basa dolan hapisanelerde, tutuklu ve hükümlülere dönük hak gaspları da her geçen gün artıyor.

Özellikle de siyasi nedenlerle hapse atılanların tutulduğu F tiplerinde uygulanan tecrit politikası, keyfi disiplin cezaları, dayak vb. uygulamalar eşliğinde, bu süreç daha da katmerlenerek sürdürülmektedir. Aralarında ölümün eşğine gelmiş olanların da bulunduğu hasta mahpusların durumlarına ilişkin görmezden-duymazdan gelme pratiği de devam ediyor.

* Böylelikle hem tutuklu bir gazeteci olarak, hapisanelere ortaya çıkan "doğal" bağından hem de gazetecilik mesleğinin gereği-görevi olduğunu düşünerek, hapisanelerin durumuna da dikkat çekmiş olayım.

Suzan Zengin (Tutuklu gazeteci-Çevirmen- Bakırköy Hapishanesi)

Olgulardan hareket etmek yetmez

Bazen önümüzde açık duran-gerçekleşen bir olayı değerlendirirken, orada kaç kişi varsa o kadar farklı fikrin ortaya çıktığını görürüz. Çoğu zaman bütüne bakmaktan ziyade olayın bir yanının tanımlandığını ve "gerçek budur" diye direttiğini "şaşkınlıkla" fark ederiz. Gözleri kapalı kişilerin fiili bir tarafından tutup tanımlaması gibi bir olaydır yaşanan. Fark edilen ve bu yüzden öne çıkarılan parça bütüne mal edilir ve gerçek tek yönlü tarif edilerek üzerinde diletir. Oysa ki her parçanın diğerleriyle ilişkisi ve hepsinin oluşturduğu bütünü (veya tam tersi olarak "bütünü görüp parçalara ayırabilme") görebilmek önemlidir. Bu yapılmadığında olgulardan hareket edilmiş olsa bile doğru bir sonuç ulaşmak, gerçeği tanımlamak mümkün olmamaktadır. Tek yanlı yaklaşım, fiili hortumundan hareketle uzun, sopa gibi bir şey veya keçe kulaklarından hareketle yuvarlağımsı bir şey gibi tanımlamamız ve hiçbir şekilde fiilin gerçek şeklini anlatamamıza yol açan örnekte olduğu gibi, gerçeğe hükmedilmesinin önündeki engellerdendir.

Bir olayı-olguyu onu çevreleyen koşullarla, bütünü oluşturan diğer parçalarla olan ilişkisiyle, geçmiş ve şimdiki durumuyla ayrıntılı bir şekilde incelemek, ne olduğu ve neye evrilebileceği konusunda aşgari bu bilgilerle hareket etmek gereklidir. Gerçeği doğru değerlendirebilmek, bütünlüklü bakabilmek için izlenmemiz gereken yöntem, **diyalektik materyalizmdir**.

Diyalektik yöntemin hepimizin bildiği ama yaşama geçirmede zorlandığı dört temel yasası vardır. **Özdeşlik/farklılık, karşıtların iç içe geçmişliği, nicelik/nitelik ve çelişki**. Bunların her birinin ayrı ayrı incelenmesi gereklidir ve başka bir yazının konusudur. Biz sadece her şeyin karşıtıyla birlikte var olduğunu, koşulların değişmesiyle bu karşıtların yer değiştirebileceğini, olguyu-olayı anlamak için bu karşıtların iyi tanımak-inceleme gerektirdiğini, değişimin sürekli olduğunu ve nicel değişimlerin belli bir noktaya ulaşmasından sonra niteliksel değişimin olduğunu ve hareketin bundan sonrasında yeni çelişkilerle devam ettiğini söyleyerek ger-

çektirmiş olalım bu dört ilkeyi. Bir şeyi bütün yanlarıyla en kapsamlı ve gerçeğe en yakın biçimde öğrenmek/yorumlamak, diyalektik yöntemi kullanabilme ustalığıyla ilgilidir.

Şimdiye kadar yazdıklarımızdan, bilgilerimizin hiçbir zaman mutlak bir sınırı olmadığını, bilginin-bilmenin sonsuz olduğu sonucuna varabiliriz. Bilgi sürecinin tamamlandığını iddia etmek, değişim-dönüşümü yadsımaktır. Ki bu, yaşamın sona ermesidir. İncelenen olay-olgu hakkında tüm bağlantılar ve ilişkiler ortaya çıkarılmış olsa dahi bilginin tarihsel koşullar tarafından sınırlandığı unutulmamalıdır. Elbette o şey hakkındaki tüm görelî doğruların toplamı onunla ilgili, o süreç için mutlak doğruya ulaşılmasını yakınlaştırır. Ama mutlaklık durumu da geçicidir, yeni çelişkilerle birlikte değişir! Mutlak olan da görelidir. Bu genel doğrular bilindiği halde çoğu zaman yeni ortaya çıkan bir durumla ilgili olarak eski yorumlar yapılabilmekte, eski pratikler tekrarlanabilmektedir. Her şey mutlaklaştırılmakta, önceden alınan karar-tavır "değiştirilemez" niteliği taşımaktadır.

Veya "bilinene sığınma" kolaylığına kaçılmaktadır. Ama yaşam, mücadele bunu kaldırmaz! Çünkü her şey değişmekte... Belli koşullar içinde doğru, iyi, yeterli gelen bir şey, farklı koşullar içinde yanlış, kötü, yetersiz gelebilir. Değişim durumları ve koşulları gözardı ederek hep aynı sonucu ummak, başarısızlıkları ve peşisıra hayal kırıklıklarını getirir.

Yazının başında vurguladığımız aynı olay-olgu üzerinden çok farklı hatta bazen taban tabana zıt yorumların yapılması ve sonuçların çıkarılması orada düşünme tarzında-yönteminde bir sorun olduğunu gösterir. Değerlendirmelerde olgulardan hareket edebilmek, gerçeği olgularda aramak önemlidir; ama bu sadece başlangıçtır. **Görünenle yetinmeyip iç ilişkilere kadar incelenilebildiğinde farklı yanları araştırıp, bunlardan hareketle sonuca ulaşabildiği oranda, gerçeğe daha çok hakim olunacak ve hakim olunabildiği oranda da başarılı olunacaktır.**

Gerçekliğin doğru algılanmasını engelleyen şeylerden biri de ideolojik yaklaşımlar olabilmektedir. İdeolojinin ger-

çeklerden beslenmesi ve şekil alması gerektirir; bazen tam tersi şekilde gerçeklere; sahip olunan, kalıplaşmış ideolojik varsayımlara yaklaşılabiliyor. Ki bunun adı **dogmatizmdir**. Bu diyalektik yöntemden tamamen uzaklaşmak, pratikten-yaşamdan kopmak, yaşamın renkliliğine zihnin-teorinin griliğini dayatmaktır. Bu yöntemin olguları hareket noktası alan, pratiği bilgi teorisinin esas halkası sayan diyalektikle ilgisi yoktur.

Özcesi; diyalektik yöntem incelenen şey hakkında bütünlüklü bakabilme-yi, bütünden parçalara giderek her bir parçanın iç ve dış ilişkilerini, bütüne etkilerini araştırmak, incelenen şeyin tarihsel evrelerde geçirdiği değişimleri, ilişkileri, bugününü ve onu çevreleyen koşulları inceleyerek gelecekte alacağı halle ilgili fikir yürütebilmektir. Diyalektik yöntemi kullanabilmek demek yaşamın akışına ayak uydurabilmek, çelişkileri kavramak, değişimi yakalamak demektir. (**Gezbe Hapishanesi'nden bir İK okuru**)

Bir sabah anne bir sabah acımı süpürmek için açtığında kapını adı başka sesi başka nice yaşıtım koyunda çiçekler çiçekler içinde bir ülke getirirler

Komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın annesi Mediha Ana'yı yitirdik. Yakınlarına ve sevenlerine başsağlığı diliyoruz!

Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri

*"Neşre arıza da seni beklemişler
Götürseler de bir dirgekte kuyumlar kayıpların, kuyumlar
Tayıncağı her şeyi anılarla anımlar
Tanış gündüzler her zaman olamaz, olamaz
Ben de senle yollarıma ilerlerim
Mektuplar yazsam, oysa böyle yazsam, kuyumlar öldüğün anımlar"
(Mediha Ana'nın Dralim'in Ağlımları)*

Komünist Önder
İbrahim KAYPAKKAYA'nın annesi
MEDIHA ANA'yı yitirdik.

Şükran borçluyuz...

ORTAKÇA YAŞAM - Dostları adına
Ali ÖZKAN - Ünal GÜL - Yaser GÜNDAĞ

İŞÇİ KÖYLÜ'DEN

BARIŞ MI TASFİYE Mİ?

KCK tek taraflı olan eylemsizlik kararını Haziran 2011 tarihinde yapılacak olan genel seçimlere kadar uzattı. Ve eylemsizliğin kalıcı bir ateşkesle dönüşmesi için şu koşulları ileri sürdü: "1- Askeri ve siyasi operasyonların durdurulması, 2- Tutuklu Kürt siyasetçilerin serbest bırakılması, 3- Yüzde on seçim barajının kaldırılması, 4- Sürecin ilerlemesi için anayasa ve hakikatleri araştırma komisyonlarının kurulması, 5- Öcalan'ın sürece aktif katılımı için önünün açılması ve diyalogun müzakere düzeyine çıkarılması."

Hiç şüphesiz burada yeni olan ne KCK'nin ateşkes ilanidir, ne de devlete kurulan diyalog iddialarıdır. Burada yeni olan İmralı'da büyük ihtimale MIT vasıtasıyla sürdürülen görüşmelerin giderek kamuoyunda önemli oranda kabul görmesidir. Tabi ki bu görüşmeleri çözüme giden yolun kilometre taşları olarak yorumlamak, tarihi gerçekleri yeteri kadar ciddiye almamak anlamına gelir. Nitekim PKK kaynakları bugüne kadar yapılan birçok "ateşkes" öncesinde devlet veya hükümetleri temsil eden şahsiyetlerle görüşmeler yaptıkları veya mesajlar aldıklarını ifade etmektedirler.

Bu pratik sonuç bize sözü edilen "mutabakat"ın pratik bir değer taşımadığını göstermektedir. AKP hükümeti -ki uygulanan bir devlet politikasıdır, bu konuda aksi yönde ortaya konulan iddialar, değerlendirmeler, yaşanan pratik gerçeklerle hiçte uyumlu değildir- bugüne kadar ki tüm eylemsizlik süreçlerini kendi kliğinin çıkarları için en iyi şekilde kullanmıştır. "Açılımlar" furyası bu kullanma ve tasfiye etme politikasının en şirihli söylemidir. Bu söylemin arkasında yalnızca AKP değil, devletin kendisi vardır. Tıpkı Demirel'in "Kürt realitesini tanıyoruz" açıklamasının arkasında devletin olduğu gibi.

İlk olarak; bu ateşkes kararının da daha önce yapılan bazı ateşkeslerde olduğu gibi İmralı'da yapılan görüşmeler neticesinde gerçekleştiğini söyleyebiliriz. İkinci olarak; AKP kliği devletin çeşitli kurumları içinde elde ettiği avantajları seçimler dönemine kadar bir çatışmasızlık ortamıyla daha da avantajlı bir duruma getirmeye çalışıyor. Keza silahların önemli onunda susması ve bunun yeni anayasaya belli kırınların konulacağı vaatleriyle birleşmesi her halükarda AKP lehine beklenenden daha pozitif sonuçlar ortaya çıkarabilir.

Bu hedef doğrultusunda bir hareket planı oluşturan AKP toplumun farklı kesimleri tarafından ortaya konulan tüm ana talepleri seçim sonrasında erteleyecektir. Türban meselesinde bugüne kadar izlenen pratik, diğer farklı sorunlar konusunda da nasıl bir yol izleneceğine dair fikir sunmaktadır. Bu anlayış çerçevesinde soruna yaklaştığımızda KCK'nin kalıcı "ateşkes" in sağlanması için ileri sürdüğü talepler karşısında AKP nasıl bir tutum izleyebilir: Her şeyden önce AKP atacağı her adımda sistemin genel eğilimini hesaba katacaktır. Ki birçok konuda fikir ortaklığı olduğu kesindir.

Egemen sınıf sözcüleri düne kadar PKK cephesinde yapılan açıklamaları ciddiye almıyormuş gibi bir tutum içine giriyorlardı. Özellikle son süreçlerde "silah bırakmaya teşvik edilmelidir" söylemleri daha sıkça duyulmaya başladı. "Barış ve kardeşlikten" söz edenlerin sayısı daha da çoğaldı. Hiç şüphesiz egemen sınıf sözcülerinin barıştan anladıkları PKK'nin silahları bırakarak gelip teslim olmasıdır. Uluslararası planda ve bölgesel düzeyde sürdürülen "terör diplomasisi"nin özü de PKK hareketi üzerine baskılar yaratarak, onu yalnızlaştırmak, tasfiye planlarına yardımcı olmasını sağlamaktır. Hiç şüphesiz bunun kamuoyuna dönük psikolojik boyutu da vardır.

Kürt ulusal sorununu gerçek manada çözmeye niyeti olan bir devlet uluslararası ve bölgesel düzeyde bu denli saldırgan planlar üzerinde hesap yapar mı? Yine Tayyip'in daha yakın tarihte kimi batı Avrupa ülkelerine dönük "PKK'ye destek sunuyorlar" iddiasıyla yaptığı tehdit içeren açıklamalarını nereye oturtabiliriz? Tüm bu saldırgan pratikler ve tehdit içerikli söylemler arasında İmralı'dan "Diyalogdan müzakere sürecine geçildi" açıklamaları geldi. Ancak tam da bu görüşmelerin olduğu dönemde Irak Kürdistanı'ndaki PKK güçlerine yönelik top atışları yapıldı ve bir gerilla şehit düştü. Altı çizilmesi gereken diğer bir gerçek ise, sistemin Kürt ulusal sorununu çözümlendiren esas olarak anladığı şey hareketin tasfiyesidir. Ve bu tasfiye süreci kimi kırınlarla süslenebilir. Bu gerçekleri görerek soruna yaklaşırsak, egemen sınıf sözcülerinin bir dizi demagojik söylemini daha kolayca boş çıkarmak mümkün olabilir.

Sonuç olarak devletin İmralı'da sürdürmüş olduğu görüşmeleri bugün açık olarak bakulennesi yeni bir durumdur. Bu anlamıyla önceki süreçlerden farklı bir gelişmedir. Bu farklı gelişmenin belli pratik sonuçları olacaktır. Büyük bir olasılıkla bu sonuçlar seçim sonrası dönemde gündeme gelecektir. Gözden kaçırılmaması gereken diğer bir olgu ise, yapılan bir "mutabakat"tan söz edilmesine rağmen KCK'nin silahlı güçlerini daha önce yaptığı gibi Irak Kürdistanı'na çekmemesidir. En azından şu ana dek bu yönlü bir açıklama yapılmadı. Bu da gösteriyor ki, görüşmeyi yapan güçlerin verdiği sözler yeteri kadar güven duyulmamaktadır. Muhtemelen pratik sürece bakılacaktır. Bu durumda egemenlerin en rahat adım atacakları nokta, tutuklu olan Kürt siyasetçilerin serbest bırakılmasıdır. Kaldı ki, böyle bir gelişmeye de çok fazla bir misyon yüklemek gerekir. Çünkü bu tutuklamalar haksız yere yapılan tutuklamalardır. Dolayısıyla serbest bırakılmaları halinde yapılan bir haksızlığın şimdilik düzeltilmesi anlamına gelecektir. Şimdilik diyorum; çünkü bu zihniyet değişmedikten sonra yeni tutuklamaların gündeme gelmesi sürpriz olmayacaktır.

Demokratik Halk İktidarı İçin

Çi-köylü

BİZ HALKIZ, GELECEK ELLERİMİZDEDİR!

Umur Yayıncılık ve Basım Sn. Ltd. Şti.
Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mh.
İmam Murat Sk. No: 8/1 Aksaray-Fatih/İs-
tambul Tel: (0212) 521 34 30 Faks: (0212) 621
61 33 Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Çilem
İLASLAN Baskı: SM Matbaacılık Adres:
Çobançeşme Mh. Sanayi Cad. Altay Sk. No:
10 A Blok Yenibosna Bahçelievler İstanbul
Tel: 0212 654 94 18

BÜROLAR

Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02
Ankara: Sağlık 1 Sk. No: 17/19 Çankaya Tel: (0312) 430 67 65
İzmir: 856 Sokak, No: 48/203 Kemeraltı Konak, Tel: (0232) 446 78 07
Malatya: Dabakhane Mh. Turgut Melik Cd. Barış İşhanı Kat: 3 No: 95
Erzincan: Ordu Cd. Ordu İşhanı Kat: 3 Tel: (0446) 223 67 18
Bursa: Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Söğütçe İşsarıy Kat: 2 No: 185 Heykel, Tel: (0224) 224 09 98
Mersin: Silişkce Cd. Çavdaroğlu İşhanı Kat: 3 No: 1/8
Avrupa Büro: Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya Tel: 0049 203 40 60 958 Faks: 0049 203 40 60 959

Belediye-iş'te hiçbir şey eskisi gibi olmayacak!

Olağan Genel Kurul'un yaklaşması ile birlikte Belediye-iş içinde yürüten tartışmalar da giderek şiddetleniyor. Genel Merkez'in sınıftan ve süreçten kopuk olduğunu ve sınıfın yaşadığı hemen hiçbir soruna yönelik bir politikası olmadığını dile getiren çeşitli şubeler geçtiğimiz haftalarda Belediye-iş'te Demokratik Değişim Hareketi adıyla kendini kamuoyuna ilan etmişti. Şubelerin bu eleştirilerine karşı Genel Merkez yönetimi, hukuksuz ve anti-demokratik bir şekilde çeşitli yaptırımları devreye soktu. Ardından normalde yaz başlarında yapılması gereken Genel Kurul'u altı ay erkene çekti.

Demokratik Değişim Hareketi ise buna karşı sendikanın örgütlü olduğu tüm bölgelerde çalışmalarına hız vermiş durumda. Biz de işçi köylü gazetesi olarak Demokratik Değişim Hareketi'nin nasıl ortaya çıktığını, nasıl bir Belediye-iş tasarladığını şube başkanları ve işyeri temsilcilerine sorduk.

- De i im Hareketi nasıl bir ihtiyacı ürünü olarak ortaya çıktı?

- Hasan Gülüm (Belediye-iş Sendikası 2 No'lu Şube Başkanı): Sendikada uzun yıllardır yürüten bir tartışma vardı. Nasıl bir sendika istiyoruz? Bunu sürekli gündeme getiriyorduk. Yönetim de bunları gündemlerin tartışılabilmesi için derlerdi. Biz kongre öncesinde İstanbul'da uzun dönemdir birlikte faaliyet yürüttüğümüz şube ve işyeri temsilcileriyle Belediye-iş sendikasının gerici-statüko, kendini sınıfa kapatan yüzünün değişmesi gerektiğini düşünüyörüz. İlk toplantı İzmir'deydi. Bu toplantıya İstanbul'dan dört başkan arkadaşımız katıldı. Belediye-iş yönetimi mevcut koşulları anlayamamış ve buna uygun bir politika üretememiştir. Bu yüzden baştan sona kadar değişime ihtiyaç duyulmaktadır.

Bir statüko var. İşçi sınıfı profili değişmiş, örgütlenme modeli değişmiş, sendikal hareket genel olarak sınıfa yabancılaşmış, kastaşmış, statükoculaşmış, bu tablo söz, artık bir anlam ifade etmiyor. Sendika, statükocu, tek adamcı ve sınıftan uzaklaşmış, üyelerine yabancılaşmıştır. Demokrasi, insan hakları gibi en temel sorunların hiçbirinde yer almamaktadır. Bu sendika, sadece bir bölgeyi temsil etmektedir. Çeşitli milliyetleri içinde barındırmamaktadır. Bu nedenle toptan değişmeli. Değişimin olması için de demokratik olmalı dedik ve hareketimizin adını demokratik değişim hareketi koyduk.

- De i im Hareketi nasıl bir sendikal mücadele örgütüyor?

- Biz harekete şube başkanlarının değiştiği bir yapı olarak görmüyoruz. Değişimi söylerken; bunun ta-

bana dayanması gereken, yani işçinin sürece müdahalesi, tabanın iradesi bu süreçte taraf olması. Değişimin başarısı buna bağlıdır. Bizim kavgamız yönetimi ele geçirme kavgası değildir. Bu işin bir yanı, bizim temel tartışmamız nasıl bir sendikaya sahip olmamız gerektiğinde odaklanmaktadır. Bunu da sadece Belediye-iş için düşünmüyoruz.

Bu tartışma, ülkemizdeki sendikal harekete katkı sunacak. Sendikal hareket her gün üye kaybediyor. Bu kadar etkisiz olan bir sendikal hareketin değiştirilmesine bulunduğumuz yerden başlamak istiyoruz. Sendikalar sadece emek sömürüsüne karşı çıkan hareketler olmamalıdır. Onun dışındaki sorunları da gören bir bakış açısı olmalıdır. Bu aynı zamanda Türk-İş'in değiştirilmesi anlamında atılacak bir adım da olacaktır.

Türkiye'deki sendikal hareket anlayışının değiştirilmesinin bir girişimidir. Biz bunu yaparken etkisizleştirilebiliriz ama hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktır. Belediye-iş sendikasında hiçbir şey eskisi gibi olmayacak, taşları yerinden oynatmış olacağız.

- Bu çıkı nız nasıl kar ulandı?

- Bunu önce mevcut sekiz şube ile kamuoyuna duyurduk. Bunun asla başarılamayacağı, yürütmeyeceği gibi tepkiler geldi. Ama Hareket, geçen hafta Başkanlar Kurulu yapıldığında ne kadar güçlü ve etkili olduğunu gösterdi. Biz şube başkanlarından çok her yerde tabanla buluşmaya çalıştık. Gittiğimiz hiçbir bölgede söylediklerimize "hayır" diyen çıkmadı. İşte bu yüzden tabana gittik. Türkiye'yi zedelik; önce araclarımızın yaktıkları kesildi, sonra şubelerin ihtiyaçları giderilmedi, başka bir şubemizin aracına el konuldu, bir şube başkanımızın profesyonelliği düşürüldü.

Hareket içinde bulunanlar ekonomik kısıpaca alınmaz istendi ama biz kitlelere, tabana dayanacağımızı söyledik. İşçilere Hareketin bu yanı için de çağrı yapıyoruz. Çünkü bu çalışmanın ihtiyaçları da tabanla birlikte çözümlenir. Ankara ve Balıkesir var bu hareketin içinde. Yurtsever işçilerle de görüşüyoruz. İzmir'de üç toplantı yaptık. İşçilerle şube başkanları ile. Adana'da, Konya'da, Trabzon'da, Ordu'da, Samsun'da, Eskişehir'de kısaca her yerde delegeye, işçiye gittik. Genel Kurul 27 Kasım'a çekildi. 20 günlük bir süremiz kaldı.

Bir deklarasyon imzaladık ve bu birçok gazete-yansısı. En küçük bir harekette herkes yüzünü buraya dönüyor. Önümüzdeki hafta programımızı kamuoyuna açıklayacağız.

"Sadece biz sendikayız, emek mücadelesi veriyoruz diyemezsiniz"

- Siz Belediye-i sendikasının mevcut durumunu nasıl görüyorsunuz?

- Hasan Koç (Belediye-iş Sendikası İstanbul 6 No'lu Şube Başkanı): Bütün sendikalardaki yapı tekil olarak kurgulanmış, yukarıdaki ne söylerse aşağıdaki yapar. Sendikal hareketin bu haliyle tabanın ihtiyaçlarına cevap veremediği artık bilimsel olarak ortaya çıkmıştır. Yukardan talimatlarla bir sendika yönetilemez. Sadece bizim iş kolumuzda milyonlara varan sendikası işçi çalışıyor. Taşeronda çalışanlar hariç.

Biz ideolojik bir değişimden söz ediyoruz. Zihniyetin değişmesi gerekir. Sadece yönetimin değişmesi değil. Bu değişimin tabana yayılması gerektiğini söylüyoruz. Ama ben görüyorum ki böyle bir derdi olan yok yönetim kademelerinde.

- De i im hareketi olarak siz nasıl bir mücadele hatı dı ünüyorsunuz?

- Türkiye'de emek hareketini yönlendiren sendikaların artık tabanın ihtiyaçlarına cevap veremediği bu sürecin sonunda değişim hareketi ortaya çıktı. Artık taban da bizi zorluyor. Bu sadece Belediye-iş içinde bir değişim hareketi olarak algılanıyor ama kesinlikle öyle değil. Çünkü diğer sendikaların tabanı da bu değişimi heyecanla bekliyor. Bu değişim diğer sendikalara da sırayacak, burada bir sistemin değişmesi söz konusu.

TİS'te yaşadıklarımız ve şu anda genel hizmetler iş kollarında işçi sayısının artması, sendikalı sayısının düşmesi, ister istemez bu hareketi ortaya çıkarmıştır. Bizim için de emek dünyası açısından da bir şans olarak görüyorum. Kongremizin yaklaşması ve bize tabandan gelen taleplerin karşılanması, bulunduğumuz noktanın ileri taşınmasını zorunlu kılıyor.

Siz sadece "biz sendikayız, emek mücadelesi veriyoruz" diyemezsiniz. Sendikanın öğrencinin sorunları ile ilgili söyleyecek sözü olmalı. Başörtüsü sorunu varsa, haksızlık yapılan bir topluluk varsa siz de bir şey söylemelisiniz. Türkiye'de statükocu, bembemektezi, ben yaptım oldu anlayışında bir kırılma noktasındayız. Biz sınıf bilincinin gelişmesini, şubelerin yeniden kurulmasını, yeniden yapılandırılmasını ilk adım olarak görüyoruz.

"Biz karanlıktan çıkmanın yolunu gösteriyoruz."

- stanbul'da ında di er bölgelerde i çilerin tep-

kileri nasıl?

Hasan Koç: Yaklaşık 20 ili gezdim, ordaki işçilerle konuştum; bir heyecan var. Ama bir korkaklık var. Biz bu hareketin başarılı olacağına inanıyoruz.

Sendika içinde ötekileştirme yapılıyor. Sen şurasın, ben buradayım, ben buyum gibi... 2008 yılından bu yana bu sorunlar şubeler bazında aşıldı diye düşünüyoruz. Biz deklarasyonumuzun ana hatlarını oluşturduk, önümüzdeki günlerde taşeron, eğitim, örgütlenme, şubeler nasıl oluşturulacak vs bunlarla ilgili bir programı üyelere, delegelere, dışımızdaki emek örgütlerine dağıtacağız. Meseleyi tavani de-ğiştirmekle çözemeyiz. Biz işçilerle toplantı yapıyoruz. Onların bu işe katılmasını istiyoruz. Bütün işyerlerini geziyoruz. Tabana yönelik çalışmalarımız sürüyor. Biz karanlıktan çıkmanın yolunu gösteriyoruz.

- De i im Hareketi olarak kamuoyuna bir açıklama yapmanın ardından Genel Merkez'in yakla m ne oldu?

- Gerçekten tabanla hareket ettiğinizde taban sizi bir noktaya taşıyor. Sendikalarda düşüncenizi özgürce ifade edebilirsiniz. Sendikanın aşağıdan yukarıya değişmesi gerekiyor. Ben bunları söylediğim için elektrik, suyu kestiler, benim profesyonelliği düşürdüler. Bunlar bir kurumda olacak şeyler değil. Sendika yönetimleri bu kadar aciz. Sendikamız 99 yıldan beri aynı kalmıştır. Sendika değişmelidir. Peki bugün pişman mısın diye sorsanız, Evet pişmanım önceden yapmadığıma, söylemediğime pişmanım.

"Tabanda büyük bir rahatsızlık var"

- Siz bir i yeri temsilcisi olarak sendikanın mevcut durumunu nasıl görüyorsunuz?

Hüseyin Tüm (İstanbul Büyükşehir Belediyesi Park Bahçeler Müdürlüğü Göztepe işyeri temsilcisi): Sayımız gün geçtikçe düşüyor. Maalesef iş-

ler taşeron işçiye veriliyor. Bizim işlerimizi onlar yapıyorlar. Sendikalı işçi sayısı düşüyor gittikçe. Bizim yerimize yeni işçi alınmıyor. Biz de her an işten atılmalarla yüz yüzeyiz. Şimdi çift sendikayı da yatıyorlar. Türkiye'de bir gerçeklik var. Çift sendikayı bırak tek sendikaya üye olmak suç oldu. Biliyorsunuz tek sendikaya üye olan UPS işçileri, Paşabağçe'de kadın işçinin işten atılması vs.

Sendikalar işyerlerine göre örgütlendi, işverene göre sendika ortaya çıktı. İşverenler 4-C ile kapsam dışı çalıştırarak, taşeron kullanarak, esnek çalışmayı başlatarak saldırıları yükseltti. Bu saldırılara daha çok kamu işyerlerinde yoğunlaştı. Belediye-iş'in de en fazla örgütlü olduğu yer kamu alanı. Belediye-iş bunlardan doğrudan etkilendi. Yönetim tüm bu yaşananlara karşı bir tutum almadı. Sendikalar da bürokratik bir yapı oluşmuş, bir kast oluşmuş, bir sendika ağalığı oluşmuş, aynı zamanda işverenlerin de genel bir saldırısı var. Belediye-iş'te duyulan olan şubeler buna karşı göğüs gemeye çalıştı.

İstanbul'daki şubeler TİS sürecinde beraber hareket etti. TİS'te Genel Merkez'in bir müdahalesi oldu. "Ya imzalarsınız ya da Yüksek Hakeme götürürüz" diye şubelere baskı yapıldı. Genel Merkez'in sınıf sorunlarına karşı bir politikası yok. Öyle bir kast oluşmuş ki, işçilere karşı sorunluklarını unutular. Sendikada bir ağalık sistemi kurulmuş.

- Siz de i im hareketini nasıl görüyorsunuz?

- Bu tam da sendikal işçi sayısının azaldığı, özelden Belediye-iş'e genelde Türkiye işçi sınıfına yönelik saldırıların arttığı bir dönemde ortaya çıktı değişim hareketi. Saldırı, örgütlü işyerlerinde sendikalı işçilerin tasfiyesi noktasına kadar gelmiş durumda. Bürokratik sendikacılığa karşı özellikle TEKEL işçilerinin eylemleri ile dürüst sendikacılar "artık yeter" diyerek ayağa kalktı. Şubeler buna karşı değişim hareketini başlattı. Elbette geç kalmış bir harekettir.

Aşağıdan gelen bir baskı vardı. Şubeler aşağıdan yukarıya örgütlenmeyi güçlendirebilirse bu değişim gerçekleşebilir. TİS'te taşeron maddesini koymayı başardık, bu iyi bir gelişmeydi. Genel Merkez karşı baskıyı işçi sınıfının sahiplenmesi haline getirmek lazım. Ben değişim hareketinden umutluyum. Çözüm var. İşçi sınıfının örgütsüz kesimine yüzümüzü döndüğümüzde başarıya ulaşacağız. (İstanbul)

Ankara

YDG olarak 6 Kasım'da Genç-Sen, DYG, EKİM Gençliği, Kaldıraç, PDG, Tüm-İGD, TÖK ve birçok DKÖ'nün de katılımıyla Ankara'da bir miting örgütlendik. Mitingimiz Bebeci'den yürüyüşle başladı. Yürüyüşün ardından Sakarya Meydanı'nda miting programı başladı. İlk olarak devrim ve demokrasi şehitleri için saygı duruşunda bulunuldu. Ortak açıklamanın ardından kürsü, direnişçi işçilere ve soruşturma-ceza terörüne maruz kalan öğrencilere bırakıldı. İlk sözü DTCF'de soruşturma terörüne maruz kalan Zübeyir Sızıcı isimli yurtsever öğrenci aldı. Konuşmasını Kürtçe yapan öğrenci anadilde eğitim talebini ele aldı.

Ardından YTÜ'de soruşturma-ceza terörüne karşı direnişte olan YTÜ direnişçisi Dilbirin Acar bir konuşma yaptı. Soruşturmaların devrimci-demokratik faaliyeti üniversitelerden silmek için bir araç olarak kullanıldığına dikkat çekti. TEKEL işçisi söz aldı ve devrimci Demokratik Değişim Hareketi'nin devrimci-demokratik faaliyetleri üniversitelerden silmek için bir araç olarak kullanıldığına dikkat çekti. TEKEL işçisi söz aldı ve devrimci Demokratik Değişim Hareketi'nin devrimci-demokratik faaliyetleri üniversitelerden silmek için bir araç olarak kullanıldığına dikkat çekti.

"Geleceksizleştirmeye Hayır!"

diğer bir işçi ise BETA-SAN direnişçisi Zeynel Kızılarslan'dı. Konuşmasında, tersane işçilerinin birer cehennem olan tersanelerde çalışmak durumunda bırakıldığını ve burayı cennete çevirecek olanına yine işçi ve emekçiler olduğunu vurguladı. Konuşmaların ardından müzik grupları sahne aldı, zılgıtlarımızla, halaylarımızla eylemi sonlandırdık.

(Yeni Demokrat Gençlik)

İstanbul

DYG, DAF, DGB, Ekim Gençliği, Kaldıraç, Genç Sol, Genç-Sen, ÖEP, PDG, Tüm İGD ve YDG'nin bulunduğu gençlik örgütleri 5 Kasım günü, İstanbul Üniversitesi Beyazıt Kampüsü önünde bir araya gelerek YÖK'ü protesto ettiler. Saat 13.30'da Sirkeci Tramvay Duragı'nda buluşan öğrenci gençlik; buradan toplu halde tramvaya binerek, marş ve sloganlar eşliğinde Beyazıt Kampüsü önüne geldiler. Bir grup öğrenci kampüse başka bir bölgeden, bir grup öğrenci ise kampüs içinden gelecek kampüs önünde toplandı. "YÖK, polis, soruşturmalar; bu abluka dağıtılacak!", "Polis defol, üniversiteler bizimdir!", "YÖKe rake, zannege rızgar bike!", "Şerzan u Aydın, şehit namırın!", "Be ziman jıyan nebem!" vb. sloganlar atan öğrenci gençlik adına basın açıklamasını

Aylin Mert okudu. Mert'in ardından DYG'den bir öğrenci basın metnini Kürtçe okudu.

Denizli

3 Kasım günü Pamukkale Üniversitesi'nde devrimci, demokrat ve yurtsever öğrenciler "Darbe kurumu YÖK ve yasaklar kaldırılacak" ve "Saziya darbeye SHB'ü (YÖK) qedexe bıla ben rakırın" pankartları açarak bir eylem düzenledi. Eyleme, Denizli YDG olarak biz de katıldık. Eylem YÖK'e ve üniversitedeki baskılara karşı Kürtçe ve Türkçe basın açıklamaları yapıldıktan sonra sona erdi.

4 Kasım günü ise Pamukkale Üniversitesi kampüsü girişinde YÖK'e ve üniversitedeki baskılara karşı, Genç-Sen eylemi gerçekleştirildi. Eyleme Denizli YDG ve Genç-Sen bileşeni olarak destek verdik. (Denizli YDG)

Mersin

YÖK karşıtı eylem, 5 Kasım Cuma günü Fen-Edebiyat Fakültesi önünden yürüyüşle başladı. Oldukça kitlesel olarak gerçekleştirildiğimiz YÖK protestosu, kitle tarafından da ilgiyle karşılandı. Yürüyüşümüz rektörlük önünde bitti. Burada önce Eğitim-Sen'in daha sonra da bizim basın metinlerimiz okundu. Eylem sırasında sık sık "YÖK, polis, medya Bu abluka dağıtılacak!", "YÖK, polis, mobese. Edi Bese!" sloganları atıldı. (Mersin YDG)

Bursa

YÖK karşıtı protesto 4 Kasım günü iki ayrı yerde gerçekleştirildi.

* Eylemlerden ilkinde saat 12.30'da Uludağ Üniversitesi Kütüphanesi önünde toplanılarak burada "YÖK'e hayır! Uludağ Üniversitesi öğrencileri" yazılı pankart açıldı. Eylemde kitle slogan ve alkışlarla Mediko Tesisleri önüne kadar yürüdü.

* İkinci eylem ise saat 18.00'de Osmangazi Metro İstasyonu önünde gerçekleştirildi. "YÖK postalla geldi, isyanla gidecek", "YÖK, polis, soruşturmalar, bu abluka dağıtılacak" vb. sloganların atıldığı eyleme Partizan, BDSP, BDP, SDP ve Tüm TİS Sendikası da destek verdi.

İzmir

5 Kasım günü saat 12.30'da Ege Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi önünde bir araya gelen kurumlar, "Paralı Eğitime ve Geleceksizliğe Karşı Eşit Parasız Anadilde Eğitim" pankartının arkasında kitlesel bir yürüyüş ve ardından bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Eyleme bir haftadır eylem yapan Formasyon Mağdurları Platformu da katıldı.

Yine 5 Kasım günü Dokuz Eylül Üniversitesi'nde de YÖK protestosu vardı. Hukuk Fakültesi önünde buluşan öğrenciler, Hazırlık Binasının önüne kadar sesli ajitasyonlarla yürüyüp ardından basın açıklaması gerçekleştirdiler.

Ayrıca yine 5 Kasım akşamı Ege ve Dokuz Eylül Üniversitesi öğrencileri, Alıncak Kızıllı Şehitleri Caddesi'nde toplanarak ÖSYM binasının önüne yürüyerek burada küçük bir miting gerçekleştirdiler.

Eskişehir

4 Kasım Perşembe günü sabah saatlerinde okul sivil ve resmi polisler tarafından kuşatılmıştı. Devrimci, demokrat, yurtsever öğrenciler bu durumu teşhir edici konuşmalar yaptılar ve okul genelinde öğrenciler bu durumu alkışlarla protesto etti. Öğle arasından sonra dersin de başlamasından ve öğrencilerin derslere girmesinden yararlanılan kolluk güçleri, 40'a yakın devrimci, demokrat ve yurtsever öğrenciyi saldırdı. Kitle saldırı karşısında kantine çekilerek kapılara barikat kurup slogan atmaya başladı. Kolluk güçleri bu direniş karşısında kantinin camlarını kırarak aralarında yaralananların da olduğu 40'a yakın devrimci, demokrat, yurtsever öğrenciyi gözaltına aldı. Saldırı sırasında okul yönetimi tarafından dersliklerin kapıları kilitleyerek öğrencilerin sınıflardan çıkmasını engellendi. Bu sert müdahaleyi cep telefonlarıyla çeken öğrenciler, şiddete maruz kaldı. Aynı günün akşamı gözaltıları protesto amaçlı Adalar'da kitlesel bir basın açıklaması gerçekleştirildi. 5 Kasım Cuma günü Yunus Emre Kampüsündeki saldırı, yaklaşık 500 kişi ile yürüyüş ve basın açıklamasıyla protesto edildi.

(Anadolu Üniversitesi'nden YDG'li)

"ŞAN OLSUN 3. KONGREMİZE!"

Elimize e-mail yoluyla ulaşan açıklamayı, haber değeri taşıdığı için okularımıza paylaşıyoruz:

"Bizler TMLGB militanları olarak, her geçen yıl boyutlanarak devam eden emperyalist patentli yasalara karşı 3. Kongremiz'in ışığında kararlılıkla mücadele etmeye devam ediyoruz. 5 Kasım'da İstanbul'da Beyazıt Kampüsü önündeki ve 6 Kasım'da da Ankara'daki eylemde 3. Kongremizi duyuran TKP/ML TMLGB imzalı 'Şan olsun 3. Kongremize' yazılı kuşlamalar yaptık. Kitlenin oldukça ilgisini çeken kuşlamalar, Ankara'da 'Önderimiz İbrahim, İbrahim Kaypakkaya' sloganıyla desteklendi."

Artvin

YÖK'ü protesto etmek için 4 Kasım günü saat 12.30'da Seyitler kampüsünün kantininde Öğrenci Kolektifleri ve Genç-Sen olarak basın açıklaması yaptık. Artvin'e ulaşım yapılan zammi, bir dakika alkışlayarak protesto ettik. Sonra kantinden Rektörlük önüne kısa bir yürüyüş yaptık. Burada basın metnini okuduk. Seyitler kampüsünde ve rektörlük önünde ilk kez eylem yapıyor olmanın, ayrıca öğrencilerin olumlu tepkilerinin yanında, ÖGB'lerin sayılarının 4-5 katı olması ve daha önce yapılmayan öğrenci kimlik kontrollerinin kampüs girişinde yapılması, aydın, ilerici üniversite öğrencilerinden ne kadar korktuklarını gözler önüne seriyordu.

(Artvin YDG)